

Божественият модел

Ейдриън Убънс

Ейдриън Ибънс

Божественият модел

9^{ти} ноември 2011

Божественият модел

Copyright © 2011 Adrian Ebens

Запазени световни права. Тази книга, или която и да е част от нея, не могат да се копират или възпроизвеждат под каквато и да е форма, (с изключение на предоставената от закона), без писменото разрешение на издателя; с изключение за рецензента, който може да цитира кратки пасажки в своето резюме.

Авторът поема пълна отговорност за точността на всички факти и цитирания в тази книга.

Освен ако не е изрично упоменато, всички библейски препратки са от версията на Крал Яков.

*В памет на Джеймс Уайт,
един истински мъж на евангелието*

Съдържание

Част 1-ва. Основите на Божествения модел / 6

1. Божественият модел / 7
2. Фонтанът в закона / 14
3. Тройното въже / 22
4. Благославяне и проклинане / 34

Част 2-ра. Божественият модел, когато водачите се провалят / 42

5. Откликване на отстъпничеството / 42
6. Идентифициране на църквата / 51
7. Почиване в Канала / 63
8. Мантията на конфронтация / 69
9. Отправяне на апел / 82
10. Когато стоиш сам / 89

Част 3-та. Последници от отхвърлянето на Божествения модел / 97

11. Защитата на нашия Изкупител-Сродник / 97
12. Слепотата на Самсон / 108

Част 4-та. Получаване на благословение чрез един развален канал / 123

13. Чистият пример на Анна / 123
14. Сладкото ухание на Авигеиното подчинение / 128
15. Човек по Божието сърце / 137

Част 5-та. Осветени чрез Божествения модел / 143

16. Демаскиране на Мерзостния Запустител / 143

17. Крайъгълният камък / 153

18. Съботното запечатване / 161

19. Един Могъщ Ангел / 168

Приложения А & Б / 172

Част 1-ва. Основите на Божествения модел

1. Божественият модел

1 Кор. 8:6 за нас има само един Бог — Отец, **от когото** е всичко, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, **чрез когото** е всичко, и ние чрез Него.¹

Всичко което получаваме в този живот идва при нас чрез божествения модел. Този модел ни се разкрива чрез личностите Отец и Син. Този модел намира своя източник в Отец “от когото е всичко” и след това се придвижва към нас чрез личността на Христос “чрез когото е всичко.”

Като получатели на тези благословения, за нас е от жизнено важно значение да различаваме ясно персоналността и индивидуалността на всяка личност в този божествен модел.

Евр. 1:1-3 Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, (2) в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световите, (3) който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините

Йоан 5:26 Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си;

1 Всички удебелени шрифтове в цитатите на тази книга са добавени

Библията разкрива ясно Отец като великият източник на всичко и Синът Му като Негов точен образ, който е получил всичко от Него. Щом като Синът е получил всичко от Своя Баща и е Негов точен образ, единственият начин по който можем да ги различим в умовете си е, когато приемем, че Синът е дошъл от Отец, наследявайки всичко от Него. Неговото наследство е тайната за запазването на персоналността и индивидуалността на всеки от тях. Неговото наследство също изяснява и откроява последователността “От Когото” и “Чрез Когото” на божествения модел.

Като четем Писанието можем да намерим няколко примера, където е копиран моделът „От Когото“ и „Чрез Когото“. Някои от тези примери се припокриват поради каскадното естество на Божиите благословения, които текат през няколко съда.

Източник – От Когото	Канал – Чрез Когото	Препратки
Отец	Син	1 Кор. 8:6; 1 Кор. 11:3; Евр. 1:1-3
Съпруг	Съпруга	Бит. 3:16; 1 Кор. 11:3; Еф. 5:25; 1 Петр. 3:1
Баща	Майка	Изх. 20:12; Еф. 6:1; Кол. 3:20
Майка	Деца	1 Тим. 2:15
Христос	Съпруг	1 Кор. 11:3
Христос	Църквата	Еф. 5:25
Пророк	Свещеник	Изх. 4:16; Лев. 8:36
Старейшина/	Стадо	1 Петр. 5:2; 1 Сол. 5:12,13

Пастори		
Цар/Управител	Поданици/Граждани	Римл. 13:1-3; 1 Петр. 2:13, 14
Библия	Духът на пророчеството	Ривю енд Херълд, 20-ти Януари, 1903 г. "По-малката светлина"
Библия	Пастор/Старейшина	2 Тим. 4:2; 1 Петр. 5:2

Колкото по-цялостно е следван този модел, толкова повече благословения ще протичат към нас и семействата ни. Например, когато почитаме нашите бащи и майки, на нас ни е обещан дълъг живот. Когато почитаме с любов тези, които са над нас, ние сме благословени от тяхното проповядване на Словото и увещанията им за един живот на благочестие.

Освен директните благословения на радост, щастие и дружба, които протичат към нас чрез този божествен модел, съществуват също и защитаващи благословения, които можем да придобиваме чрез канала. При всички случаи, онзи, „Чрез Когото“ идват нещата, има, както протекцията, така и авторитета на онзи „От Когото“ идват нещата. Като пример за това колко защита може да има едно дете, виждаме, че:

1. Детето е защитено от майката,
2. Която е защитена от нейния съпруг,
3. Който е защитен от полицията,
4. Която е защитена от правителството,
5. Което е наредено от Бога.

Вземайки това в духовна посока, ние виждаме, че:

1. Бащата е увещаван от старейшините или пастора,
2. Които са подчинени на Божието Слово,
3. Което е написано от пророците,
4. Давано е и все още се дава от Христос,
5. Който го е приел от Неговия Баща.

Колкото повече се придвижваме към позициите, отразяващи божествения модел, толкова по-големи са защитата, благословието, мирът и радостта.

Ключовият принцип на плана на Отец е, че:

1. Всички неща се получават чрез един канал, а не директно от Отец.
2. Всички неща са моделирани според Отец и Неговия Син.

Бунтът на Сатана внесъл концепции, които рушат този божествен модел. Според небесния ред, първоначално Луцифер бил под властта на Христос, който пък бил под властта на Своя Баща.

Сатана, главният от падналите ангели, някога имаше възвишена позиция в небето. Той беше следващият по почит след Христос. *Ривю енд Херълд*, 24-ти февруари, 1874 г.

Писанието ни казва как Сатана е пожелал да промени божествения модел:

Ис. 14:12-14 Как си паднал от небето, ти, сияйна звезда, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който тъпчеше народите! (13) А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на събранието в

крайния север, (14) ще се изкача над висотата на облаците,
ще бъде подобен на Всевишния!

В тези текстове виждаме едно същество, което не се стреми да бъде под защитата и грижата на божествения модел, а по-скоро се стреми да бъде *като*, т. е. да *отразява*, Всевишния. Първоначално това означавало, че Сатана искал да бъде направен равен на Христос, вместо да е под Неговата власт, така че да може да докладва директно на Отец, без да бъде под Христос. Посредством божествения модел, Отец пристъпил към защита и отбрана на Своя Син и изявил отношението което Той поддържал с цялото творение. Христос не се защитил и не заговорил в своя защита, всичко това било извършено от Отец. Сатана отхвърлил заповедта на Отец за поклонение и почитане на Неговия Син и тогава пожелал да бъде точно като Всевишния.

Поклонението ни на Бога се основава единствено върху нашия прочит на Божието Слово. Знанието ни за Него идва при нас посредством това което Той ни е разкрил, чрез Неговото Слово и чрез това което Той е създал. Разбирането ни за това кой е Бог и поклонението ни към Него докато живеем на този грешен свят се случва единствено в ума. Ако се отклоним от ясните изявления на Писанието, умовете ни веднага ще изпаднат в идолопоклонство. Целта на Сатана е да ни накара да отидем отвъд Словото, за да възприемаме Бог в умовете си под някаква различна форма от божествения модел. Така той отнема от нас защитната ограда и спечелва повече достъп, за да ни контролира, притежава и унищожава.

Обърнете внимание, че Сатана пожелал да стане точно като Всевишния. Посредством един коварен процес Сатана заблудил християнския свят да направи Христос точно същия като Отец. Докато християнският свят се покланя на Бога, чрез неговите различни вероизповедания, фигурата възприемана като втората личност на Божеството е всъщност

една формулировка на Сатана. Представяйки Христос абсолютно еднакъв на Отец във всяко отношение, Сатана обърква човешкия ум чрез закона на неотличимостта; т. е., че щом две неща притежават абсолютно същите качества и не могат вече да бъдат ясно разграничени поотделно, посредством загубата на тяхната индивидуалност, те се превръщат в едно мистериозно единство.

Централната цел на сатанинската стратегия да ни отнеме благословието и защитата, причинява покваряване на умовете ни относно божествения модел. Той се опитва да ни съблазни чрез придаване на онзи който е „Чрез Когото“ същите атрибути като на този който е „От Когото.“ Съблазнявани сме чрез това което се явява като желание за възвишаване на личността в канала, но на практика се случва точно обратното. Когато онзи който изначално е „Чрез Когото“ се превръща все повече в „От Когото“, ние все по-малко сме способни да виждаме разликата, докато единственото което остане не се превърне в две, или дори три в „От Когото.“ Това довежда разума до колапс, отваряйки по този начин вратата към мистичното. Както по-късно ще научим, този простицък и малък процес е тайната на мерзостния запустител.

Има изобилно доказателства, които показват къде се случва това изкривяване и изопачаване на божествения модел. Вземете следните примери:

Католицизъм

Католицизмът взема думите на свещеника и ги превръща в равни на словото на пророците, съдържащо се в Библията. Посредством този процес, словото на римския епископ напълно заема мястото на Писанията. Ето един пример:

“Папата има власт да променя времена, да анулира закони и да се разпорежда за всички неща, дори относно заповедите на Христос.” - *Decretal De Translat. Espiscop. Cap*

Протестантизъм

Като реакция спрямо това извращение, протестантизмът възстановил Словото като единствен авторитет за съвестта, но тогава Сатана успял да изопачи този процес, отнемайки целия авторитет на пасторите и водачите на църквата. Всеки чете Библията за себе си, и това е правилно, но и всеки се чувства напълно свободен, когато си поиска, да изобличава и събаря позицията на водачите. Сатана не го е грижа коя посока ще поемете, стига да пропуснете божествения модел „От Когото“ - „Чрез Когото.“ Мрежовият ефект на протестантизма постоянно разцепва и разделя, за да остави след себе си една уязвимост към всеки вятър на учение и всяко издигане на харизматично ръководство.

Примерите горе разкриват изопачаването на представата за пророк/свещеник в божествения модел. Нека отнесем това на едно друго ниво, където представата за мъж/жена е изопачена по отношение на свещенството или пасторството.

Свещенството

Сатана отново е подтикнал католицизма в едната посока, а протестантизма в другата. Сатана е тласнал католическата църква към предоставяне на абсолютна власт и контрол на мъжете свещеници, причинявайки по този начин неизказана скръб и мизерия за жените. След това той повлиял на протестантските църкви да издигнат ролята на жените чрез едно положително желание и им дал глас в църквата, подарявайки им същата позиция като тази на старейшините и пасторите. Това довежда до един ускорен каскаден ефект при възприемането на брачното равенство, който кара ума да слее в едно

двете части на божествения модел, тласкайки мъжките и женските единици към нагласа на ума от типа унисекс.

Тъй като всяко отражение на божествения модел става объркано и подвеждащо, елементите „Чрез Когото“ излизат от протекцията на тяхното съответствие „От Когото“, бивайки освободени чрез „просветеното съравенство.“ Тогава Сатана може да влиза и да наранява децата ни, съпругите ни, църквите ни, пасторите ни, правителствата ни и целия ни свят.

Наблюдаването на западното общество трябва да ни каже, че всеки аспект на божествения модел е бил обезобразен и затова всички нива на защита са били превзети по един жесток начин от нечестивия.

Естественият адвентен отклик, когато вижда извращаването на истината, е да се използва протестантския подход като се отнеме мечата от водачите на църквата, обвинявайки ги за деградацията. Сатана е доволен когато се осъществява това дело; той знае също, че това нарушава и божествения модел и че това ще продължава да пречи на църквите да бъдат благословени.

В една от следващите глави ще обърна внимание на някои аспекти, във връзка с това какво трябва да се прави, когато божественият модел е напълно заличен в църквата, и от какъв процес се нуждаем, за да възстановим канала на благословието и да си възвърнем божествения модел.

2. Фонтанът в закона

В предишната глава проучихме разкрития в 1 Коринтяни 8:6 божествен модел, който ни говори за отношенията между Отец и Сина. Тяхното отношение, само по себе си, разкрива този божествен модел. Той обхваща “От Когото” Отец, който е източникът и „Чрез Когото“ Синът, който е каналът.

Позовахме се на няколко примера за това как този божествен модел е бил копиран в различните нива на семейството, църквата и обществото.

Едно от местата, където този божествен модел е разкрит по чуден начин, са 10-те заповеди. Ако внимателно изучаваме закона, ще открием че 8 от заповедите съдържат забрани, докато 2-те заповеди в сърцето на закона съдържат едно положително благословение. Забележете:

Бит. 2:3 И Бог **благослови седмия ден** и го освети, защото в него си почива от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътворил.

Еф. 6:2-3 „Почитай баща си и майка си“ – което е **първата заповед с обещание** – (3) „за да ти бъде добре и да живееш много години на земята.“

Ако подредим заповедите около тези две заповеди, които имат едно положително благословение, можем да видим отражението на един фонтан:

Всички останали заповеди действат като перила, които ни ръководят към източника на фонтана, който се намира в запомнянето на съботата и почитането на родителите ни. Можем да видим, че четвъртата и петата заповед следват божествения модел?

“От Когото”	“Чрез Когото”
Помни съботата	Почитай родителите си

Бог е замислил, чрез нашите родители, да бъдем учени на принципите на Неговото царство, Неговия закон и разбира се на Неговата любов.

Вт. 6:4-8 Слушай, Израилю! ГОСПОД е нашият Бог; ГОСПОД е един! (5) Да възлюбиш ГОСПОДА, своя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа, и с всичката си сила! (6) И тези думи, които днес ти заповядвам, да бъдат в сърцето ти; (7) и на тях да учиш усърдно синовете си и за тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш

и когато ставаш. (8) Да ги връзваш за знак на ръката си и да бъдат като превръзки над очите ти.

Възможно ли е да се види, че, когато пристъпваме към закона, чрез божествения модел - моделът, който предоставя цялото благословение, ние наистина ще процъфтяваме и ще бъдем благословени? Моля обърнете внимание какво казва Елън Уайт за 5^{та} заповед:

Това, казва апостолът, "е първата заповед с обещание." Ефесяни 6:2. Към Израил, който скоро очакваше да влезе в Ханаан, това беше една клетва към послушния, за дълъг живот в тази добра земя; **но това има по-широко значение, включващо целия Израил на Бога, и обещаваше вечен живот на земята, когато тя бъде освободена от проклятието на греха.** *Патриарси и пророци, с. 308 в оригинал / Гл. 27 Законът даден на Израил - Параграф 24*

Елън Уайт свързва почитането на нашите родители с притежаването на вечен живот. Как е възможно това? Когато виждаме че всички неща идват от Отец, великият източник на всичко, и протичат през Неговите определени посредници, тогава можем да видим, че действително, когато почитаме нашите родители, ние почитаме властта, която Бог е установил.

“Почитай баща си и майка си, за да се продължават дните ти на земята, която ти дава Господ, твоят Бог.”

Родителите имат право на такава любов и уважение, каквито човек не дължи на никое друго лице. **Самият Бог, Който им е възложил отговорност** за поверените на тяхната грижа човешки души, е наредил, в ранните години от живота на децата си, родителите да бъдат за тях вместо

Бога. **И който отхвърля законния авторитет на родителите си, отхвърля Божия авторитет.** *Патриарси и пророци, с. 308 в оригинал / Гл. 27 Законът даден на Израил - Параграф 23*

Именно чрез родителите ни, нашият небесен Баща се опитва да излее върху нас Своята любов, Своята милост и Своята благодат. Родителите ни са един канал чрез който нашият Баща иска да ни благослови със Своите думи на привързаност и нежност. Този принцип е толкова важен, че Бог направил Своя завет с Авраам зависим от правилния семеен ред според божествения модел.

Бит. 18:18-19 Тъй като Авраам непременно ще стане велик и силен народ и чрез него ще се благославят всичките народи на земята? (19) **Защото съм го познал, за да заповяда на синовете си и на дома си след себе си да пазят ГОСПОДНИЯ път, като вършат правда и правосъдие, за да направи ГОСПОД да дойде на Авраам онова, което е говорил за него.**

Бог заявява, че ще доведе до изпълнение, всичко обещано на Авраам, когато Авраам заповядва на неговото семейство и домочадието след него; което означава, че той ще води своето семейство към следване на божествения модел, където съпругата му го представя като глава на дома и децата му са учени да почитат и уважават техните баща и майка. Нека обърнем специално внимание на това:

Заветът зависеше от правилната семейна подредба според божествения модел.

Ето защо Елън Уайт казва:

Обществото е съставено от семейства, и то е това което го правят главите на семействата. От сърцето са „изворите на живота“; а сърцето на обществото, на църквата, и нацията е домът. **Благополучието на обществото, успехът на църквата, напредъкът на нацията, зависят от домашните влияния.** *Адвентен дом, с. 15 в оригинал / Гл. 1 Атмосферата на дома – Параграф 1*

Чрез тези домашни влияния, от нас се очаква да научим божествения модел. Когато почитаме своите бащи и майки, като отражение на божествения модел на Отец и Сина, ние се учим как да се свързваме с нашия небесен Баща. Ако не сме послушни на нашите родители и забравяме отразения в тях модел, ние няма да можем да се свържем с божествения модел в небето.

Бог замисля семейства на земята да бъдат един символ на семейството в небето. Християнските домове, учредени и функциониращи според Божия план, са измежду Неговите най-ефективни средства за формирането на християнски характер и за напредъка на Неговото дело.” *Свидетелства към църквата – том 6, с. 430 в оригинал / Гл. 54 Мисионското дело на дома; подзаглавие - Семейството като мисионско поле – Параграф 4*

Сега бих желал да забележите как този божествен модел в дома се разширява в по-голямото общество.

Петата заповед изисква децата не само да отдават уважение на родителите си и да ги слушат, но също да им оказват любов и нежност, да облекчават грижите им, да пазят репутацията им и да ги подпомагат и утешават на старини. **Тя включва и уважение към проповедници, управници и всички други, на които Бог е дал авторитет.**

*Патриарси и пророци, с. 308 в оригинал / Гл. 27 Законът
даден на Израил - Параграф 23*

Обърнете внимание, че 5^{та} заповед включва пасторите и управителите и всички останали на които Бог е делегирал власт. Моля внимателно подчертайте тази идея:

Уважението към служителите (пасторите) и управителите е част от 5^{та} заповед.

Има много гласове, които викат, „Аз се нуждая само от моята Библия и не съм под властта на никой човек!“ Това е един много коварен ход на Сатана за разбиване на божествения модел. Ако наистина не сме под властта на никой човек, съпругите няма нужда да уважават своите съпрузи и децата няма нужда да почитат своите родители. Много хора забравят, че единствената причина поради която имаме нашите Библии, е понеже Бог е инструктирал пророците да напишат това от което Той е имал нужда, а също е вдъхновил хора, които да издават и отпечатват Библията.

Този вик: „Аз имам Библия и не съм под властта на никой човек“ е реакция в резултат на сатанинското дело за преместване на канала „Чрез Когото“ на същото ниво като източника „От Когото“. Когато родителите се опитват да принуждават съвестта на децата си по отношение на поклонението, те поставят себе си в една позиция над изискваното от Бога. Както показва Елън Уайт, петата заповед се прилага също и за пастори и управители. Когато заемашите тези позиции изискват от нас нещо което е в противоречие със Словото на Бога, ние не можем да ги послушаме. Това обаче не означава, че преставаме да ги почитаме и уважаваме като канала „Чрез Когото“. Ние продължаваме да ги почитаме точно толкова колкото се изисква от Божието Слово, нито повече, нито по-малко. Докато се движим напред в тази книга, ще изучаваме повече за това как Бог се отнася към

авторитети с делегирана власт, заемащи позиции, които само Бог може да заема. Но идеята ни е, че опитът да се насилва съвестта ни от онези на които е дадена власт, не ни дава право да проявяваме пълно незачитане на тяхната власт и да нарушаваме божествения модел.

Когато Сатана подтиква човек на власт да слее канала „Чрез Когото“ с източника „От Когото“, ние трябва да помним увещанието на Исус:

Мат. 23:9 И никого на земята не наричайте свой отец, защото Един е вашият Отец – Небесният.

Но този съвет не анулира следното:

1 Тим. 5:1 Старейшина не изобличавай, а се отнасяй към него като към баща; а към по-младите – като към братя;

Когато нашият баща, или църковен водач се стреми да има подчинението ни в неща, които принадлежат само на Бога, той слива себе си с Бога като власт в живота ни и това унищожава персоналностите на структурата „От Когото“ и „Чрез Когото“. Не можем да послушаме никоя заповед която нарушава това. Сатана постоянно се стреми да издига аспектите на канала „Чрез Когото“ до същото ниво като позициите на „От Когото“ с цел да унищожи и двете.

- Той се опитва да издигне Синът на Бога до същото ниво като това на Отец, за да унищожи и Синът и Отец.
- Стреми се да издигне съпругите до същата позиция като техните съпрузи, за да унищожи брака им.
- Опитвал се е да издигне писанията на Елън Уайт до същото ниво като Библията, за да унищожи различните функции, които те имат в ръководенето на живота ни.
- Опитвал се е да издигне думите на хора до същото ниво като това на Библията, като кара ръководителите да

дисциплинират членовете с 28 основни учения, обърквайки и сливайки техните различни роли.

Всеки път когато Божиите хора усетят, че поставените с власт над тях се опитват да изискват повече от това което им дава тяхната позиция, Сатана кара тези, които са под тази власт, напълно да отхвърлят принуждаващата власт. Когато хората излязат извън тази защитна власт, Сатана е в по-добра позиция да ги помете чрез различни ветрове на учения, фалшиви пастири и потенциална загуба на живота.

Нека помним божествения модел във всеки аспект на живота ни и точно както виждаме Христос като една отделна личност, поддържаща отличителна власт в живота ни като крайната власт „Чрез Когото“, нека също така помним и всички останали власти „Чрез Когото“, които са поставени в живота ни, дори и когато Сатана ги кара да се сливат с властта „От Когото“ над тях. Нека не се изкушаваме да отхвърляме тези власти, а по-скоро да се молим за тях и да искаме Бог да ги благослови и да им помогне да си възвърнат своята истинска идентичност и позиция, като отражение на божествения модел.

3. Тройното въже

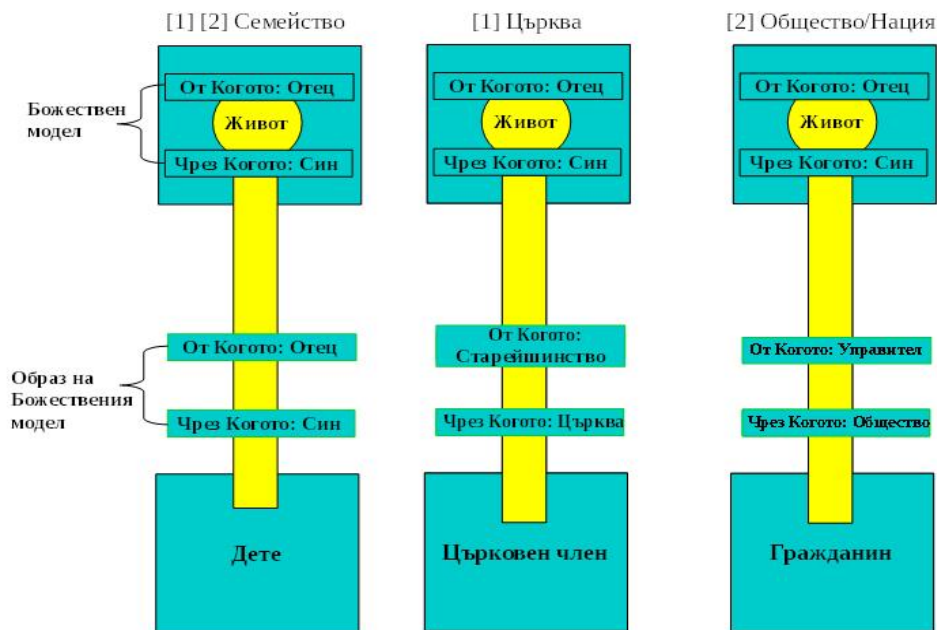
Екл. 4:12 И ако някой може да надвие единия, двама ще му противостоят. И тройното въже не се къса бързо.

Всяка добре замислена система има резерви в случай, че една част от нея не действа както трябва. Божественият модел, който първоначално бил даден на Адам и Ева, като едно отражение на Отец и Сина, се разширявал в обществото и църквата. Забележете какво казва вдъхновението:

В началото, бащата бил определен за [1] **свещеник** и [2] **съдия** в своето собствено семейство. **След това дошло патриархалното управление, което било като това на семейството, но с разширение над по-голям брой хора.** Когато Израил бил обособен като народ, дванадесетте племена, дошли от дванадесетте сина на Яков, си имали по един водач. Тези водачи, или старейшини, били събирани винаги когато трябвало да се установи някакъв въпрос от общ интерес. [1] **Първосвещеникът бил видимият представител на Христос, Изкупителят на неговия народ.** Когато евреите се заселили в Ханаан, [2] **били назначени съдии, които отразявали властта на управители.** Тези водачи били облечени с власт да обявяват война и да прогласяват мир за народа; но Бог все още бил признаван за цар на Израил, и продължавал да разкрива волята си на тези избрани водачи, и да изявява чрез тях своята сила. *Знамения на времето, 13-ти юли, 1882 г.*

Когато семейството ставало по-голямо, същият модел „От Когото“ - „Чрез Когото“ бил възпроизвеждан на всяко ниво, създавайки по този начин едно тройно въже.

Божественият модел: Тройно въже

[1] = Свещеник [2] = Съдия/Управител

Забелязваме, че докато службата на свещеник и съдия се изпълнява от една и съща личност в дома, тези служби трябвало да бъдат отделени в сферата на по-широкото общество, създавайки едно отделяне на църква и държава. Подробното разглеждане на това отделяне е отвъд обхвата на настоящото изследване.

Виждаме как божественият модел в семейството е ясно изразен от Павел, когато той заявява:

1 Кор. 11:3 Но искам да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, глава на жената е мъжът, а глава на Христос е Бог.

Както забелязахме, църквата и обществото са моделирани според семейството. Отново забележете какво казва Елън Уайт:

Обществото е съставено от семейства, и то е това което го правят главите на семействата. От сърцето са „изворите на живота“; и сърцето на обществото, на църквата, и нацията е домът. Благополучието на **обществото**, успехът на **църквата**, напредъкът на **нацията**, **зависят от домашните влияния**. *Адвентен дом, с. 15 в оригинал / Гл. 1 Атмосферата на дома – Параграф 1*

Обществото е подразделение, както на църквата, така и на нацията. Вижте как Павел представя моделът на домашното ръководство като квалификация за църковно ръководство:

1 Тим. 3:2-5 Епископът обаче трябва да бъде непорочен, **мъж [От Когото] на една жена [Чрез Когото]**, самообладан, разбран, порядъчен, гостолюбив, способен да поучава, (3) не пияница, не побойник, а кротък, не скандалджия, не сребролюбец, (4) **който управлява добре своя дом и държи децата си в послушание** [заповядва на децата си след него Бит. 18:19] с пълна сериозност, (5) **защото, ако човек не знае да управлява своя дом, как ще се грижи за Божията църква?**

Как църквата подкрепя дадено семейство, когато каналът на благословието е разбит?

Яков 1:27 Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца е това – да наглежда човек сирачетата и вдовиците в неволята им и да пази себе си неопетнен от света.

Ис. 1:17 Научете се да вършите добро, търсете правосъдие, отдайте право на угнетения, отсъждайте право на сирачето, защитете делото на вдовицата.

Тези пасажи са адресирани към водачите в църквата. Какво, над всичко друго, е чиста религия? Да се посещават сираците и вдовиците в тяхната скръб. Защо? Защото домът е най-силното отражение на божествения модел и църковните водачи трябва да направят всичко възможно, за да подпомогнат семействата, където един баща си е отишъл и отсъства или заради смърт, или заради това че е изоставил своя дълг. Когато един баща повече не е способен да благославя децата си, духовните водачи на църквата трябва да пристъпят и да осигурят това благословение. Точно това е направил Исус.

Марко 10:13-16 Тогава доведоха при Него дечица, за да се докосне до тях; а учениците им се скараха. (14) Но Исус, като видя това, възнеговува и им каза: Оставете дечицата да дойдат при Мен и не ги спирайте; защото на такива е Божието царство. (15) Истина ви казвам: който не приеме Божието царство като дете, той никак няма да влезе в него. (16) И Той ги прегърна и ги благослови, като положи ръцете Си на тях.

От къде е изобилието на благословието, протичащо от Исус?

Мат. 3:17 И ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих.

Чрез Христос, божественият модел бил задействан и всички обещания, които били дадени на Авраам, щели да бъдат подsigурени. Авраам бил образ на Христос, когато за него било казано:

Бит. 12:2 Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение.

Синът на Бога е Този, Когото Отец благословил и чрез Него създал един голям народ. Христос стои като глава на тази благославяща система и излива благословието през тройното въже, за да изпълва живота ни. Забележете действието на този процес:

Лука 4:18 Духът на Господа е на Мен, защото Ме е помазал да благовестявам на бедните; изпратил Ме е да проглася освобождение на пленниците и проглеждане на слепите, да пусна на свобода угнетените,

Мат. 28:18-19 Тогава Иисус се приближи към тях и им говори, като каза: Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. (19) И така, идете, правете ученици всичките народи,

Измежду другите неща, вестта на Христос включвала лекуване на сърцесъкрусените. Кое причинява съкрусено сърце повече от едно окаяно детство? Повече за вестта на Христос може да откриете в 19-та глава от моята книга *Въпроси на живота*.

Идеята, която представяме тук, е, че църквата е била замислена като една подкрепяща система при непредвидени за семействата случаи², когато семейният компонент „От Когото“ престане да функционира. Обществото също е допринесало, подсигурявайки, че сираците и

2 “Христос тук дава пример на целия Си народ във връзка с начина на Неговото действие за спасяването на хората. Синът на Бога се идентифицира с Неговата организирана църква. Неговите благословения трябва да дойдат чрез назначените от Него посредници, и Той желае хората да се свържат с канала на благословието.” *Знамения на времето, 10-ти ноември, 1898 г.*

вдовиците ще имат храна, покрив над главите си и защита. Виж Рут 2-ра гл. и практиката за събиране на ръкойки по нивите.

Когато една църква и едно общество отразяват божествения модел като разширение на семейството, тогава детето ще расте и ще процъфтява, и, ако едно семейство страда от загубата на един от каналите, другите два канала ще заместят липсата. Както казва стихът “Тройното въже не се къса скоро.” Въпреки че това тройно въже не се къса скоро, с времето Сатана е намерил начини да разбие тази система.

Сатана знае добре, че целият канал на благословието се основава на отпечатването на божествения модел в умовете ни. Богът на който се покланяме се отразява в дома, в църквата и в обществото. Сатана е предложил на човечеството един променен модел; един модел, който не се състои от източник и канал, а от съравенство, където вторият компонент е слят с първия. Това е тайната на запустяването на семейството, църквата и обществото. Ето как Сатана може да скъса тройното въже. Щом веднъж хората възприемат едно съравенство на статуса в тяхното поклонение на божеството, тогава отношенията в брака се променят и това прекъсва благословието към децата; мъжкото ръководство в църквата и в обществото се анулира и в рамките на едно поколение Сатана може да поеме контрол върху цялото общество.

Има една директна връзка между богът, пред когото благоговее Римската църква и нейната способност да запустява сърцата на хората. Тайната е в разбиването на божествения модел и замяната му с една версия на Триединството от типа три-в-едно. Няма значение коя версия ще възприемете, дотогава докато възприемате втората личност по същия начин като първата, с разлика единствено в титлата. Католическата църква прави това чрез едносъставно същество, а адвентната църква го извършва чрез три различни наименования на

божествените същества, които притежават идентични вродени качества.

Когато възприемате Отец и Сина като част от триличностен Бог, но все пак едно същество, вие загубвате способността си да различавате ясно единия от другия. Когато говорите за единия, вие също говорите и за другия. Ето как един вярващ в Триединството е изразил това:

Има три личности в Божеството, но те са така мистериозно и неразривно свързани един с друг, че присъствието на всеки един е равнозначно на присъствието на другите. У. У. Прескът, *Бележки от проповед, с. 8, от проповед в Такома Парк, 14 октомври, 1939 г.*

Когато четете следващия цитат, вижте доколко можете да запазите различими Отец и Сина в ума си:

Бихме казали, че Бог в **Своето** Тринитарно себеразкриване, е заявил, че **Той** ни е създал, за да отразяваме любовта, която по един свръхестествен начин пребивава в **самото Му същество** като на един вечно обичащ Бог, който е едно в три. Освен това, триединната любов, която се намира в Бога не е ориентирана към себе си и това по един силен начин предполага, че ние намираме най-голямата си радост и задоволство в живеенето и служенето на другите. *Уидън, Муун и Рийв, Триединството, с. 247.*

Объркването на „Тринитарното себеразкриване“ не е било част от ранната адвентна вяра. В 1874 г., в самото първо издание на периодиката „Знамения на времето“, редактирано и издавано от старейшината Джеймс Уайт, били представени 25 Фундаментални принципа, които били поддържани с „голямо единодушие“ от адвентния народ. Ето принципите отнасящи се

за Бога. Забележете как те били моделирани според 1⁸⁰ Коринтяни 8:6.

1. **Че има един Бог, лично, духовно същество,** създателят на всички неща, всемогъщ, всезнаещ, и вечен, безкраен в мъдрост, святост, справедливост, доброта, истина, и милост; непроменим, и присъстващ навсякъде чрез неговия представител, Святия Дух. Пс. 139:7.

2. **Че има един Господ Исус Христос, Синът на вечния Баща,** този чрез когото Бог е създал всички неща, и чрез когото те се сплотяват; че той взе на себе си естеството от семето на Авраам за изкуплението на нашата паднала раса; . . .

Тези две твърдения остават непроменени до 1931 г.³, а след това през 1980 г. мистерията на Триединството била официално гласувана като

3 Фундаменталните принципи на Адвентистите от Седмия Ден, така както са изразени горе, се появяват всяка година в Адвентния Годишник до 1914 г. В годината, в която Елън Уайт починала, тези Фундаментални принципи престанали да се появяват докато едно ревизирано твърдение, изработено от Ф. М. Уилкоккс, а вероятно и от Ф. Д. Никол, не се появило изведнъж в годишника през 1931 г. „Обаче то произхождало като **„Старейшината Уилкоккс, съзнавайки, че Комитетът на Генералната Конференция—или всяко друго църковно тяло—никога не би приело документа във формата в която бил написан, с пълното знание на групата, предал Твърдението на Едсън Рождърс, статистикът на Генералната Конференция, който го издал във версията от 1931 г.”** - Фриц Гай. *Разкриване произхода на Твърдението за 27-те Фундаментални Вярвания*. В твърдението от 1931 г. четем: 2. Че Божеството, или Триединството, се състои от Вечния Баща, едно личностно, духовно Същество, всемогъщ, всеприсъстващ, безкраен в мъдрост и любов; Господ Исус Христос, Синът на вечния Баща, чрез когото са били създадени всички неща и чрез когото ще бъде осъществено спасението на изкупените множества; Святият Дух, третата личност на Божеството, великата новораждаща сила в делото на изкуплението. Мат. 28:19.

Фундаментален принцип на Адвентната църква. Нека сравним горното ясно твърдение за разграничението между Отец и Сина, с настоящото Адвентно Изявление на Вярата относно Божеството.

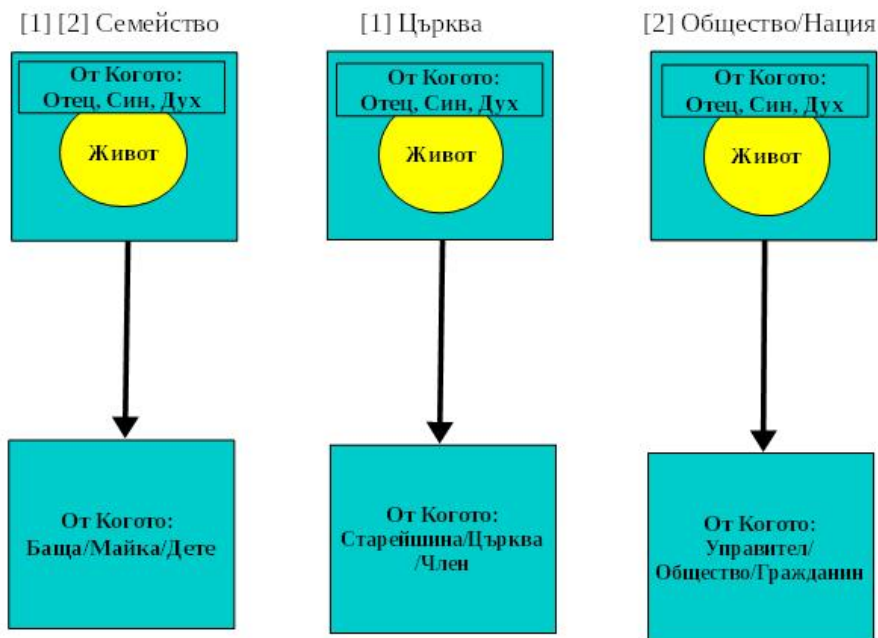
Триединството: Има един Бог: Отец, Син и Свети Дух, единство от три съвечни Личности. Бог е безсмъртен, всемогъщ, всезнаещ, над всичко и присъстващ навсякъде. **Той** е безкраен и отвъд човешкото схващане, но е познат чрез **Своето** себеразкриване. **Той** е завинаги достоен за поклонение, обожание, и служба от цялото творение.

Ако тази декларация за Бога е вярна, тогава ние би трябвало да прочетем 1-во Кор. 8:6 по следния начин:

“Но за нас има само един триединен Бог, Триединството, от когото са всички неща, и ние в него; чрез когото са всички неща, и ние чрез него.”

Триединството е така замислено, че унищожават различията “От Когото” и „Чрез Когото” на Отец и Сина, което от своя страна замазва божествения модел на живот в семейството, в църквата и в обществото.

Фалшив модел: Скъсани възета

[1] = Свещеник [2] = Съдия/Управител

Премахването на разликите между „От Когото“ и „Чрез Когото“, премахва също и притока на канала. Вместо да идва ясно от Отец чрез Сина, той би могъл да възниква във всеки един от тях или от всички тях по едно и също време и всичко се превръща в една непонятна мистерия.

Като пример за това, бихте могли да прочетете в книгата Съдии как Израил се обърна от Бога с отличаващата се структура „От Когото“ и „Чрез Когото“ към поклонението на Ваал. (Съдии 2:9, 10). Забележете как се обърват семейните връзки; мъжете биват управлявани от страст, както в случая със Самсон и останалите. Освен това, мъжете

загубват своята чувствителност към жените в живота им, както се вижда в живота на Ефтай, описан в Съдии 11-та гл. Когато децата се раждат в семейства, които повече не благославят, тогава в някои случаи се оформят тирани, като например Авимелех (Съдии 9-та гл.) или се превръщат в страхливци, какъвто е случаят с Варак, който не можел да воюва без ръководството на жена (Съдии 4).

Нашата църква минава през същия процес, откакто сме възприели Триединството с един фалшив божествен модел от три идентични същества, в противовес на разкритите в 1-во Кор. 8:6 Източник и Канал. Виждаме как намалява броят на мъжете способни да ръководят в църквите ни, увеличаването на разложението в брака, възхода в назначаването на жени пастори, и засилващото се заличаване на разликите между мъжкия и женския пол. Всички тези неща са симптоми на запустяващите въздействия, идващи от поклонението на триличностния единен Бог; то запустява нашите домове, църкви и общества.

Този процес е описан точно от Еремия, който разкрива скъсването на всички въжета, определени от нашият Баща; и как запустяването повлиява семействата, църквата и обществото:

Ер. 10:20-25 Шатърът ми е разрушен и **всичките ми въжета са скъсани**. Синовете ми си отидоха от мен и ги няма. Няма вече кой да разпъне шатъра ми и да издигне завесите ми. (21) **Понеже пастирите оглупяха и не потърсиха ГОСПОДА, затова не постъпваха разумно и цялото им стадо се разпръсна.** (22) Чуй! Слух, ето, идва; и голям шум от северната земя, за да обърна юдовите градове в пустиня, в жилище на чакали. (23) ГОСПОДИ, зная, че **пътят на човека не е в него**; не е за човека, който ходи, да оправя стъпките си. (24) ГОСПОДИ, наказвай ме, но с мярка; не в гнева Си,

за да не ме довършиш. (25) Излей яростта Си върху народите, които не Те познават, и върху родовете, които не призовават Името Ти; защото те изпоядоха Яков и го погълнаха, и го довършиха, и опустошиха жилището му.

Призивът на Илия е призив за обръщане на сърцата ни към истинския Бог на Израил, Богът, който е разкрит в сърцето на десетте заповеди:

Мал. 4:4-6 Помнете закона на слугата Ми Мойсей, който му заповядах на Хорив за целия Израил, наредби и правила. (5) Ето, Аз ви изпращам пророк Илия, преди да дойде великият и страшен Ден на ГОСПОДА. (6) И той ще обърне сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им, за да не дойда и да поразя земята с проклятие.

Делото на Илия е дело на възстановяването на истинския Бог на Израил и призив за отразяване на нашия Бог в семействата ни, в църквите ни и в обществата ни.

Лука 1:16-17 И ще обърне мнозина от израилевите синове към Господа, техния Бог. (17) Той ще върви пред лицето Му в духа и силата на Илия, за да обърне сърцата на бащите към децата и непокорните – към мъдростта на праведните, за да пригответи за Господа подготвен народ.

Обръщането на сърцата включва признаване на родителите от децата и признание от родителите за делото им да благославят. Обръщането на хората от непослушанието включва завръщане на хората към едно уважение към ръководителите на техните църкви и общества, както и осъзнаването на тези ръководители за нуждата да благославят и да защитават онези които са под тяхна грижа. Делото на Илия не призовава хората да се освободят от всяка човешка власт, но по-скоро

към стремеж да възстановят тази власт според божествения модел. Нека се обединим в молитва за силата и духа на Илия, които да ни покажат как да възстановим божествения модел в нашите домове, църкви и общества.

4. Благославяне и проклинане

Когато разгледаме отблизо божествения модел чрез Писанията, виждаме как изплува една картина за отношението между частите „От Когото“ и „Чрез Когото“. Нашият небесен Баща е Бог на благословието. Забележете какво казва Библията:

Числа 23:19-20 Бог не е човек, че да лъже, нито човешки син, че да се разкае. Той каза и няма ли да извърши? Той говори и няма ли да го извърши? Изговори и няма ли да го утвърди? (20) Ето, аз получих заповед да благославям и Той като благослови, аз не мога да го отменя.

И отново:

Яков 1:17 всяко дадено добро и всеки съвършен дар е от горе и слиза от Отца на светлините, в когото няма изменение, нито сянка от промяна.

Една от ключовите точки която трябва да запомним е, че за „От Когото“ е радост, привилегия и задължение да благославя „Чрез Когото.“ Забелязваме също, че силата на благословието се измерва с уважението на „Чрез Когото“ към „От Когото“

Това благословение се намира на едни везни, които могат да се наклонят към проклетие. Когато любов, почит и уважение станат незначитане, неуважение и непослушание, каналът се придвижва от

благословение към проклятие. Когато дадена личност се насочи срещу някой, който Бог е поставил като авторитет в неговия или нейния живот, благословието което трябва да бъде получено, се превръща в проклятие. Обърнете внимание на тези текстове:

Изх. 20:5-6 ... въздавам вината на бащите върху синовете до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят, (6) а оказвам милост към хиляди поколения на онези, които Ме любят и спазват Моите заповеди.

Бит. 12:3 Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена.

Каналът при който този принцип е най-мощен е където произходът на „Чрез Когото“ идва директно от „От Когото.“

1 Кор. 11:3 Но искам да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, глава на жената е мъжът, а глава на Христос е Бог.

Пр. 17:6 Синовете на синовете са венецът на старците и славата на синовете са техните бащи.

Този канал е толкова мощен, че съдържа силата на живота и смъртта.

Мат. 4:4 А Той в отговор каза: Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста.“

Йоан 6:63 Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва. Думите, които ви говоря, са дух и живот.

Пр. 18:21 Смърт и живот има в силата на езика и които го обичат, ще ядат плодовете му.

Всяко дете живее чрез живота на своя баща. *Мисли от планината на благословието, с. 78 в оригинал, Подзаглавие "Бъдете съвършени както е съвършен вашият небесен Баща" - Параграф 9*

Думите на Отец са живот за нас и Неговото Слово протича към нас чрез тройното въже, което Той е определил да ни благославя и да ни защитава. Най-спешното и критично важно благословение, което нашият Баща иска да ни изпрати се намира в тези думи:

Мат. 3:17 И ето глас от небето, който казваше: Този е моят възлюбен Син, в когото е моето благоволение.

Това благословение, което Христос е получил от Отец, се предава и на нас.

Еф. 1:6 За похвала на славата на Своята благодат, с която ни е направил приети във Възлюбения Си.

Не е ли чудесно да знаем, че трепетът, който Исус е усетил, когато е чул Неговия Баща да Му казва колко много Го обича, може да протече и към нас? Нека помним, че тези думи на Отец притежават точно толкова сила колкото власт възприемаме, че има Отец над Неговия Син. В Триединството, Отец има делегирана власт, което означава, че Духът и Синът са гласували Отец да бъде на тази позиция. Но Библията разкрива, че Отец има абсолютна власт над Своя Син и затова Неговите думи на благословение са абсолютни. Това абсолютно благословение може да бъде наше чрез Христос. Как се моля, да можем да видим сърцето на евангелието в познанието, че Бог е Бащата на Христос и че Христос е Синът на Бога. Това е единственият начин да можем наистина да знаем, че сме приети във Възлюбения и че Неговото благословение е абсолютно.

Обръщаме специално внимание на това как Христос бил направен способен да приеме благословието на Отец:

Йоан 5:19 Затова Иисус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът.

Йоан 5:30 Аз не мога да върша нищо от Себе Си; както чувам, така и съдя; и съдът Ми е справедлив, защото не търся Моята воля, а волята на Отца, който Ме е пратил.

Йоан 8:29 И Този, който Ме е пратил, е с Мен; не Ме е оставил сам, защото Аз винаги върша онова, което на Него Му е угодно.

Пс. 40:8 Радвам се да върша волята Ти, Боже мой, и Твоят закон е вътре във вътрешностите ми.

Йоан 15:10 Ако пазите Моите заповеди, ще стоите в любовта Ми, както и Аз опазих заповедите на Своя Отец и стоя в Неговата любов.

В живота на Христос виждаме, че ключът за извличане на благословение е да се спазват думите на „От Когото.“ Когато се спазват думите на тези, които са назначени над нас, това носи благословение за тези, които са определени да бъдат защитени и благословени.

Бит. 12:3 ... и аз ще благословя онези които те благославят.

Виждаме че, както Синът на Бога е послушен на Неговия Баща, така Сара е послушна на нейния съпруг.

1 Петр. 3:6 Както Сара се покоряваше на Авраам и го наричаше господар, чиито деца станахте и вие, като правите добро и не се боите от никаква заплаха.

Отново виждаме това отразено в модела родител и дете:

Еф. 6:1 Деца, покорявайте се на родителите си в Господа, защото това е правилно.

Кол. 3:20 Деца, покорявайте се на родителите си във всичко, защото това е угодно на Господа.

Виждаме как този принцип е изразен и по отношение на всички аспекти на тройното въже:

Римл. 13:1, 2 Всеки човек да се подчинява на властите, които са над него; защото няма власт, която да не е от Бога, и колкото власти има, те са определени от Бога. (2) Затова, който се съпротивлява на властта, се съпротивлява на Божията наредба; а които се съпротивляват, ще навлекат осъждане на себе си.

1 Петр. 2:13-14 Покорявайте се заради Господа на всяка човешка власт – било на царя, като на върховна власт, (14) било на управниците, като на такива, които са пратени от него за наказание на злосторниците и за похвала на тези, които вършат добро.

1 Сол. 5:12-13 И молим ви, братя, да признавате тези, които се трудят между вас като ваши настойници в Господа и ви поучават, (13) и да се отнасяте към тях с голямо уважение и с любов заради делото им. Живейте в мир помежду си.

Когато наблюдаваме живота на Исус в божествения модел, виждаме, че животът и благословието идват от покорство, уважение, почит и спазване на думите на Авторитетът, който е над Него.

Отново повтаряме, че силата на благословието се измерва директно със силата на уважението и почитта, които „Чрез Когото“ има към „От Когото.“ Колкото повече ценим думите на „От Когото“, толкова повече те ще ни благославят. Колкото повече презираме властта „От Когото“, която е над нас, толкова повече техните думи ще ни критикуват и осъждат. Проклятието пада тежко върху нас, защото отхвърлянето на този, който има власт над нас ни кара да се самоосъждаме емоционално, а също и да се чувстваме дистанцирани от властовата фигура. Освен това е дразнещо да чуваме думи на поправление и неодобрение, вместо думи на приемане и одобрение. Думите на одобрение носят благословение; думите на неодобрение носят проклятие.

Добър пример за този процес се намира в историята за Каин. Каин показал непослушание към Бога като не донесъл правилна жертва за богослужение. Тогава Бог директно посочил грешката на Каин и го насърчил да извърши правилното нещо. Този опит да поправи Каин довел само до засилване на гнева му и то дотам, че той убил брат си затова че апелирал към него да извърши това което е правилно. Проклятието пада тежко върху Каин. Защо? Дали защото Бог го е накарал да страда? Не. Собственото усещане за справедливост на Каин го е накарало да има лоши чувства в себе си и да живее с усещането за неодобрението на небето. Забележете какво се казва в страничното поле⁴ относно отговора на Каин на това което му казва Бог:

4 Цариградския превод на Библията от 1871 г., предава този текст по същия начин.

Бит. 4:13 А Каин каза на Господ: Наказанието ми е по-голямо от това което мога да понеса.

Ако прочетете страничното поле, то казва: “Престъплението ми е по-голямо от това което може да ми бъде простено.” Това означава, че Каин се е чувствал толкова зле, че повече не вярвал, че Бог би могъл да го приеме. Това е самото сърце на проклятието. Когато сме непослушни на Бога и на делегираните от Него власти, ние се утвърждаваме в едно все по-силно усещане, че не сме одобрени, или приети от небето. Няма бягство от този принцип.

Има мнозина, които се опитват да избегнат определените от Бога власти, задавайки същия въпрос като този на законника, който искаше да оправдае себе си питайки: “Кой е моят ближен?” Така и днес множествата отговарят с: “Кой е авторитет в моя живот?” Мнозина твърдят, че само Библията е техен авторитет⁵, но точно този авторитет осъжда тяхното твърдение. Бог е поставил едно тройно въже на авторитет в нашия живот, за да ни благославя; Писанията са ясни относно това. Единствено Библията е семето,

⁵ “Ако светът вижда една съвършена хармония да съществува в църквата на Бога, това ще бъде мощно свидетелство за тях в полза на християнската религия. Несъгласията, нещастните различия, и дребнавите църковни съдебни дела обезславят нашия Изкупител. Всички тези неща могат да бъдат избегнати, ако азът бъде предаден на Бога, и последователите на Исус послушат гласа на църквата. Неверието твърди, че индивидуалната независимост повишава нашата значимост, и че е слабост да предадем идеите си на решението на църквата по отношение на това което е правилно и подходящо. Но подхранването на такива чувства и възгледи само ще внесе анархия в църквата и ще ни обърка. Христос видя, че единството и християнската дружба бяха необходими за каузата на Бога, и затова Той ги изискваше от своите ученици. Историята на християнството, оттогава досега, недвусмислено доказва, че в единството има само сила. Нека индивидуалната преценка да бъде подчинявана на авторитета на църквата.” *Ривю енд Херълд, 19-ти февруари, 1880 г.*

или авторитетът „От Когото“, но Бог е поставил за наша защита и благословение тройното въже „Чрез Когото“, което са отхранващите власти в нашия живот. Ако ги отхвърляме, ние отхвърляме Божията власт и ще получим проклятие.

Естественият въпрос, който възниква по отношение на този канал, е: “Какво трябва да правя, когато някой в моя канал на властта иска от мен да правя нещо, което е в противоречие със Словото на Бога? Какво да правя, когато една властова фигура отхвърля Бога и живее неморален живот? Аз все още ли съм подчинен на нейната власт?” Това е въпросът към който ще се обърнем по-нататък, защото всеки от нас се среща с този проблем в даден момент и е важно да знаем как трябва да отговорим по библейски.

Част 2-ра. Божественият модел, когато водачите се провалят

5. Откликване на отстъпничеството

Мнозина са чули познатата поговорка, „един грам превенция струва повече от един килограм лекарство“ и случаят е точно такъв, когато живеем в тройното въже на Божието благословение. В последната ни глава, говорихме за това как са благославяни тези под власт, когато уважават и слушат тази власт. Тогава това повдига въпроса какво трябва да правим ако дадена личност на власт иска от нас да правим неща, които не са разкрити в Божието Слово, или ако те самите участват в дейности, които не са от Бога.

Молитва за водачите

Първото нещо, което трябва да се стремим да правим, е да предотвратим тези ситуации чрез нашите молитви и нашия покорен дух към тези, които са на власт. Когато сме идентифицирали кои са властовите фигури в нашия живот, ние трябва да се молим за тях, Бог да ги благослови и да им дава мъдрост, търпение и проникновение, за да може да изпълняват своята роля по един подходящ начин. Това е съветът, който ни се дава в Библията:

1 Тим. 2:1-2 И така, напътствам преди всичко да се отправят молби, молитви, искания, благодарения за всички хора, (2) за царе и за всички, които са на власт, за да водим тих и спокоен живот в пълно благочестие и сериозност.

Редовно ли се молим Бог да благослови нашите родители, да благослови здравето им и всичко което вършат? Молим ли се

родителите ни да ни благославят с техните думи и действия на любезност? Чрез нашите молитви можем да извлечем благословения за себе си и за децата си и точно така нашият небесен Баща би искал да стават нещата.

Молим ли се вярно за нашите църковни водачи, нашите пастори и старейшини в местната ни църква? Молим ли се на нашия Баща да им даде мира, радостта и любовта на Христос? А какво да кажем за ръководителите на нашето местно общество и ръководителите в правителството? Молим ли се за тях? Издигаме ли ги пред Господ и молим ли се за техните семейства и за тяхната защита? Тези неща са задължение на всеки християнин, но дали това е едно широко практикувано задължение? Не съм видял такова нещо. Защо случаят е такъв? Това е още един пример за сатанинския фалшификат на божествения модел, който заглажда значението на властовата фигура. Когато не виждаме че сме в тройното въже на властта, ние не усещаме нуждата да се молим за онези над нас, защото всъщност може да не вярваме, че те са над нас. Ако все пак вярваме че те са в някакъв смисъл над нас, ние все още често не ги виждаме като канал за нашето благословение.

Когато ръководителите се уморяват от атаките на Сатана, ние се нуждаем от мъже като Аарон и Ор, които да държат ръцете на водачите ни вдигнати и да ги подкрепят и насърчават. Изпращаме ли картички на благодарност към водачите ни, когато имаме възможност да правим това? Благодарим ли им за добрите неща, които правят? Водачите се нуждаят от насърчение и те имат нужда от нашите молитви. Всички онези които следват божествения модел ще помнят тези които са на власт над тях и ще се опитват да ги благославят чрез своите действия на доброта и благодатен дух.

Този процес е важен, защото, ако един водач се проваля, хората ще се запитват, дали вярно съм се молил за този водач? Насърчавах ли този ръководител? Ако не можем да отговорим честно, че сме го правили, ние също трябва да се покаем за нашия собствен провал в извършването на задачите, които е трябвало да извършим. Добре изучен метод на Сатана е да накара онези, които са под власт, да престанат да се молят за тази власт. Тогава той може да изкуши този ръководител да съгреша, след това да подтикне хората да клюкарстват, да обвиняват и да презират този водач.

Ако вярно сме се молили за един водач и сърцето ни е развило привързаност към него чрез този процес, ние ще бъдем опазени от духа на бунта и недоволството, когато станем свидетели на падението на определен ръководител. Онези които бързо забелязват греховете на един ръководител, разкриват, че са били бавни в молитвата и издигането на този водач в сферата на тяхната привързаност.

Когато ръководителите пропадат

Нека сега разгледаме случая, когато един ръководител е пропаднал. Нека си припомним някои от ситуациите на божествения модел, където това би могло да се приложи.

Източник – От Когото	Канал – Чрез Когото	Препратки
Отец	Син	1 Кор. 8:6; 1 Кор. 11:3; Евр. 1:1-3
Съпруг	Съпруга	Бит. 3:16; 1 Кор. 11:3; Еф. 5:25; 1 Петр. 3:1
Баща	Майка	Иzx. 20:12; Еф. 6:1; Кол. 3:20
Майка	Деца	1 Тим. 2:15

Христос	Съпруг	1 Кор. 11:3
Христос	Църквата	Еф. 5:25
Пророк	Свещеник	Изм. 4:16; Лев. 8:36
Старейшина/Пастори	Стадо	1 Петр. 5:2; 1 Сол. 5:12, 13
Цар/Управител	Поданици/Граждани	Римл. 13:1-3; 1 Петр. 2:13, 14
Библия	Духът на пророчеството	Ривю енд Херълд, 20-ти Януари, 1903 г. "По-малката светлина"
Библия	Пастор/Старейшина	2 Тим. 4:2; 1 Петр. 5:2

Както забелязахме по-рано, личността „Чрез Когото“ получава благословение, когато уважава и е послушна на личността „От Когото“, която е поставена над нея. В ситуация, при която една властова фигура се опитва да ни принуди със сила да извършим нещо, което е в противоречие с Библията, тогава с уважение трябва да кажем, че не можем да направим това. Ето някои библейски примера:

Дан. 3:14, 16-18 Навуходоносор проговори и им каза: Нарочно ли е, Седрахе, Мисахе и Авденаго, че не служите на моя бог и не се покланяте на златния образ, който съм изправил?... (16) Седрах, Мисах и Авденаго отговориха и казаха на цар Навуходоносор: Не ни е нужно да ти отговаряме за това нещо. (17) Ако е така, нашият Бог, на когото ние служим, може да ни отърве от пламтящата огнена пещ; и от твоите ръце, царю, ще ни избави. (18) Но и ако не, пак знай, царю, че на боговете ти няма да служим и на златния образ, който си изправил, няма да се покланяме.

Бит. 39:7-8 И след време жената на господаря му хвърли око на Йосиф и му каза: Легни с мен! (8) Но той отказа и каза на жената на господаря си: Ето, господарят ми не се грижи за нищо от онова, което ми е поверил в дома, и предаде в ръката ми всичко, което има.

Деяния 4:18-19 И те ги повикаха и им заповядаха изобщо да не говорят, нито да поучават в Името на Исус. (19) Но Петър и Йоан в отговор им казаха: Правилно ли е пред Бога да слушаме повече вас, отколкото Бога – вие отсъдете;

В горните случаи, от Божия народ било поискано да върви противно на Писанието, което те не можели да направят. Вместо това, те пожелали да се изправят срещу последиците от послушанието на по-висшата власт. Същият този изпит ще дойде за Божия народ в близкото бъдеще, когато един неделен закон бъде направен световен.

Но повечето ситуации с лидерство не включват директна заповед за престъпване на нечия съвест, а по-скоро случаи, където водачите се провалят във върното изпълнение на собствената си роля. В такива случаи има някои библейски примери.

“От Когото”	“Чрез Когото”	Пример
Петефрий	Йосиф	Служел върно
Илий	Анна	Молитва в храма
Саул	Давид	Не докосва Божия помазаник
Илия	Ахав	Тича пред колесницата
Данаил	Навуходоносор	Изпит с храната/разказване на съня

Йосиф служил върно на своя езически господар и извършил най-доброто, което можел, за да донесе благословение на дома му. В случая с Анна, Илий я изобличил, че е пияна, а тя отговорила кротко

“Не, господарю мой” и обяснила своята ситуация. Тя не се обърнала да изобличи свещеника за това, че държи в разпуснатост синовете си и причинява трудности с жертвите. Въпреки че Давид бил помазан от Самуил, за да замести Саул, Давид не желаел да издигне ръката си, за да премахне Саул. Той не искал да докосне Господния помазаник. Въпреки че Илия бил пророк и в някои отношения над Ахав, той все още показвал уважение към царя на Израил като тичал пред неговата колесница по време на поройния дъжд. В случая с Данаил, той показал благоразумие относно нечистата храна като помолил да бъде поставен на изпит, а по отношение на съня в Данаил 4-та глава, виждаме истинската загриженост на Данаил към царя.

Дан. 4:19 Тогава Даниил, чието име беше Валтасасар, остана смаян за известно време и размислите му го плашеха. Царят проговори и каза: Валтасасаре, сънят и тълкуванието му да не те плашат! Валтасасар каза в отговор: Господарю мой, сънят нека бъде за онези, които те мразят, и тълкуванието му — за враговете ти!

Царят знаел, че Данаил е загрижен за него и затова му имал доверие. Въпреки че това бил човекът, който унищожил дома му и го бил взел в плен, той все още му служил вярно с един покорен дух и като резултат от това бил благословен. Ключът във всички тези ситуации може да бъде изразен чрез следния съвет като пример за божествения модел:

1 Петр. 3:1-4 Също така и вие, жени, покорявайте се на мъжете си, така че даже ако някои от тях не се покоряват на словото, да се спечелят без слово, чрез поведението на жените си, (2) като видят вашето поведение в страх и чистота. (3) Вашето украшение да не е външно, тоест плетене на косата, кичене със злато или обличане със скъпи дрехи, (4) а скритият човек на сърцето, с нетленното

украшение на кротък и тих дух, което е скъпоценно пред Бога.

В случаят със съпруга, която има невярващ съпруг, тя трябва да му служи вярно, опитвайки се по всякакъв възможен начин да го благославя и почита. Посредством този процес, сърцето на съпруга може да се смекчи и той да бъде трогнат от уважението на неговата съпруга и да предаде сърцето си на Господ. Петър дава съвет и за други ситуации:

1 Петр. 2:13-16 Покорявайте се заради Господа на всяка човешка власт – било на царя, като на върховна власт, (14) било на управниците, като на такива, които са пратени от него за наказание на злосторниците и за похвала на тези, които вършат добро. (15) Защото това е Божията воля – като правите добро, да накарате да замълчи невежеството на безумните хора, (16) като свободни, но не употребяващи свободата за покривало на злото, а като Божии слуги.

Библията ни съветва да имаме покорен дух, който почита ръководството, и чрез този процес можем да смълчим невежеството на безумните хора.

Този процес на покорство към водача е едно нежно средство, което му напомня, че той е ръководител и че неговото задължение е да благославя. Личността която се покорява също ще се моли за този ръководител и ще моли за благословение чрез него. Нашият небесен Бог, който държи сърцето на царя в ръката си, може да го обърне и убеди да даде благословение. В самата си природа, духът на покорството извлича благословение, докато духът на изобличението изпраща на водача една вест, която гласи: “Аз съм равен на теб, или

всъщност по-голям от теб, защото моята преценка за ситуацията е по-добра от твоята.” Ето защо Библията казва:

1 Тим. 5:1 Старейшина не изобличавай, а се отнасяй към него като към баща; а към по-младите – като към братя;

Изм. 22:28 Да не хулиш съдиите и да не кълнеш първенец на народа си.

Нарушение на божествения модел е, когато една личност, която се намира под дадена власт изобличава, хули, или проклина тази власт. Само един, който е равен, или такъв, който е над тази властова фигура, може да се разпорежда за едно такова изобличение. Ако виждаме, че един пастор, или един старейшина, учат нещо, което вярваме, че не е библейско, ние трябва да следваме божествения модел и да подходим към тях с дух на покорство и внимателно да апелираме към тях, за да обмислят това което учи Библията. Не е наше призвание или задължение да доказваме, че са сбъркали, или да ги излагаме пред събранието. Сатана е добър в това да кара членовете да се самовъзвеличават до нивото на властовата фигура, която е над тях и да ѝ говорят така сякаш те имат тази власт. Това унищожават канала на благословието и излага хората на сатанинските атаки.

Когато някой директно предизвиква властта, която е над него, той показва неуважение към тази власт; а неуважението към властта докарва проклетие върху този, който изобличава. Помнете какво каза Бог на Авраам:

Бит. 12:3 Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена.

Трябва да бъдем много внимателни за това как говорим за тези които са на власт. Когато се говори лошо за дадена властовата фигура, това докарва проклетие върху нас и нашите семейства. Както казва Юда:

Юда 1:8 При все това, и тези със съновиденията си оскверняват плътта, презират властта и говорят зло за сановниците.

Когато “презираме властта и говорим зло за сановниците”, ние нарушаваме божествения модел и причиняваме вълна на проклетие върху себе си и онези които са под нашата грижа. Когато онези които са под нашата власт наблюдават как се отнасяме към властта, която е над нас, те ще бъдат повлияни от същия дух и ще започнат да се отнасят към нас по подобен начин. Веднъж нахлул в обществото, този дух ще избухне в определен момент и ще заличи линиите на персоналността. Това е проклетие на онези, които „говорят зло за сановниците“ и за онези които имат власт над тях.

Обмислянето на тези принципи е жизнено важно за нас в нашата настояща църковна ситуация. Мнозина от нас имат дълбокото убеждение, че нашето ръководство се е обърнало от Бога на Библията. Начинът по който реагираме при тази тъжна ситуация, трябва да бъде обмислен внимателно. Следваме ли божествения модел в отношението ни към тези неща? В такъв момент обикновено се задава въпросът: “Кое е църквата?” Това е темата към която ще се насочим в следващата глава.

6. Идентифициране на църквата

Да се позиционираме правилно в нашите общества означава, че трябва да идентифицираме кои са хората и институциите, които трябва да уважаваме. Трябва също да идентифицираме онези, които са под нашата грижа, които трябва да защитаваме и да благославяме. Животът в западното общество е замазал много аспекти на божествения модел и за мнозина е замъглил каналната система. Но дори при това състояние на нещата, повечето от нас могат да идентифицират двете възета на тройното възже.

Повечето от нас можем да идентифицираме своите родителите, или настойниците от детството ни, а гражданските власти в живота ни, като правителство, полиция и магистрати, са лесни за идентифициране. Онова което не е толкова лесно за идентифициране при много хора, е църковната власт в техния живот. Като част от тройното възже, ние трябва ясно да идентифицираме църквата, за да знаем към кого да подхождаме, да апелираме, и за кого да се молим.

Ние получаваме лично благословение чрез индивидуалното хранене от Божието Слово и чрез следването на божествения модел в нашите семейства и общества, но има и едно благословение, което идва чрез Божиата църква. Благословието което идва чрез Божиата църква е благословието което било дадено на Авраам.

Бит. 12:2-3 Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. (3)
Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена.

Израилтяните били получатели на Божиите обещания включени в заветите. Най-жизнената част на този завет включвала:

Евр. 8:9-11 Не такъв завет, какъвто направих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа от египетската земя; защото те не останаха в завета Ми и Аз не се погрижих повече за тях, казва Господ. (10) **Защото ето заветът, който ще направя с израилевия дом** след онези дни, казва Господ: ще положи законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мой народ. (11) И няма вече да учат всеки съгражданина си и всеки брат си, като му казват: Познай Господа; защото всички ще Ме познават – от малък до голям между тях.

Моля забележете, че този завет бил сключен с израилевия дом. Важно е да се осъзнае, че, когато Израил престанал да бъде Божи канал на благословието като народ, връзката с първоначалното Божие обещание към Авраам била прехвърлена към християнската църква.⁶

Гал. 3:16, 29 А обещанията се изрекоха на Авраам и на неговия потомък. Не казва: „и на потомците“, като за мнозина, а като за един: „и на твоя потомък“, който е Христос... И ако сте Христови, то вие сте Авраамово потомство и наследници по обещание.

Знаем че Божията църква, под ръководството на апостолите, се е разпространила бързо по земята, но скоро стигнала до усилно

6 “Христос трябва да бъде основата на нашата надежда; защото само чрез Него можем да бъдем наследници на вечен живот. Едно безсмъртно наследство ни е представено при сигурни условия. Не можем да наследим притежание в този свят, докато нямаме една титла, която е без недостатък, и правото ни за наследство в идващия свят, трябва да бъде ясно доказано и чрез една безпогрешна титла. **Линията чрез която трябва да дойде небесното наследство е разкрита ясно в Словото на Бога. Трябва да дойдем под опекунствата на Авраамовия завет, и изискванията са, "Ако сте Христови, тогава сте Авраамово семе, и наследници според обещанието. Вестител, 10-ти май, 1893 г.**

преследване. Това отвело църквата в пустинята, където тя била защитавана от Бога в продължение на 1260 години.

Откр. 12:6 И жената побягна в пустинята, където имаше място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни.

Когато 1260 годишният период приключил, остатъкът от Божия народ излязъл да прогласи вестта за часа на съда. Тази група се идентифицира като пазеща заповедите на Бога и вярата на Исус.

Откр. 12:17 Тогава змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус.

Жизнено важно е да се помни, че този канал на благословието идва чрез Авраам. Затова е важно да изследваме отблизо ключовите принципи на неговата богослужебна система, които след това ще ни помогнат да идентифицираме кои са истинските духовни наследници на Авраам. Аз очертавам подробно тези принципи в 11-та глава на моята книга *Въпроси на живота*, но поради обхвата на тази книга, ще представя само обобщението; първо за Авраам, а след това за Израил.

Авраам	Израил
1. Семейна структура (Бит. 18:19)	1. 5 ^{та} заповед възстановила семейната структура. Освобождението от робство дало повече време на семействата за съвместно прекарване. Наследството се определя от семейната генеалогия.
2. Номадско провинциални заселници (Евр. 11:8-10)	2. Израил се връща към провинциална обстановка чрез

	пустинния живот в шатри.
3. Идентичност чрез родителско благословение (Бит. 12:2)	3. Бог обещал, че ще благослови Израил, ако е верен. 5 ^{та} заповед, относно родителите, възстановила канала на семейното благословение.
4. Съблюдава съботата и заповедите (Бит. 26:5)	4. Бог дал заповедите на планината Синай и ги учел за съботата, чрез събирането на манната.
5. Вярa в смъртта и възкресението (Евр. 11:17-19)	5. Петата заповед разкрива Бог като Единствения източник на живота и Единственият, който ни поддържа живи. Без Него няма живот.
6. Спасител като смирен Възстановител на живота – Разкрит в закланото Агне (Йоан 11:25)	6. Една пълна богослужебна система на светилището била дадена, за да разкрие напълно делото на идващия Спасител и Неговото дело да ни учи на Своите заповеди.
7. Фокус на богослужението върху невидимото (Изх. 20:4, 5)	7. Втората заповед съсредоточава богослужението върху невидимото.

Ние разбираме, че жената, която излиза от пустинята в Откровение 12-та глава е издигането на движението на Адвентистите от Седмия Ден. Вдъхновението ни казва на много места, че адвентното движение повтаря историята на Израил. Нека обърнем специално внимание на някои от тези паралели.

Израил	Църквата
1. Влиза в Египет с чиста вяра, но след време отстъпва. Те влезли с голямо познание и излезли с много малко – една група роби.	Апостолите започнали вяро, но след известно време се стигнало до отстъпление – влезли в Мрачното Средновековие, познавайки силата на евангелието и излезли, борейки се да се освободят от поробващите учения на Римокатолицизма.
2. Израил се забъркал в идолопоклонство в това число и в поклонение на бикове и телета. Изх. 32:1-4.	Църквата изпаднала в идолопоклонство, когато Константин смесил езичеството с християнството, за да постигне стабилност на Римската империя. Скоро след това църквата премахнала втората заповед, която забранява идолопоклонството.
3. За да може Израил отново да служи правилно на Бога, трябвало да се отдели от египтяните, за да могат да пазят Неговите заповеди. Изх. 5:1-5; Пс. 105:43-45.	Истинските последователи на Бога трябвало да се отделят от падналата(ите) църква(и), за да могат да се покланят на Бога в истина и да спазват Неговите заповеди.
4. Бог използвал Мойсей като Свой говорител, за да инструктира израилтяните как	Бог използвал Елън Уайт за Своя говорителка, за да инструктира църквата как най-добре да се

<p>най-добре да се покланят на Бога. Мойсей умрял преди те всички да могат да влезнат в Ханаан – но Мойсей написал много инструкции, които ги отвели в обещаната земя.</p>	<p>покланят на Бога. Елън Уайт починала преди завръщането на Христос, но написала много инструкции, които ще отведат Божията църква в небесния Ханаан.</p>
<p>5. Точно когато Израил излязъл от Египет, той изпитал висшето преживяване при Червеното море, а след това горчивото разочарование при Мера. Скоро след това те получили инструкцията относно десетте заповеди.</p>	<p>Точно когато адвентната църква излязла от Вавилон/Египет, те изпитали висшето преживяване на Среднощния вик и след това горчивото разочарование през 1844 г. Скоро след това те изучавали и открили пълната светлина върху десетте заповеди включително и съботата.</p>
<p>6. Съботата била използвана от Бога като изпит за вяност към Него. Изх. 16:4, 23-28.</p>	<p>Съботата ще бъде използвана като изпит за вяност към Него, както е показано в първата ангелска вест. Откр. 14:6, 7.</p>
<p>7. Израил бил сформиран напълно като организация, подреден по 1000, 100, 50 и 10. Изх. 18:14-24.</p>	<p>Адвентната църква била подредена на Генерална конференция, Съединения, Конференция и местна църква. По този въпрос били дадени специални инструкции.</p>
<p>8. Била дадена специална инструкция за здравословния живот. Левит 11.</p>	<p>Била дадена специална инструкция за здравословния живот. През 1863 г. Елън Уайт получила доста видения по този</p>

	въпрос.
9. Поклонението било базирано около светилището. Изх. 25-40.	Поклонението е базирано около небесното светилище. Откр. 11:19; 15:5.
10. Израил стигнал до границата на Ханаан и получил вестта, че Бог ще им даде Ханаан, но те отхвърлили вестта и се скитали 40 години в пустинята. Бог въвел едно ново поколение в Ханаан.	Адвентната църква получила специална вест през 1888 г., която можела да я направи способна да влезе в Небето скоро след това, но като цяло вестта била отхвърлена и ние се скитаме от тогава до сега. Бог ще въведе едно ново поколение в небесния Ханаан.

Адвентната църква била поставена там където може да получи благословенията на Авраам, защото изникнала след 1260 годишния период, а след това възприела същинските компоненти на благославящата система, чрез поклонението на истинския Бог – Неговите заповеди и Неговата богослужебна система на светилището.

Обърнете внимание какво казва вдъхновението за отношението, което адвентизмът има с небесния Бог:

Спазващите заповедите адвентисти заемат една особена, възвишена позиция. Йоан ги видя в свято видение и ги описа. "Тук са тези които пазят Божиите заповеди и вярата на Исус." **Господ е сключил специален завет с неговия древен Израил,** и, в случай, че се окажат верни: "Сега, затова, ако наистина ще слушате гласа ми, и ще пазите завета ми, тогава ще ми бъдете особено съкровище над

всичките народи; защото цялата земя е моя. И ще ми бъдете царство от свещеници, и свят народ." **По този начин той се обръща и към своя спазващ заповедите народ на тези последни дни:** "Но вие сте избрано поколение, царско свещенство, свят народ, особен народ; за да изявите славите на онзи, който ви е призовал из тъмнината в своята чудна светлина." *Ривю енд Херълд*, 7-ми септември, 1886 г.

"Бог е призовал Своята църква в този ден, така както призова древния Израил, да стои като светлина на земята. Чрез могъщата секира на истината, вестите на първия, втория и третия ангел, Той ги е отделил от църквите и от света, за да ги доведе до една свещена близост със себе си. Той ги е направил пазители на закона Си и им е поверил великите истини на пророчеството за това време. Подобно на святите откровения поверени на древния Израил, тези (истини) представляват едно свещено доверие, което трябва да бъде споделено със света." *Свидетелства към църквата*, Том 5, с. 455. / гл. 52 Църквата - светлина на света - Параграф 3

"Господ говори на Мойсей, казвайки: Говори също на израилтяните като кажеш: Наистина да пазите Моите съботи: защото това е знак между Мен и вас във всичките ви поколения; за да знаете, че Аз съм Господ, който ви освещава. Затова да пазите съботата; защото тя е свята за вас: всеки който я оскверни, ще бъде умъртвен със сигурност: защото който върши каквато и да е работа в нея, тази душа ще се отсече отсред народа си. Шест дни може да се извършва работа; но в седмия ден е съботата на почивка, свята на Господ: който върши каквато и да е

работа в съботния ден, със сигурност ще се умъртви. Затова израилтяните да пазят съботата, да съблюдават съботата във всичките си поколения, за постоянен завет. Тя е знак между Мен и израилтяните завинаги: защото в шест дни Господ направи небе и земя, а на седмия ден си почива, и се освежи." Изх. 31:12-17. **Тези думи не посочват ли нас като деноминационен народ на Бога? И не ни ли заявяват, че докато трае времето, трябва да оценяваме свещената деноминационна разлика, която е поставена върху нас?** Израилтяните трябваше да съблюдават съботата във всичките си поколения "като постоянен завет." Съботата не е загубила нищо от значението си. Тя все още е знакът между Бог и Неговия народ, и тя ще бъде такава завинаги. *Свидетелства към църквата, Том 9, с. 17.*
Гл. 1 Последната криза - Параграф 25

Тези вдъхновени изявления напълно изясняват, че Бог е поставил благословието на Авраам върху адвентното движение. Но тези благословения, които били излети върху адвентната църква, са я направили специалният обект на сатанинската ярост. Както показва стихът от Откр. 12:17:

Откр. 12:17 **Тогавя змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство,** които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Иисус.

Тази специална атака е довела адвентизма до повтаряне на историята на Израил.

Примките на Сатана са заложени за нас, толкова истинно, колкото бяха заложени за израилтяните, точно преди влизането им в ханаанската земя. **Ние повтаряме**

историята на този народ. *Свидетелства към църквата,*
Том 5, с. 160.

Ако изучаваме внимателно историята на Израил точно на границите на Ханаан, ние виждаме, че народът е изпаднал в идолопоклонство и е участвал във фалшивото поклонение на народите около него. Ако изучавате внимателно *Патриарси и пророци*, 41-ва глава, “Отстъпление при Йордан”, може да прочетете какво се е случило с Израил, а надявам се, ще видите и паралелите за нас днес. Самият факт, че в адвентното движение се е случило едно отстъпление, всъщност по-скоро потвърждава неговата специална връзка с Бога, отколкото да я опровергава. Точно както разочарованието на нашите пионери потвърдило техния статут чрез паралела с разочарованието на учениците при смъртта на Христос, така и настоящото отстъпление при границите на небесния Ханаан потвърждава паралела с древния Израил, който първоначално поддържал един заветен статут при Бога.

Пророкът заявява относно Израил:

Осмелиха се да стъпят на забранена почва и бяха отведени към примките на Сатана. Опиянени от музиката и танците и заслепени от красотата на езическите весталки [дъщерите на Вавилон], те отхвърлиха верността си към Йехова. Като участници във веселието и празнуването [приемане от протестантските църкви] се опияниха с вино [Триединството, естеството на Христос, Умилостивението], което замъгли чувствата им и разруши бариерите на себевладението. Дадоха пълна свобода на страстите си и осквернявайки съвестта си с блудство, бяха подмамани да се поклонят на идоли [Триединството]. Принесоха жертви на езически олтари и участваха в най-неморални ритуали [появилата се църква]. Не беше минало много време и

отровата се разпростря из стана на Израил като смъртоносна болест. Победителите в битката срещу врага сега бяха победени от хитрините на езичниците. Народът изглеждаше обезумял. **Управниците и водачите бяха сред първите, извършили престъплението**, и толкова много хора бяха виновни, че **отстъплението стана всенародно**. “Израил се привърза към Ваалфегора” *Патриарси и пророци*, с. 454. / Гл. 41 Отстъпление при Йордан - Параграф 7, 8

Зимрий - един от благородниците на Израил - дойде дръзко в лагера, придружен от една мадиамска блудница, княгиня “от един бащин дом в Мадиама”, която доведе в шатъра си. Никога досега порокът не бе по-дързък и упорит. Разпален от виното [фалшиво учение], Зимрий “изяви греха си като Содом” и се хвалеше с безсрамието си. *Патриарси и пророци*, с. 454. / Гл. 41 Отстъпление при Йордан – Параграф 10

Как Израил е бил събуден за греха си?

Чрез бързото изпращане на изпитания народът бе събуден да осъзнае колко е огромен грехът му. В стана избухна страшна язва и бързо порази десетки хиляди. **Бог заповяда водачите на отстъплението да бъдат избити** от началниците. Заповедта бе изпълнена незабавно. Престъпниците бяха убити и телата им - повесени, пред погледите на целия Израил. Тази демонстрация бе направена с цел всички да видят така сурово наказаните водачи, за да осъзнаят дълбокото отращение на Бога от греха им и ужасния Му гняв

против тях. *Патриарси и пророци*, с. 455 / Гл. 41
Отстъпление при Йордан - Параграф 9

Има ли причина да вярваме, че историята няма да бъде вярно последвана и днес? Не ни ли е било казано, че повтаряме историята на Израил? Бог не е за подиграване и доброволното отстъпление ще срещне божествената справедливост. Тази справедливост няма да бъде проведена от членове на църквата както по времето на Израил, но Бог все пак ще направи така че отстъплението да бъде сигурно посетено.

Онези които се надигат с гняв срещу църковните ни водачи, не само че не могат да разберат своята позиция в благославящата структура, но също не могат да се доверят на това, че Бог не е за подиграване. Страшно нещо е да паднеш в ръцете на живия Бог.

Апелът ми към моето църковно семейство е да плачем и да се молим за нашите ръководители; защото понастоящем те са белязани за сигурно унищожение. Делото на покаяние и умоляване пред Господ не е желателно за плътското сърце. В плътското сърце няма любов към нашите бедни ръководители, много от които в момента отиват към сигурна смърт.

Нека поставим себе си в позицията на съпруга спрямо нейния невярващ съпруг и да се опитваме да спечелим нашите ръководители чрез поведението си. Онези които се надигат с гняв и свързват тази скъпоценна вест за Божия скъп Син с агресия, наричайки църквата Вавилон, вършат делото на Сатана като закоравяват нашите водачи в тяхното отстъпление. “Мек

отговор отклонява от ярост” и “дума изговорена на място е като златни ябълки в сребърен панер.” Притчи 15:1; 25:11.

7. Почиване в канала

Ясно си спомням една гневна молитва към Господ, относно това което някои от църковните ръководители не извършваха по онова време. Някои позволяваха светска музика, замълчаваха си, когато ставаше въпрос за някои стандартни проблеми и позволяваха на съмнителни говорители да се обръщат към народа ни. Изливах сърцето си към Господ за тези неща с едно дълбоко усещане на разочарование към ръководството за това че позволяваха това да се случи.

Не мога да си спомня точното внушение което дойде към мен, но в същината си то беше, че аз давах на ръководителите повече власт отколкото би трябвало да го правя по библейски, и това предизвикваше голяма част от моето разочарование. Беше ми напомнено, че цялата власт идва от Бога и че Той не е сляп за паденията на ръководството. Видях че голяма част от гнева ми беше поради липса на вяра, че ситуацията бе под контрола на Бога.

При друг случай, изпитвах силна враждебност към баща ми, заради нещо което ми се виждаше нечестно от негова страна. Исках благословието му по един въпрос, но завърших с проклетие. Изливайки отново моето разочарование към Господ, получих силното внушение: “Аз съм твоят Бог, а не баща ти, и ти очакваш от него повече отколкото може да ти даде и това е източникът на твоето разочарование.”

Това беше труден урок за мен, но жизнено важен, щом като и ние ще трябва да можем да се изправим пред паденията на водачите без нашия гняв и нашето разочарование да ни доведат до бунт.

В божествения модел, Писанията разкриват няколко записа, където личността „Чрез Когото“ се е опитала да манипулира личността „От Когото“, за да получи това което желае. Случаят с Ревека, която инструктирала Яков да заблуди баща си, за да си запази първородството, е един забележителен пример. Исаак се съпротивил на пророческото Слово, че по-големият син ще служи на по-малкия, и искал да постави първородството върху Исав. Ревека разкрила липсата си на вяра в Бога, забравяйки, че Той бил този, който й бил казал, че Исав ще служи на Яков. Тя се насочила към подsigуряване на благословието чрез измама и донесла ужасно проклетие върху себе си; тя никога повече не видяла Яков след като той избягал в дома на вуйчо си.

Отново виждаме как Рахил е настроена срещу Яков, когато не може да има деца.

Бит. 30:1 А като видя Рахил, че не раждаше деца на Якова,
Рахил завидя на сестра си и рече на Якова: дай ми чада,
иначе аз ще умра

Рахил попаднала в капана на приписването на повече сила на Яков, отколкото той имал и това я накарало да действа агресивно към него. Агресията на Рахил довела до бързо проклетие от нейния съпруг, който по един насилствен начин й напомнил , че не е Бог.

Бит. 30:2 А Яков се разгневи на Рахил, и рече: Нима съм аз,
а не Бог, Който е лишил утробата ти от плод?

Има няколко примера в Писанието на хора, намиращи се в подчинени позиции, които показват липса на доверие, че Бог контролира нещата и са се опитали да вземат нещата в свои ръце, докарвайки проклятие върху себе си.

Един пример, който бих желал да споделя с вас, е случаят с Ахитофел.

Ахитофел бил един от съветниците на Давид, а също и дядо на Витсавее. Сравнете 2 Царе 11:3 с 2 Царе 23:34. Ахитофел имал сериозна причина да се чувства разочарован от Давид, затова че спи с неговата внучка и докарва грях на Израил. Той също симпатизирал и на Авесалом заради липсата на дисциплиниращи мерки от страна на Давид, когато Амнон - полубратът на Авесалом, изнасиллил неговата сестра (Виж 2 Царе 13-та гл.).

На Ахитофел му изглеждало, че Давид ще бъде пометен от своите греховни практики и така Ахитофел застанал зад бунта на Авесалом за завземане на Давидовия трон. Писанието разкрива, че Господ осуетил съвета на Ахитофел и мъжете на Давид спечелили битката. Ахитофел знаел каква ще бъде съдбата му и се обесил преди да може да бъде намерен. Виж 2 Царе 17:1-23.

Планът на Ахитофел бил внимателно измислен и той почти успял в тези свои планове, но тъй като Давид бил Господният помазаник, плановете му приключили с бедствие. Случаят на Ахитофел винаги е стоял в ума ми като едно предупреждение към онези, които биха искали да съборят поквареното ръководство без изричното „така казва Господ“.

В контраст с Ахитофел, Давид чакал Господ да се справи със Саул. Давид имал много повече причини от Авесалом да завземе властта от Саул. Но Давид не пожелал да сложи ръка върху Господния помазаник. Дори когато бил помазан от Самуил за цар, той все още чакал Бог да докара съда над Саул. Виждаме дълбочината на Давидовото уважение

към властта, когато той жалеел за Саул след неговата смърт и написал следните думи:

2 Царе 1:23 Саул и Ионатан Бяха любезни и рачителни в живота си, И в смъртта си не се разделиха; По-леки бяха от орлите, По-силни от лъвовете.

Човекът който полага доверието си в Бога, може да си позволи да бъде великодушен към онези които го мразят. Саул намразил Давид и дълго време се опитвал да го убие, а ето какъв бил неговият отговор. Аз се моля неговият пример да кънти в умовете ни, когато обмисляме настоящото си отстъпничество.

Ключът за почиването в канала на благословието е да имаме познание от опит за Бог и Неговия Син. Онези които изучават Писанията с разбиране знаят, че нашият Баща е източникът на всичкия живот и нищо не избягва от неговия поглед. Те знаят, че никой не може да има каквато и да е власт, ако не му е дадена от Бога. Това била тайната на Христос, когато се изправил пред Пилат.

Йоан 19:10, 11 Затова Пилат Му казва: На мене ли не говориш? Не знаеш ли че имам власт да Те пусна, и имам власт да Те разпна? Исус му отговори: Ти не би имал никаква власт над Мене, ако не бе ти дадено от горе; затова, по-голям грях има оня, който Ме предаде на тебе.

Исус стоял пред Пилат и цялата мощ на Рим. Той бил бит, налаган с камшик, и наблюдавал смъртта в самото й лице. Това което вършел Пилат било проява на слабост, малодушие и поквареност. Исус имал властта да изобличи тази поквара и да освободи Себе Си във всеки един момент. Най-малкото, Той би могъл да говори на Пилат по един начин, чрез който да накара Пилат да го пусне. Добавете към това и факта, че Исус бил доведен пред Пилат заради една покварена църква,

която била затънала до гуша в отстъпление. Исус обаче останал спокоен и премерен в познание:

Йоан 19:11 “Исус му отговори: Ти нямаше да имаш никаква власт над Мен, ако не ти беше дадено от горе; затова, по-голям грях има онзи, който Ме предаде на теб.”

Какъв урок е само това за нас! Цялата власт идва от Бога и нито едно врабче не пада на земята без знанието на нашия Баща. Можем да си почиваме в канала на благословието, знаейки, че:

Пр. 21:1 Сърцето на царя е като водни потоци в ръката на ГОСПОДА, Той го обръща накъдето иска.

Нека гледаме към Христос, покорният Син на Бога, който уповаваше на Своя Баща във всички ситуации и никога не тръгна да защитава Себе Си, дори и за да спаси собствения Си живот. Тук е втората тайна на онези които си почиват в канала; те виждат, че Божият Син не върши нищо от Себе Си. Той върши само това което му заповядва Неговият Баща, и нищо повече.

Нека също да помислим върху това, че в сърцето на великата борба стои проблемът за покоряването на авторитета, който Бог е поставил в живота ни. Луцифер отказал да се покори на властта на Христос, която била делегирана от Неговия Баща като небесен Суверен. Духът на съпротива към властта и желанието да изобличаваш, засрамваш и унижаваш онези които са на власт е духът на самия Сатана. Една такава личност не познава, нито Христос, нито силата на Бога.

Последното, което бих желал да спомена, помогнало ми да си почивам в канала на благословието, е разпознаването на сатанинската лъжа за вродената сила, която всички са в опасност да прилагат за ръководството. Едно от нещата които ни карат да отдаваме прекалено

много власт на ръководителите е убеждението ни, че ръководителите имат власт да правят каквото поискат. Обратната страна на това е, когато си представяме, че ръководителите имат власт да ни дадат исканите от нас неща. Точно този начин на мислене довел Израил до желанието да имат цар над себе си.

1 Царе 8:19-20 Обаче, хората не искаха да послушат Самуиловия глас, а рекоха: Не, но цар нека има над нас, за да бъдем и ние както всичките народи, и нашият цар да ни съди, и да ни предвожда, и да воюва в боевете ни.

Тази концепция за ръководството не е част от канала на благословието, а по-скоро духът на Антихриста. Това е едно заместване на Бога с човешки идол. Забележете какво казва Господ:

1 Царе 8:7 А Господ каза на Самуила: Послушай гласа на хората за всичко, що ти говорят, защото не отхвърлиха тебе, но Мене отхвърлиха, за да не царувам над тях.

В този случай, копнежът за водач превръщал един потенциален канал „Чрез Когото“ във върховна „От Когото„ власт. Това е точно същото, което Римската църква е направила чрез папата. Водачът поддържа една абсолютна власт като свое собствено право. Обличането на даден човек с една такава власт е естественият процес на идолопоклонството; създаването на един ръководител според желанието на плътското сърце, а желанието на плътското сърце е да управлява независимо от всяка власт. Най-фината форма на това идолопоклонство е Тринитарната вяра, която представя Исус като независим, но и съравен управител с Отец поради неговите собствени иманентни/вродени качества. Поклонението на адвентния тринитарен Исус е поклонение на едно същество, което не е под абсолютна власт. Пълното отхвърляне на наследството на Сина е също толкова отхвърляне и на Отец, както Израил отхвърли Йехова в дните на Самуил. Такова едно поклонение

със сигурност води до духа на деспотизма, така както той беше изявен от Саул.

Почиването в канала не е само едно приемане на всички посредници „Чрез Когото“, които Бог е поставил в живота ни, но също и едно отхвърляне на всякакви опити за издигане на някоя личност до позицията на върховния статут „От Когото“.

8. Мантията на конфронтация

Колкото повече се хармонизираме с божествения модел и се научаваме да почитаме властите, които Бог е поставил в живота ни, толкова повече мотивацията ни да виждаме, че ръководителите говорят и вършат правилните неща ще идва от едно признаване, че тази личност е назначена да предава един дял от Божиите благословения към нас.

Ако усещаме, че един водач се подхлъзва към погрешни учения, или практики, сърцата ни ще бъдат усърдни за защитаването на тяхната репутация като водачи и ще се молим Бог да им даде мъдрост и благословение, така че да не увредят ръководната си позиция с погрешни действия.

Духът на гняв, който се надига в хората, поради погрешните действия на ръководителите, рядко е мотивиран от любов към тези ръководители. Той може да е просто един болезнен вик на онези, които са проклетни от погрешните действия на водача, или по-сложната ситуация на една личност, която се стреми да повиши позицията си до нивото на равенство, или дори превъзходство, над този водач. Духът който е бърз в споделянето на доклад за неуспехите на ръководството, е дух, който презира божествения модел. В повечето случаи, когато

докладваме за неуспехите на даден ръководител, ние понижаваме нивото на уважение в умовете на хората, с които споделяме тези неуспехи. Редуцираме силата на думите на този ръководител и така понижаваме тяхната способност да благославят.

Когато една съпруга се оплаква на другите от неуспехите на нейния съпруг, тя понижава неговата сила да я благославя. Ако тя се оплаква от него на децата си, тя понижава способността му да ги благославя с думите си. Тя насърчава децата си да презират своя баща и в крайна сметка, невнимателното отношение към реалните или въображаемите неуспехи на нейния съпруг подкопава нейната собствена власт над децата ѝ. По същия начин, когато един мъж говори на своите деца по един негативен начин за пастора, правителството или полицията, той допуска същата грешка; той оголва части от тройното защитно въже.⁷ Когато не зачитаме властта, ние се намираме в голямата опасност от унищожаване на децата ни.⁸ Обърнете внимание:

7 “...не е според Божия план съпругът да има контрол, като глава на дома, когато той самият не се покорява на Христос. Той трябва да бъде под управлението на Христос, за да може да представя връзката на Христос с църквата.” *Адвентен дом – с. 117 / гл. 17 Общи задължения - Параграф 9.*

8 Уважението към властта включва онези над, а също и онези под нас както е показано в следното твърдение: “Бащата и майката трябва да бъдат уважавани в християнския дом. Бащата е свещеникът и съединяващата връзка на дома (houseband - думата съпруг на англ. идва от „дом“ и „връзка“). Майката е учителят на малките още от бебешка възраст, и царицата на дома. **Тя никога не трябва да бъде обиждана. Никога не трябва за нея да се изговарят невнимателни думи и думи на безразличие пред децата.** Тя е техният учител. С мисъл, слово и дело, бащата трябва да разкрива религията на Христос, за да може децата му да видят ясно, че той знае какво означава да бъдеш християнин.” Ривю енд Херълд, 22-ри юни, 1905 г.

"Деца, бъдете послушни на родителите си във всичко: защото това е благоугодно пред Господ." Децата които не зачитат родителите си и не са им послушни, и отхвърлят техните съвети и инструкции, не могат да имат дял в новата земя. *Адвентен дом*, с. 295 / Гл. 50 Дължимата почит към родителите - Параграф 11.

Нека обмислим внимателно библейската насока за тези които проклинат родителите си:

Изход 21:17 И този който проклина баща си, или майка си, непременно ще се умъртви.

Във времената на Израил, проклинането на родителите е било престъпление наказуемо със смърт. На какво се опитва да ни научи Господ чрез тези неща? Отново забележете как Давид отговорил на човекът, който твърдял, че е убил Саул – Господният помазаник.

2 Царе 1:14-15 И рече му Давид: Ти как се не убоя да дигнеш ръка да убиеш Господния помазаник? И Давид повика един от момците и рече: Пристъпи, нападни го. И той го порази та умря.

Започваме ли да разбираме сериозността на тази ситуация? Започваме ли да оценяваме въпросите на живот и смърт, които са свързани с правилния подход към власт имащите? Именно с тези неща в ума си Павел ни инструктира:

1 Тим. 5:1 Не избличавай старейшина, но се отнасяй към него като към баща; а към по-младите мъже като към братя;

Когато смятаме, че един ръководител може да не действа според Божието Слово, ние трябва да бъдем много внимателни. Ако

получаваме сведения за този ръководител от един единствен източник, не можем да го приемем.

Вт. 19:15 Само един свидетел да се не повдига против някого за какво да е беззаконие или за какво да е престъпление, с каквото престъпление би съгрешил; а чрез думите на двама свидетели, или чрез думите на трима свидетели, да се установява всяко дело.

Ако предаваме сведения за един водач, които не са установени като валидни, ние сме виновни, че дигаме ръка срещу Господния помазаник; докарваме си ужасно проклятие.

Ако чуем един пастор, ръководител, или родител да говори, или извършва нещо, което не е правилно, желанието ни да съхраним неговата позиция ще ни кара да се молим, за да се уверим дали наистина сме видели нещо погрешно в неговото поведение. И тогава, понеже обичаме този водач, ще отидем лично при него и ще го разпитаем относно ситуацията, за да знаем дали сме я разбрали правилно. Не трябва да говорим на другите за проблема, за да не се окаже, че сме разбрали погрешно нещата. Ако говорим на другите, тогава ние повреждаме мантията на Господния помазаник и ще си докараме проклятие.

Ако един водач отрича сведенията или показва, че ние сме разбрали погрешно нещата, трябва да оставим ситуацията на Господ. Ако ситуацията се повтори, отново можем да подходим към него с апел. Ако е нещо свързано с учението на Библията, трябва с нежност да го замолим да ни научи за това, вместо да изискваме от него да докаже своята позиция. Трябва да отиваме при него с вярата, че може да сме пропуснали нещо, да не сме разбрали нещо правилно, или да сме в грешка. Ако смятаме, че сме прави, тогава не сме отворени за техния съвет и така ще си докараме проклятие.

Ако проблемът продължава и водачът не откликва, дори и след много молитва и застъпничество, тогава трябва да отидем при старейшините и да представим молбата си пред тях. Щом сме представили доказателството пред старейшините или съвета, отговорността се прехвърля към старейшините, или съвета. Ние сме направили всичко, което е по силите ни, за да запазим репутацията на този ръководител. По време на този процес можем да открием че сме в грешка, или че сме получили погрешна информация, или че сме разбрали погрешно учението на Библията. В този процес трябва да се уверим, че не сме предизвикали и едно дори ненужно съмнение в умовете на някого за този ръководител.

С тези мисли в умовете си, можем да започнем да оценяваме подходящата процедура за подхождане към един ръководител в нашето общество. Трябва да разбираме, че можем да се конфронтираме и да заповядваме само на онези, които, са под наша власт, когато става въпрос за промяна на техния курс. Ако един служител действа неправилно, тогава е във властта на неговия президент да се конфронтира с него, и, ако е необходимо да поправи този служител за неправилното му поведение. Ако един президент на Конференция е виновен за погрешно поведение, тогава президентът на Обединението или Дивизията има властта да се конфронтира с един такъв водач или да го поправи. Очевидно, ако един църковен водач участва в някакво гражданско престъпление, тогава полицията и правителството имат властта да обвиняват или наказват този служител, или църковен водач. Ето така трябва да функционира тройното въже.

Ако всички тези проверки и баланси пропаднат и цялата структура се окаже въввлечена в отстъпление и неправилно поведение, тогава мантията на конфронтацията трябва да се даде директно на някой по Божий избор. Нека разгледаме някои библейски примери.

Събитие	Мантия на властта	Конфронтация
Робството на израилтяните в Египет.	На Мойсей е дадена мантията на властта, за да застане пред фараона, чрез посещението на Господ в горящия храст и чудесата. Изход 4-та гл.	Мойсей и Аарон влизат в конфронтация с фараона и фараонът получава присъдите с язвите, за това че отказва да слуша. Изход 5-11 гл.
Отстъпничество то по времето на съдиите. Те оставили Господ и служили на ваалимите. Съдии 2:9, 10.	Ангелът Господен се явил на Гедеон и му заповядал да събори бащиния си идол. Това е потвърдено чрез поглъщането на храната с огън. След това той получава потвърждение чрез мокрото и сухото руно. Съдии 6-та гл.	Гедеон събаря идола на баща си, а по-късно събира 300 души, за да сломи силата на Мадиямците.
Илий не дисциплинирал синовете си, за да не оскверняват жертвите и да не участват в неморални практики. 1 Царе 2:25-27.	Един Божий човек се явил и предсказал унищожаването на Илиевия дом. Мантията на властта дошла чрез специфичните подробности в пророчеството. (Ако някой предсказва неща, а те не се случват, той трябва да бъде умъртвен. Така че трябва да сте сигурни, че сте призвани. Вт. 13:1-5.)	Бог влязъл в конфронтация с Илий чрез безименния Божий човек, а също и чрез вестта към Самуил. Естеството на събитията доказало ясно, че Господ бил в това. Илий и неговият дом загинали точно както било предсказано. 1 Царе 4 гл.
Отстъплението на Саул.	Самуил все още действаше като пророк. Господ му заповяда да	Самуил се конфронтира със Саул и предсказва неговото отстраняване.

	помаже Давид на мястото на Саул. 1 Царе 15, 16.	Самуил помазва Давид на негово място. 1 Царе 15, 16.
Грехът на Давид с Вирсавее. 2 Царе 11 гл.	Натан беше признат за пророк в Израил. 2 Царе 7:2. Неговото подробно знание за греха на Давид и за това каква ще е присъдата, също разкриват пророческия му глас.	Натан влиза в конфронтация с Давид във връзка с престъплението му и произнася присъда над дома му. 2 Царе 12 гл.
Отстъплението на Ахав с Езавел.	Илия дава доказателство за пророческата власт чрез вестта, че няма да има дъжд без Илиевата дума. 1 Царе 17:1.	Илия влиза в конфронтация с Израил на планината Кармил и показва кой е истинският Бог на Израил. 1 Царе 18.
Отстъплението на Израил точно преди да дойде Христос. Злоупотребата с жертвената система. Подкупи, корупция и употреба на гражданска власт за религиозни цели.	Йоан е потвърден за пророк чрез преживяването на Захария, който среща Гавраил (Лука 1-ва гл.), а също и чрез пророчеството от Исая 40 гл. Гласът на един, който вика в пустинята.	Йоан влиза в конфронтация с водачите на Израил и призовава към покаяние. Лука 3-та гл. Той също се конфронтира и с гражданската власт на Ирод (Мат. 14-та гл.)
Отстъплението на Израил по времето на Христос.	Христос е потвърден за пророк чрез стотина пророчества, а също и чрез Неговия предтеча –	Христос влиза в конфронтация със свещенството при много случаи и произнася

	Йоан Кръстител.	върху тях присъда. Например в Мат. 23-га гл.
Свещениците потискат проповядването на апостолите в името на Христос.	Христос поставил мантията на властта върху учениците (Марко 3:14). Той също им заповядал да проповядват евангелието и да създават ученици (Мат. 28:19, 20). Те също получават силата на ранния дъжд и извършват чудеса (Деян 2-ра гл.)	Апостолите влизат в конфронтация със свещенството с обвинението, че са предали Христос на смърт и отказват да спрат да говорят в името на Исус.

Има няколко идеи, които бихме могли да открием в горните примери. Искам да подчертая един аспект от историята за Гедеон. Забележете какво казва Елън Уайт:

Йоас - бащата на Гедеон, участваше в престъплението на сънародниците си и бе издигнал в Офра, където живееше, голям олтар на Ваал, на когото се покланяше народът от града. Гедеон получи заповед да събори този олтар и върху скалата, на която бе изгорена жертвата, да издигне олтар на Йехова и тук да Му направи жертвоприношение. **Принасянето на жертви пред Бога бе поверено на свещениците и се ограничаваше до олтара в Сило. Но Този, Който бе установил ритуалната служба и на Когото сочеха всички жертви, имаше сила да промени изискванията Си.** Освобождението на Израил трябваше да се предхожда от един тържествен протест срещу поклонението на Ваал. Преди да излезе срещу враговете на народа си, Гедеон трябваше да обяви война на

идолопоклонството. *Патриарси и пророци, с. 547 / Гл. 53*

По-ранните съдии - Параграф 16

Посещението на Гедеон от Ангела Господен позволи на Гедеон да принесе една жертва на Господ извън Сило. Освен това забелязваме, че преди Израил да може да отиде на война срещу враговете си, трябвало да има един протест срещу идолопоклонството в обществото на Израил. Преди да можем да се захванем с враговете на Израил, трябва да има един протест относно идолопоклонството което се случва в адвентизма. Протестът на Гедеон беше оторизиран от Ангела на Господ. Следващото нещо което забелязваме е:

Гедеон не се осмели да застане начело на войската без да получи по-нататъшно доказателство, че Бог го е призовал в Своето дело и че ще бъде с него. *Патриарси и пророци, с. 548 / Гл. 53* По-ранните съдии - Параграф 19

Гедеон осъществи своя протест вярно и събори идола на баща си както му заповяда ангела. Заявяваме отново, че Гедеон беше оторизиран да се изправи срещу това идолопоклонство поради директната заповед на Ангела Господен. Но след това той не пое автоматично ръководството над Израил. Той поиска от Господ да му даде доказателство за Неговото ръководство.

Идеята която искаме да представим чрез тези примери е, че всеки път, когато са изчерпани всички други възможности, Бог оторизира дадена личност, или личности, които да се конфронтират със съществуващата структура за благословение, която е пропаднала. Опасно е да се цитират части от Писанието в които мъже са били призовани да влязат в конфронтация с една система в отстъпничество, а да се пренебрегва факта, че Бог им е дал по един ясен начин тази власт чрез:

1. Ясно доказателство, че изговореното слово е пророческо.
2. Една поредица от чудеса или събития на провидението.
3. Посещения на ангели с инструкция.
4. Оторизация от друг пророк, който е жив или е записан в Писанието.

Нашият Бог прави нещата прилежно и с ред. Преди един човек да може да говори със заповядваща власт, трябва да има доказателство, че има властта да влиза в конфронтация с някого – което в нормални обстоятелства не би било възможно. Тези неща трябва също да бъдат потвърдени от повече от един свидетел.

Това е урок с огромна важност за нас днес, които сме изправени пред отстъпление с огромен порядък. Да се надигнеш без власт означава да нарушиш божествения модел, и тези които го извършват ще си докарат проклятие.

За онези от нас на които Бог е дал да открият истината за Божия Син е било дадено да:

1. Се ангажираме с едно дело на покаяние за греховете на днешния Израил.
2. Дадено ни е право от Писанието да изповядваме едно убеждение в единородния Син в пределите на нашата власт.
3. Трябва да пазим репутацията на нашите ръководители и да се молим за тях Бог да им помага.
4. Трябва да чакаме ясното доказателство на небесната власт преди да може апелът да се превърне в конфронтация.

Първата стъпка при всяка реформация трябва да бъде покаянието. Не е достатъчно просто да приемем истината за Отец и Сина и след това да започнем да я разказваме на другите. Трябва да изповядаме греха на Триединството и да се молим пред Господ за прощение.

Днес е нужно такова съживяване на истинската, сърдечна религия, каквото преживя древният Израил. Покаянието е първата стъпка, която трябва да предприемат всички желаещи да се върнат при Бога. Никой не може да свърши работата на друг човек. Ние, всеки поотделно, трябва да смирим душите си пред Бога и да отстраним идолите си. Когато направим всичко това, Господ ще ни покаже Своето спасение. *Патриарси и пророци*, с. 590 / Гл. 57 Ковчегът отнет от филистимците - Параграф 34

Когато се захванем с делото на покаянието, Господ ще ни покаже каква е следващата стъпка която трябва да направим. Този който тича преди определеното време, не представя израилевия Бог и Неговия модел. Всеки мъж, или жена, които дръзват да издигнат гласовете си срещу Господния помазаник и принизяват техния авторитет в очите на хората, без едно ясно доказателство за своя призив, трябва да бъдат замолени да престанат и да се покаят. Ако отказват да го направят, трябва да бъдат отхвърлени и отбягвани.

Тогава как ще знаем, че Бог е дал една такава власт? Във времето в което живеем сега, никой не може да твърди, че е бил оторизиран от някой съществуващ, или от предишен пророк. Ако някой човек има посещение от ангел, и друго доказателство ще е нужно да подкрепи тези твърдения, понеже всеки може да заяви, че е бил посетен от ангел. Това трябва да е някой, който може да бъде утвърден чрез поредица от предсказания, които се сбъдват. Възможно е също да се случат поредица от чудеса, или събития на провидението, но тези неща трябва да са в комбинация с една вест, която е в съгласие с платформата на истината дадена на нашите пионери. Духът, който предоставя чудеса и събития на провидението, винаги трябва да бъде изпитван и най-добрият начин да бъдат изпитани тези духове е чрез вестта, която носят.

1 Йоан 4:1 Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, а изпитвайте духовете дали са от Бога, защото много лъжепророци излязоха по света.

Ис. 8:20 Да се върнат при закона и свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма за тях зазоряване.

Вт. 13:1-3 Ако се издигне сред теб пророк или съновидец и ти даде знамение или чудо, (2) и знамениято или чудото се сбъдне, за което той ти говори и казва: Да идем след други богове — които ти не си знаел — и да им служим! — (3) да не слушаш думите на този пророк или на този съновидец; защото ГОСПОД, вашият Бог, ви изпитва, за да познае дали любите ГОСПОДА, своя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа.

От моето лично изучаване, аз вярвам, че властта за влизане в конфронтация с настоящото ни отстъпление ще произлезе от един нарастващ вик на любов и радост, намиращи се в родения син, в комбинация с дух на покаяние за нашата църква, за нашите водачи и за нас самите, че сме въввлечени в това отстъпничество. Когато идваме поблизо до божествения модел и издигаме своите водачи в молитва, вярвам, че от небето ще бъде дадена една последователност от събития на провидението, за да покаже, че Бог е взел нещата в Свои ръце.

Вярвам че за нас има добра инструкция, която се отнася за идването на четвъртия ангел от Откровение. Тази инструкция не говори директно за проблемите, които са пряко свързани с адвентната църква, а с даването на Тройната ангелска вест на света. Но за нас тук има един принцип:

На всяко поколение Бог е изпращал Своите служители да изобличават греха както в света, така и в църквата. Но хората желаят да им се говорят успокоителни неща, а чистата и неподправена истина не се приема. Много реформатори са започвали делото си с решението да бъдат твърде внимателни, когато изобличават греховете на църквата и на нацията. Надявали са се, че чрез примера на чист християнски живот ще могат да върнат народа обратно към библейските учения. **Божият Дух обаче ги е завладявал, както стана с Илия** и го накара да изобличи греховете на безбожния цар и на отклонилия се от Бога народ. Те не са могли да се въздържат да не проповядват ясните учения на Библията, даже и онези, които никак не им се е искало да проповядват. Бивали са подтикнати ревностно да възвестяват истината и опасността, застрашаваща душата. Изричали са без страх от последствията **дадените от Господа слова** и народът е бил принуден да чуе предупреждението. По този начин ще бъде разгласена и третата ангелска вест. Когато дойде времето да бъде проповядвана с най-голяма сила, Господ ще действа чрез скромни средства и ще ръководи умовете на посветените в служба Нему. Работниците ще бъдат подготвени по-скоро чрез помазването на Неговия Дух, отколкото чрез обучение в литературни институти. Хора на вярата и молитвата ще бъдат подбудени да излязат и със свята жар да възвестяват словата на Бога. *Великата борба*, с. 606 / Гл. 38 Последното предупреждение - Параграф 10

В този случай, мъжете действително ще получат власт от небето, когато достигнат убеждението в истините на Божието Слово. Тяхната вест ще носи пълномощията на небето. Духът ще се изяви в живота им по такъв начин, че последователите на истината ще забележат провидението,

което ги придружава. Това не е дело, което човек може сам да си произведе; то се случва, когато Духът идва върху тях, както видяхме от предишните библейски примери.

Сега е времето за покаяние, молитва, пост и плач. Сега е времето да се очаква Господ и да се пледира за Израил. Скоро наказанието за отстъпничеството на съвременния Израил при Йордан ще се стовари върху нас. Дано не бъдем изправени пред въпроса на Давид:

2 Царе 1:14 Тогава Давид му каза: Как не се убоя да простреш ръката си и да погубиш ГОСПОДНИЯ помазаник?

9. Отправяне на апел

Тези от нас които имат членство в Църквата на Адвентистите от Седмия Ден имаме отговорност към нашите водачи и техните семейства да апелираме към тях относно това което откриваме в Писанието във връзка с Божия Син.

От разгледаното в предишните глави, имаме много причини да правим това:

1. Любовта ни към тези които са на власт над нас
2. Нашата загриженост за тяхната репутация
3. Нуждата от тяхното благословение и защита в живота ни
4. Нуждата да бъдем сигурни, че не сме изпаднали в заблуда

Казвам че това са причините да отправяме апел, защото има мнозина, които са уязвими за практиката да стоят мълчаливо като първо се опитват тайно да достигнат другите църковни членове, за да ги спечелят първи. Когато някой стига до убеждението, че е намерил истина в познанието за Божия Син, той незабавно е изпитван дали

наистина вярва в тази истина чрез съобразяването с божествения модел чрез подхождане към неговите ръководители в дух на покорство и благодат.

Пропускът да говорите на вашите църковните ръководители за тези неща след като напълно сте се убедили, че те са истина, показва, че вие не обичате тези, които имат власт над вас. Отправянето на апел към нашите ръководители показва, че сме приели тази вест по правилен начин и с правилните мотиви.

Може да има много погрешни причини за възприемането на една идея, която е в противоречие с вярването на тези, които имат власт над нас. Духът на независимостта и самоволността може да бъде привлечен към противоположните възгледи. Дори към истината хората могат да бъдат привлечени заради погрешни причини, за да я използват като един претекст да се разбунтуват срещу канала на властта.

Моето наблюдение е, че има хора, които са били привлечени към истината за Божия Син, за да могат да възвишат себе си и да се включат в една кампания срещу Божията църква на остатъка. Сатана се наслаждава извънредно, когато хората възприемат това което е право, на основата на един погрешен мотив. Той знае, че духът на независимостта в комбинация с истината за Божия Син е добре замислен, така че да съблазни мнозина, които иначе биха изследвали това учение.

Нека се върнем на въпроса за отправянето на апел. От моя прочит на Писанието знам, че щом веднъж достигнем до познанието на тази истина и когато позволим на тази истина да се изяви като се хармонизираме с образа на божествения модел на Отец и Сина, ние ще открием, че се чувстваме принудени да подходим към онези, които имат власт над нас и да апелираме към тях. Мълчанието разкрива, както липсата на любов към тези власти, така и малодушието,

страхливост и нежелание да се жертва заради истината. Мълчанието също ни води до съучастие във вината за църковното идолопоклонство. Например, ако съботният урок лансира Триединството, ние трябва с молитва да апелираме към пастора и съвета, че не можем да открием тези неща в Библията и че апелираме към тях да обмислят това което Библията наистина учи по въпроса.

Ще побързам да добавя, че фокусната цел на една съпруга на невярващ съпруг е нейният съпруг, а не пасторът на църквата. Ако една съпруга на невярващ съпруг (т. е. който вярва в Триединството) отиде при пастора, тогава тя засрамва своя съпруг чрез своето поведение и със сигурност ще направи още по-трудно неговото достигане.

Във връзка с отправянето на апел, аз вярвам, че нашият Господ е поставил един изпит за сърцето. Желаем ли да преживеем срам и презрение пред нашите братя заради Господ Исус? Ако не желаем да се срещнем с презрение и подигравки сега, как ще устоим, когато при нас дойде неделният закон? Онези които минават през вратата на апелирането на техните водачи, ще бъдат подсилени, за да могат да се изправят пред идващата криза относно съботата.

Точно в тази точка всеки човек разбира дали има котва, която държи душата, “здроаво и сигурно всред връхлитащите вълни.” Именно чрез процеса на апелиране ние разбираме дали сме “хванати за скалата, която не може да се поклати, твърдо и дълбоко основани в любовта на Спасителя.”

Признавам че апелирането към моите братя, психически и емоционално, ме постави на места, където душата ми беше изпитана до краен предел. Научих неща за себе си, които иначе никога не бих разбрал. Като погледна назад към моето апелативно преживяване, мога да кажа: “Слава на Бога за Неговата милост, за това, че ми разкри много неща, които трябваше да се променят в живота ми.” Онези

които съкращават процеса на апелирането, може да разберат, че следващото изпитващо ниво е прекалено трудно, и могат да изоставят вратата. О, моля се това да не се случва с никой от нас.

И така, отново, в заключение, заявявам, че самото познание което притежаваме чрез родения Син формулира божествения модел за нас, който изисква от нас нуждата от апелиране към ръководителите ни като ги замолваме да обмислят истината, че Исус е Синът на живия Бог.

Веднъж решите ли да апелирате, бих ви насърчил да се молите за това при кого да отидете. Изберете онази фигура на власт в живота ви, с която имате най-близка връзка и която е най-вероятно да ви отдели време да изразите убежденията си. Това може да е вашият старейшина, или заместник пастор; може да е пастора ви, или президент на конференция. Когато се молите, Господ ще ви даде мъдрост как да отидете при него.

Напишете това което сте открили от Библията за Божия Син. Съберете доказателствата, така както вие ги виждате и както са били най-полезни за вас. Бих ви посъветвал да не представяте пред този човек на власт просто един материал на някой друг. Това трябва да бъде един личен апел, който идва от собственото ви сърце. Щом веднъж ръководителят е показал желание за изучаване, тогава може да решите да му осигурите и други материали. Мога да добавя също, че всички материали, които представяте, трябва да идват от източници, които уважават божествения модел. Ако един ръководител попадне на материал или чуе говорители, които осъждат адвентната църква, вашият апел най-вероятно няма да бъде чул.

По-рано повдигнах въпроса за мотивацията, защото най-важното при библейското апелиране е траекторията. Под траектория имаме предвид подхождането към вашия ръководител от правилния ъгъл, така че да осигурите максимално въздействие за вашия апел. Нека

бъде ясно в ума ви, че вие представяте себе си и изследването си за анализиране от личността, която е на власт. Ако във вашата траектория има някакво усещане, че сте дошли да му покажете истината и че той трябва да се покори на това, което казвате, тогава ще пропуснете целта си. Божественият модел изисква да се отнасяме, така както един син би се отнесъл към своя баща; да говорим с уважение и любов. Трябва да слушаме бързо и да говорим бавно. Целта на апела е да се иска помощ; да помолим да ни се покаже от Писанията къде може да сме допуснали грешка. Трябва да сме честни в този апел и да не приемаме за даденост, че сме прави и че някакво доказателство не може да ни убеди в обратното. Всичко което ни се дава, трябва да го отнесем пред Господ, да се молим за това и да се върнем с нашия отговор.

Когато ръководителят види, че добре сте изучавали този предмет, тогава може да откриете, че той е готов да се опита да забави процеса. Това означава да се изправите пред евентуални дълги забавяния, пропуснати срещи или цяла поредица от извинения. Нека помним, че Сатана не иска нито един апел да намери своята мишена и той ще се заеме сериозно с блокирането на процеса, за да ни разочарова по време на нашето апелиране.

Точно по време на този процес можем да бъдем обвинени, че сме упорити, независими, или, че причиняваме разногласие. Точно в тези времена трябва да помним Анна, когато беше обвинена от Илий, че е пияна. Нека подобно на нея отговорим: “Не, господарю мой,” Не съм пияна, но в горчивина на душата заради Божия Син.

По това време може да забележите, че другите църковни членове започват да оттеглят своята привързаност към вас. Може да преживеете едно пълно отхвърляне заради вашия апел, но това е често пътеката по която трябва да ходят онези които обичат Сина на Бога.

Молете Господ да ви даде търпение докато апелирате. Ако не можете да намерите никаква причина от Писанието да следвате техните предложения, тогава апелирайте към тях да ви дисциплинират, така както намерят за подходящо. В тяхна власт е да решат да ви порицаят, или да ви отстранят като членове, и довеждането на нещата до една такава фаза поставя ръководителя в едно положение при което, ако той чувства, че има достатъчно власт да ви смълчи, тогава той има отговорността да ви дисциплинира. Всеки родител знае, че осъществяването на дисциплина върху едно дете е нещо по-болезнено за родителя, отколкото за детето. Ако служителят има в себе си от Христовия Дух, той няма да иска да ви махне от членство, но това е цената, която трябва да плати за своите убеждения, че сте заблуден и че трябва да бъдете смълчан.

По време на този процес трябва да се въздържа от изкушението да се опитваме да спечелим другите на наша страна. Много е изкушаващо да се действа по един политически начин и да се опитваме, под носа на пастора да доведем другите до нашата гледна точка. Това показва липса на уважение, а също така въвежда другите в едно противоречие, при условие, че те може още да не са имали времето да изучат цялостно въпроса.

Някои хора имат виждането, че ние трябва да казваме на членовете истината. Уверявам ви, че нищо не прогласява по-силно истината от вашето съгласие да бъдете лишени от привилегии заради това в което вярвате. Това говори повече за истината от всичко друго. Може да изглежда, че този процес не дава резултати, но небето отбелязва верността на онези, които са стояли твърдо за истината в лицето на голямо противопоставяне и възможни подигравки и презрение.

Щом веднъж сте стигнали до фазата на дисциплинирането, вие сте свободен да споделяте своите вярвания с всички, които идват при вас в

църквата. Ако никой не идва при вас тогава нямате какво да казвате. Използвайте всички налични обществени форуми, когато не сте в конфликт с властовата фигура, която ръководи този форум.

А какво да кажем за тези които вече са били изключени от църквата? Когато си припомняте събитията, действате ли по един почтен начин? Спомняте ли си нещо, което би изисквало извинение за погрешни действия или поведение? Отделете време да пишете до онези, които може да чувствате, че сте обидили и им се извинете. След това се присъединете към делото на молитва за прощение в полза на църквата. Моята ежедневна молитва е нашият небесен Баща да ни прости като Негов народ и да помогне на нашите ръководители и да благослови техните семейства и да помогне на колкото може повече хора да намерят светлината преди да е станало твърде късно.

Това е един тесен път, но аз вярвам, че той ще подготви Божия народ да премине през заключителните сцени на земната история. Нека също помним, че, когато представяме Божия Син на нашите ръководители, Той е този, който е на изпит. Всеки път когато апелираме към ръководителите на църквата, ние им даваме шанса, или да защитят Божия Син, или да Го осъдят, чрез отстраняването ви. Колкото повече хора са отблъснати в техните апели, толкова повече Божият Син е отхвърлен от църквата. Колкото повече Той е отхвърлян, толкова по-сигурно ще дойдат присъдите на Бога в отговор на виковете на Неговия народ да бъде оправдан Неговия Син и да възстанови истинската власт в църквата. Колкото повече Христос е приеман в тези апели, толкова по-сигурно ще дойде пресяването на Божия народ. И в двата случая, така необходимата промяна ще дойде.

Приятелю, този настоящ изпитващ процес, макар и труден, може да действа и като дар от небето, който изгаря нашия аз. Малцина са тези които приветстват това да бъдат презирани или лишени от приятелство

или членство заради тяхната вяра, но онези, които пият тази чаша сега, ще бъдат подсилени да поглъщат една по-голяма горчилка по време на Якововата скръб.

10. Когато стоиш сам

Процесът на апелиране, който описахме в предишната глава, повдига перспективата на индивидуалното стоене заради личните убеждения върху Словото. Не е лесно за хората да стоят сами, без нуждата от някакъв вид човешка подкрепа или насърчение. Такова напрежение може да накара отделни личности да искат да спечелят други за тяхното разбиране, за да могат да спечелят определен брой хора, преди да влязат в директна конфронтация със съществуващото ръководство. Голяма част от евангелизаторските начинания са мотивирани от хора, които стигат до убеждение, но нямат основа, която да им позволи да стоят сами. Такива хора често ще бъдат тикани повече от нуждата да бъдат приети, отколкото от любовта към истината. Да стоиш сам не изисква подкрепа на някой или нещо извън Словото на Бога. Самостоятелното устояване не кара човек да се чувства принуден да доведе други до своето разбиране, с цел да не стои вече сам. Но да стоиш сам не е естествена човешка характеристика. Повечето от нас са много уязвими спрямо процеса наречен групово мислене. Какво е групово мислене?

“Начин на мислене, с който хората се ангажират, когато са дълбоко въввлечени в една сплотена вътрешна група, когато борбите на членовете за единство натежават над тяхната мотивация да оценят реалистично алтернативните начини на действие.” (Янис, 1972 г.). Из статия на Уикипедия – Групово мислене.

Човешкото желание за принадлежност и приемане има капацитет да накара хората да пренебрегнат подходящия процес за изследване на Божието Слово. Ако дадено нещо се вярва от мнозинството в една социална група, тогава мотивацията да се вярва нещо различно от тази група трябва да издигне пред нея нещо по-ценно; нещо, което си струва риска да бъдеш отхвърлен от тази група.

Натискът за съобразяване с желанията на мнозинството може да накара някои по-добре запознати ръководители да потънат. Докато Мойсей бил на планината и получавал тази инструкция:

Иzx. 23:2 Да не следваш множеството да вършиш зло. Да не свидетелстваш в съдебно дело, като се увличаш след множеството и изкривяваш правосъдието.

Аарон бил долу и вършел точно противоположното:

Иzx. 32:1-4 А когато народът видя, че Мойсей се забави да слезе от планината, народът се събра при Аарон и му каза: Стани, направи ни богове, които да ходят пред нас; защото на този Мойсей, човека, който ни изведе от египетската земя, не знаем какво му стана. (2) Аарон им каза: Извадете златните обици, които са на ушите на жените ви, на синовете ви и на дъщерите ви, и ми ги донесете. (3) И целият народ извади златните обици, които бяха на ушите им, и ги донесоха на Аарон. (4) А той взе всичко от ръцете им, издяла форма с длето, и направи изляно теле. И те казаха: Тези са боговете ти, Израилю, които те изведоха от египетската земя!

Аарон се страхувал повече от хората, отколкото от Бога, и желаейки тяхното приемане отколкото истината, той направил Израил да съгреша.

Изх. 32:21-22 После Мойсей каза на Аарон: Какво ти стори този народ, че си му навлякъл голям грях? (22) И Аарон каза: Да не пламне гневът на господаря ми! Ти знаеш, че народът упорства в злото.

Друг човек, който се страхувал от народа бил Саул:

1 Царе 15:24 Тогава Саул каза на Самуил: Съгреших, че престъпих заповедта на ГОСПОДА и твоите думи, защото се уплаших от народа и послушах гласа му.

Вместо да се покае истински, той замолил Самуил да дойде с него, за да може хората все още да го почитат.

1 Царе 15:30 А той каза: Съгреших; но почети ме сега, моля те, пред старейшините на народа ми и пред Израил и се върни с мен, за да се поклоня на ГОСПОДА, твоя Бог.

В контраст с това виждаме духа на Исус и Халев, когато те представили своя доклад за обещаната земя.

Числа 14:6-10 И Исус, синът на Навий, и Халев, синът на Ефоний, от онези, които бяха разузнали земята, раздраха дрехите си; (7) и говориха на цялото общество на израилевите синове и казаха: Земята, която обходихме, за да я разузнаем, е много, много добра земя. (8) Ако ГОСПОД има благоволение към нас, Той ще ни въведе в тази земя и ще ни я даде — земя, където текат мляко и мед. (9) Само не въставайте против ГОСПОДА и не се страхувайте от народа на земята, защото той е хляб за нас! Защитата му се оттегли от него, а ГОСПОД е с нас; не се бойте от тях! (10) Но цялото общество каза да ги убият с

камъни. Тогава ГОСПОДНАТА слава се яви в шатъра за срещане пред всичките израилеви синове.

Тези мъже били съгласни да се изправят срещу мнението на обществото, за да представят фактите. Били съгласни да рискуват живота си, за да стоят за истината.

Много от нас може да пазят белези от детството, когато сме се намерили извън любимата детска група. Имам няколко преживявания, когато бях подиграван и дразнен за това че съм различен. За един млад човек, тези преживявания могат да бъдат доста разтърсващи и могат да доведат до сериозни съкращения в мисленето, с цел да бъдеш приет. Родителите често се чувстват безпомощни, когато виждат как техните деца биват погълнати от една група връстници, която се отдалечава от ученията на Божието Слово. Нуждата от приемане заличава стойността, която идва от устояване за истината.

Сатана познава добре силата на натиска от страна на връстниците и той го използва навсякъде където може, за да накара хората да избегнат да разсъждават върху Писанията с решителността да търсят истината на всяка цена. Понеже всички ние живеем в този свят, сигурно е, че в някакъв момент вярването в истината ще ни коства приемането ни от групата към която принадлежим. Библията ни казва ясно, че е невъзможно да се вярва в истината, ако се страхуваме да не загубим почитта на хората:

Йоан 5:44 Как можете да повярвате вие, които приемате слава един от друг, а не търсите славата, която е от единия Бог?

Много хора ще бъдат изключени от небесното царство само по тази точка. Забележете какво казва Писанието:

Откр. 21:7-8 Който победи, ще наследи всичко това и Аз ще му бъда Бог, и той ще Ми бъде син. (8) **А колкото за страхливите**, невярващите, нечистите, убийците, блудниците, чародеите, идолопоклонниците и всичките лъжци, техният дял ще бъде в езерото, което гори с огън и сяра. Това е втората смърт.

Първата група, която е спомената между онези, които няма да наследят всички неща на Отец са страхливите; такива, които са били прекалено страхливи, за да се изправят пред мнението на мнозинството и риска да загубят неговото одобрение.

Точно тази човешка тенденция попречила на много ръководители, които вярвали в Исус да Го изповядат открито:

Йоан 12:42-43 Но пак мнозина от първенците повярваха в Него, но поради фарисеите не Го изповядаха, за да не бъдат отлъчени от синагогата; (43) защото обикнаха човешката слава повече от Божията слава.

Виждаме ли паралел днес? Дали тези, които вярват, не се страхуват да не бъдат изгонени от църквата заради вярата им в Божия Син?

Семето на родения Син, което хваща корен в приемащата душа, се изявява в съгласие да се изправиш срещу презрение, ненавист и присмех заради истината. Това семе, което ние получаваме от Христос, Той е получил от Своя Баща и можем да познаваме измеренията на Семето както са представени в тези думи:

Мат. 3:17 И ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих.

Тъй като Исус си почива в уверението на Своя Баща, Той можа да посрещне гневната тълпа, убийствените свещеници, Римската стража

от главорези и всички легиони на пъкъла. Можа да се изправи срещу всичко това, знаейки, че Неговият Баща се наслаждава в Него. Наградата за следването на истината е приемането на Духът на истината, който е Христовият Дух.

Когато решим в умовете си да обичаме родения Син, независимо от цената, Духът на Исус пребъдва в нас и ние имаме общение с Отец и Сина. Мога да кажа с абсолютна сигурност, че радостта и мирът от тяхното общение ми дава повече от компенсация за загубата, която ми причиниха предишните ми близки хора с тяхната ненавист и техния присмех. Любовта на Исус заплаща повече от загубата на кариерата ми, репутацията и позицията в църквата; да, считам тези неща за измет в сравнение с превъзходството на познанието на моя Господ Исус Христос.

Онези които наистина вярват, че Исус е Синът на Бога, ще намерят, както сила да устояват сами, така и любов, за да апелират към техните църковни водачи с благодатта на покорството.

Много пъти, когато усещах натискът на мнозинството срещу себе си съм се питал: “Какво те кара да си сигурен, че си прав, Ейдриън?” “От ръководството буквално няма и един, който да е съгласен с теб. Кой мислиш, че си ти, та да заемаш една такава позиция?” Тогава се връщах към Библията и прочитях ясните свидетелства относно Сина на Бога. Отново прочитях многото редове с доказателство от Библията и Духа на пророчеството. Отново изследвах положената от пионерите ни основа; сравнявах свидетелството на вестителите от 1888 г.; минавах наново през статиите от *Ривю енд Херълд* и се питах: “Сигурен ли си, Ейдриън?” И към мен все по-силно и по-силно се връщаше убеждението. ДА! ДА! ДА! Сигурен съм, че Исус е Синът на Отец в истина и любов и никакво оръжие, замислено да се противопостави на тази изповед няма да устои.

Често с това убеждение идваше сладкото преживяване на мир – мир, който не може никога да бъде описан. Можех да почувствам в себе си любовта на Отец към Неговия Син. Когато прегърнах истината за Божия Син, съзнанието за любовта на Отец към мен в Христос беше откъснато всяко схващане. Много пъти, когато получавах някой имейл с остър език, или слово от нечестивия, който се опитваше да ме изкуши, моят Спасител ми изпращаше насърчително слово, за да ме благослови. Често докато се разхождах, наблюдавах врабчетата и се усмихвах при мисълта, че съм по-ценен от много врабчета.

Мога също да засвидетелствам, че след като се реших да изповядам родения Син пред моите братя, и да не се срамувам от Неговото име замълчавайки, открих още по-голяма победа в личния си живот. Моите мисли и чувства започнаха да се променят с по-бърза скорост. Светските неща, които ме привличаха и отклоняваха от пътя ми, намаляха по един странен начин. Слава на Бога за Неговия освещаващ Дух!

Приятели мои, ако наистина обичате Сина на Отец, вие ще обичате Неговата църква на остатъка. Тази любов ще ви принуждава да изповядвате Господ Исус пред вашето църковно семейство, и Христовият мир ще ви дава кураж да устоявате сам без никакви политически стратегии, или желания да завличате след себе си ученици, с цел създаване на ваше собствено консенсус мнозинство. Когато сте съгласни да посрещнете всички възможни последици, ще се окажете свободни да апелирате към онези, които са на власт над вас като ги молите да ви позволят да се покланяте на Сина на живия Бог. Изберете правото заради самото право и оставете последиците на Бога.

Библията ни казва:

Йоан 8:32 И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.

Истината ни освобождава от страха за това какво ще си помислят другите за нас; освобождава ни от нуждата да търсим приемане от нашите връстници. Когато знаем, че сме приети от всемогъщия Баща чрез Неговия Син, нямаме нужда от нищо друго, което да ни поддържа.

Ако желаете да изучавате повече този въпрос, бих ви поканил да прочетете моята малка книжка *Идентичностни войни*, която третира много по-подробно проблема за нашата истинска стойност в Христос. Чрез принципите на тази малка книга, аз намерих мира да съм способен да стоя сам пред очите на хора, но със Христос и Неговите ангели.

Част 3-та. Последници от отхвърлянето на Божествения модел

11. Защитата на нашия Изкупител-Сродник

В първа глава забелязахме следното:

Освен директните благословения на радост, щастие и дружба, които протичат към нас чрез този божествен модел, съществуват също и защитаващи благословения, които можем да придобиваме чрез канала. При всеки случай, онзи, „Чрез Когото“ идват нещата, има, както протекцията, така и авторитета на онзи „От Когото“ идват нещата.

Виждаме как функционира този защитен принцип на божествения модел в такива библейски текстове като:

Вт. 32:11 Както орел разбутва гнездото си и кръжи над малките си, разпростира крилата си и ги вдига, носи ги на крилата си;

Рут 2:12 ГОСПОД да ти отплати за делото ти и пълна награда да ти се даде от ГОСПОДА, Израилевия Бог, под чиито криле си дошла да търсиш прибежище!

Защитата на „Чрез Когото“ посредниците се осъществява, когато те почитат, уважават и са послушни на източника „От Когото“. Виждаме как Ноемин инструктира Рут да отиде при краката на Вооз и да го замоли да разпростре полата си над нея, като символ на защита и грижа.

Рут 3:9 И каза: Коя си ти? А тя отговори: Аз съм слугинята ти Рут. Простри дрехата си над слугинята си, защото си сродник!

Лягайки при нозете на Вооз, Рут разкрива духа на подчинението. Тя приканвала неговата защита и грижа чрез канала на благословието.

Точно този принцип на защита ще закриля Божия народ по времето на скръбта. Виждали сме, че Псалм 91-ви има приложение за това време. (Виж например *Възпитание*, с. 181, Гл. 19-та История и пророчество – Параграф 34-36). Нека разсъждаваме върху някои части от този псалм и защитата, която се дава на Божия народ.

Пс. 91:1-2 Който обитава под закрилата на Всевишния, той ще живее под сянката на Всемогъщия. (2) Ще казвам на ГОСПОДА: Ти си моето прибежище и моята крепост, моят Бог, на когото се уповавам!

Когато Божият народ се хармонизира с божествения модел на подчинение чрез Неговите делегирани посредници, те се озовават под Неговата защитаваща сянка. Това е тайното място на всички онези, които полагат упованието си в Него.

Пс. 91:3-4 Защото Той ще те избавя от примката на ловеца и от гибелния мор. (4) С перата Си ще те покрива и под крилете Му ще прибегнеш — Неговата истина е щит и защита.

Скоро земята ще бъде пометена от болести, природни бедствия и насилието на хората. Сърцата на много хора ще примират от страх поради нещата, които идат по земята. Само онези, които познават Бога на Израил и Неговия Син, ще получат защитата на Всемогъщия.

Видях, че Сатана действа чрез тези начини, за да отклони, измами и заграби Божия народ, и то тъкмо сега във времето на запечатването. Видях някои, които не стояха твърдо за настоящата истина. Коленете им трепереха и нозете им се подхлъзваха, защото не бяха здраво вкоренени в истината и покривалото на всемогъщия Бог не можеше да ги скрие. Сатана се опитваше със всичкото си изкуство да ги задържи там, където са, докато запечатването премине, докато покривалото бъде простряно над Божия народ и те останат без защитата му, изложени на пламтящия Божи гняв, изразен в седемте последни язви. Бог е започнал да разгъва покривало над Своя народ и скоро то ще обхване всички, които трябва да бъдат опазени в деня на клането. *Ранни писания, с. 44.*

Параграф 8

Спомняме си как юдейските водачи по времето на Христос отказвали да повярват в Божия Син. Поради отказа им да го приемат, те отказали Неговата защита и грижа и били оставени на милостта на Рим.

Мат. 23:37 Ерусалиме, Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш пратените до теб! Колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте!

Нека го кажа ясно така че никой да не ме разбере погрешно:

Защитата и грижата на Бога, както сега, така и по време на предстоящата криза, ще бъде дадена само на онези, които почитат Неговия Син. Който има Сина, има живот.

Проблемът на това дали вярваме, че Исус е наистина Божият Син включва въпроса за защитата и грижата. Това не е просто една

академична дискусия на теологично несъгласие. Ако се нареждаме под знамето на едно същество, което Бог не ни е разкрил ясно в Писанието, тогава ние се поставяме извън Божията защита и грижа. Отхвърлянето на Божия Син е автоматична покана към нечестивия да дойде и да обърка нашето мислене, да изврати умовете ни, да нахлуе в домовете ни, да ни обвърже с безброй изкушения и накрая да сложи край на живота ни. Отхвърлянето на Божия Син е поканило Рим да ни завладее и да контролира много от действията ни като църква.

Нашият Господ Исус – силният мъж на адвентната къща, е бил завързан от Сатана чрез ученията за Триединството в нашата църква. Сега той е влязъл в къщата и ограбва нейните членове.

Мат. 12:29 Или как може да влезе някой в къщата на силния и да му ограби покъщнината, ако първо не върже силния? И тогава ще ограби къщата му.

В този стих Исус говори за принципа на защитата и грижата. В този случай ситуацията е обратна, защото Сатана е силният човек или защитникът/поробителят и той е този, който трябва да бъде вързан, за да пусне онези, които са под негов контрол.

С издаването на Фундаменталното твърдение на вярата през 1980 г. относно Божеството, адвентната църква е излязла от директната защита и грижа на израилевия Бог. От тогава до сега видяхме много събития, които са разлюлявали църквата. Едно такова събитие, загнездило се ясно в моя ум като австралиец, е нощта, когато чух, че Линди Чембърлейн беше осъдена за убийството на нейното бебе и техният апел, че едно куче Динго е отнесло детето, беше отхвърлен. Като момче на 14 години, аз погледнах към небето и се зачудих: “Къде си Боже? Защо допусна това да се случи?” Има ли някаква връзка между отхвърлянето на Божия Син и Неговата способност да защити народа Си?

Също така, някъде по това време, маса пастори отхвърлиха службата на нашия Господ Исус в Най-Святото място. Това бедствие е започнало да се надига десетилетие преди 80-те на 20-ти век, когато бил направен ход по посока на възцаряване на тринитарния бог върху трона на адвентизма. Но това бедствие не ни нападна преди църквата ни да изповяда този фалшив бог. А какво да кажем за странните финансови отношения, които възникнаха по това време, както и откритата атака срещу Елън Уайт? Има ли някаква връзка между тези събития? Виждаме ли, че един слой от защитата бе отмахнат от църквата ни, когато официално приехме Триединството през 1980 г.?

Малко след 1980 г. започнаха да се отварят определени врати за евангелизъм чрез различните средства за комуникация. Сигурни ли сме, че чудесата, които започнаха да се случват по това време, са наистина с небесен произход? Би ли могло да се позволи на Сатана да извърши чудеса за адвентистите, за да ги убеди, че Бог все още ги води, докато сега самият Сатана е водачът? Не бяха ли самите избрани заблудени чрез тези чудеса, които поставиха „адвентни програми“ в милиони домове по света? Защо когато се даряват огромни суми за проекти, малцина са се питали дали Сатана би могъл да инвестира в адвентните програми след като веднъж те са напуснали защитата на израилевия Бог? Били сме предупредени:

Някои обявяват своето неверие в делото което Господ ми е дал да върша, понеже, както казват те, "Г-жа Е. Г. Уайт не извършва чудеса." **Но онези които търсят чудеса като знак за божествено ръководство са в смъртоносна опасност от заблуда.** В Словото е заявено, че **врагът ще действа чрез своите агенти, които са се отстранили от вярата,** и те привидно ще извършват чудеса, дори до там, че да направят огън да слезе от небето пред погледа на хората. Посредством "лъжливи чудеса" Сатана ще заблуждава, ако

е възможно, самите избрани. *Избрани вест*, Том 2, с. 53,
Гл. 5-та Чудесата не са изпит за Божието благоволение;
Подзаглавие: Елн Уайт не е извършила никакви чудеса –
Параграф 1

Възможно ли е някое от тези чудеса да включва пари и “събития на провидението”? Възможно ли е да се позволи на Сатана да върши тези неща, щом сме отстъпили от вярата чрез 27-те фундаментални вярвания?

Когато си припомним преживяването на Израил, което ние повтаряме, аз вярвам, че има много поуки за нас.

Числа 21:5-6 И народът говореше против Бога и против Мойсей: Защо ни изведохте от Египет да измрем в пустинята? Защото няма нито хляб, нито вода и душата ни се отвращава от този никакъв хляб. (6) Затова ГОСПОД изпрати между народа отровни змии, които хапеха народа, и много народ от Израил измря.

Ако народът още продължаваше да се оплаква след всички тези знаци за Божията любов, Господ щеше да отдръпне защитата Си, докато той не оцени милостивата Му грижа и не се върне при Него с покаяние и смирение. **Закриляни от Божествена сила, израилтяните не осъзнаваха безбройните опасности, които непрекъснато ги заобикаляха.** В неблагодарността и неверието си бяха пожелали смъртта и сега Господ я допусна. Отровните змии, които населяваха пустинята, бяха наречени горителни змии поради страшното им ужилване, което предизвикваше силно възпаление и бърза смърт. Когато закрилящата ръка на Бога се оттегли от Израил, мнозина бяха нападнати от тези отровни твари. *Патриарси и*

пророци, с. 429, Гл. 38 Пътуването около Едом -
Параграф 25

Нашият Бог е дал на адвентизма много белези за Своята любов и благодат. Защитавал ни е от много Сатанински атаки. Но народът ни започна да желае да бъде като другите протестантски църкви; мнозина поискаха да бъдат образовани като хората в света; ние търсихме акредитационните стандарти на света; изоставихме ученията от 1888 г., че Исус наистина е Божият син и Човешкият Син, който е взел нашата плът. Много от нашите хора презряха здравната вест и стандартите, които ни бяха дадени като народ, и когато, през 1980г., църквата ни се поклони пред Триединния бог, адвентизмът направи крачка встрани от защитата на израилевия Бог.

Приятелю, аз вярвам, че единствено умоляването на Исус пред Неговия Баща е това което предпазва много от нашите хора да бъдат пометени от Сатана. Нашият Спасител знае, че много от нас, в своята обърканост, са се покланяли несъзнателно пред Ваал. Колко от нас иначе бихме изгубили живота си през последния 30 годишен период? Колко благодарности дължим на нашия Баща за Неговото дълготърпение към нашата глупост?

Тогава народът дойде при Мойсей и каза: Съгрешихме, че говорихме против ГОСПОДА и против теб. Помоли се на ГОСПОДА да махне змиите от нас! И Мойсей се помоли за народа. Числа 21:7

Скъпи Татко, спирам, за да ти благодаря за твоята милост, сладката ти милост, че не си позволил да бъдем унищожени от змиите дошли в лагера ни. Знаем че мнозина са били ухапани и наранени; мнозина са гледали как децата им, семействата им и приятелите им, са се поддавали на отровата на нечестивия и са обръщали гръб на разпънатия Божи Син. О, Татко, моля те прости

ни, помогни ни и ни излекувай. Обърни сърцата ни към теб и ни помогни да виждаме ясно пътя по който трябва да ходим. Молим за тези неща в Исусовото име.

Приятели, чудел съм се, в продължение на години, защо някои от нашите водачи са допускали толкова много злини да навлязат в църквата ни и изглежда не правеха нищо, за да се противопоставят на това. Можем ли да видим, че приемайки Триединството, способността на Бога да ръководи умовете на нашите пастори е намаляла, и водачите ни са изложени на влиянието на дяволски учения и загубват способността си да различават, когато Сатана ни ограбва? Можем ли да видим, че Сатана има по-голяма сила да заблуждава нашите водачи заради Триединството, и като заблуждава тях, после се обръща към онези, които са под тяхната грижа и им показва това което прави с тях, за да може те да се надигнат с гняв срещу ръководителите? Трябва да се молим нашите ръководители да се обърнат и да погледнат към Човешкия Син, който бе издигнат, за да бъдат изцелени от слепотата си. Аз изповядвам, че бях сляп толкова дълго време. Срамувам се да кажа, че вярвах в Триединството; толкова много четях Библията и Духът на пророчеството и просто не можех да видя, че се покланях на Ваал.

Толкова много се опитвах да победя апетита и младежките си желания към спортовете. Опитвах се да запазя чист ума си, но без защитата на Божия Син в контекста на божествения модел, Сатана просто продължаваше да ме атакува и силата му над мен беше голяма; бях заливан от вълни на отчаяние и просто усещах, че никога няма да бъда спасен.

Точно поради тези причини много адвентни пастори са били извлечени от Най-святото място и са се отказали от вярата, че Божият народ ще устои без Посредник в края на времето. Те започват да проповядват, „Ще съгрешаваме докато дойде Исус“ и всички хора които стенат под

тежестта на адвентните стандарти се чувстват освободени от законничеството, въпреки че всичко което са направили е просто да се върнат в Святоото място, където върху тях може да духне Сатана, преструвайки се, че служи там като Христос.

Изповядвам, че, когато се върнах към вярата в Исус като Синът на Бога, нашето семейство бе подложено на обстрел. Понеже като адвентен служител бях прекланял коляно пред Ваал, за един период от време на Сатана бе позволено да налага мен и семейството ми. Това може да се случи и с други, но нашият Баща позволява тези неща само заради нашия характер; за да се научим да Му се доверяваме и да осъзнаем, че всеки ден имаме мир само заради милостта на Бога. Всеки ден когато съм способен да пиша, аз знам, че имам защитата на нашия Баща. Бих желал да благодаря на много от вас като читатели, защото знам, че се молите. Не приемам тези неща за даденост и издигам сърцето си в прослава и благодарност за милостта и защитата на нашия Баща, чрез Исус – Синът на живия Бог.

Просто имам нужда да спра отново и да помисля за нашия могъщ Спасител, Михаил, Капитанът на Господното войнство. *О, Господи Исусе, хвърлям се в краката Ти и те моля да простреш полите Си над голотата ми и да ме вземеш под Твоята грижа и защита. Зная, че съгреших срещу Небето и земята и не съм повече достоен да се наричам с Твоето име, но аз си почивам в увереността на Твоето Слово.*

1 Йоан 1:9 Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда.

Йоан 6:37 Всичко, което Ми дава Отец, ще дойде при Мен, и който дойде при Мен, никак няма да го изпъдя;

Скъпи Татко, моля те изпрати Духа на Твоя Син да защитава нас и семействата ни. Моля те защити нашите водачи, които са объркани и заслепени за истината за Твоя Син. Моля те изпрати ангелите Си да им помогнат и да ги благословят и да им покажат нещата, които Ти ни показваш. Ние не сме по-добри от тях. Съгрешихме и се кланяхме на Ваал и сме достойни за смърт също като тях. Как те моля да говориш на моите колеги пастори. Господи Исусе, аз усещам Твоята любов към тях в сърцето си и Ти благодаря, че я споделяш с мен. Моля те Отче, отвори очите на нашите ръководители, умоляваме Те да ги насърчиш да ни позволят да се покланяме на Твоя Син в църквата, която Ти си учредил. Моля те да издигнеш отново върлината, за да може да гледаме отново към Човешкия Син, който беше сломен заради нас и наистина умря, а не просто заспа, на Голгота. О, Татко, прости ни за принизяването на изкупителната жертва на Твоя Син и обръщането ни от Теб. Както Данаил се помоли:

Дан. 9:8-18 ГОСПОДИ, при нас е срамът на лицето — при царете ни, първенците ни и бащите ни — защото съгрешихме против Теб. (9) При Господа, нашия Бог, са милостта и прошката, защото се разбунтувахме против Него, (10) и не послушахме гласа на ГОСПОДА, своя Бог, да ходим в Неговите закони, които положи пред нас чрез Своите слуги, пророците. (11) И целият Израил престъпи закона Ти и се отклони, така че не послуша гласа Ти. Затова се изля върху нас проклятието и клетвата, записана в закона на Божия слуга Мойсей, защото съгрешихме против Него. (12) Той изпълни Своите думи, които говори против нас и против нашите съдии, които ни съдеха — да докара върху нас голямо зло, каквото не е ставало никъде под небето, както стана в Ерусалим. (13) Както е писано в закона на Мойсей, цялото това зло дойде върху нас; но ние

не се молихме пред ГОСПОДА, своя Бог, да се върнем от беззаконията си и да обърнем внимание на Твоята истина. (14) Затова ГОСПОД се погрижи за това зло и го докара върху нас; защото ГОСПОД, нашият Бог, е справедлив във всичките Си дела, които върши; а ние не послушахме гласа Му. (15) И сега, Господи, Боже наш, който изведе народа Си от египетската земя със силна ръка и Си създаде име, каквото е днес! Съгрешихме и вършихме безбожие. (16) Господи, според цялата Си правда, моля Те, нека гневът Ти и яростта Ти се отвърнат от Твоя град Ерусалим, светия Ти хълм — защото заради нашите грехове и заради беззаконията на бащите ни Ерусалим и Твоят народ станаха за присмех на всички, които са около нас. (17) И сега, чуй, Боже наш, молитвата на слугата Си и молбите му, и осияй с лицето Си над запустялото Си светилище — заради Господа! (18) Боже мой, приклони ухото Си и чуй; отвори очите Си и виж опустошенията ни и града, който се нарича с Твоето Име! Защото не заради своята правда принасяме молбите си пред Теб, а заради многото Твои милосърдия.

Приятели, моята молба е да се присъедините към молитвата на Данаил, знаейки, че нашите ръководители са били заслепени поради загубата на защита от Небето. Бог позволи да падне проклетие върху нашите ръководители, и затова “главните и могъщи древни мъже” като нашите пионери, са били отнесени. (Виж. Ис. 3:1, 2). Нека се молим за ръководителите, които все още решават да се борят срещу истината за Божия Син, да се обърнат към Него и да намерят защита.

Нека се молим Духът на Рут да се върне при ръководителите ни и те да отидат и да паднат пред нозете на нашия Сродник Изкупител и да Го молят да постави защитната Си пола върху голотата на адвентизма.

12. Слепотата на Самсон

Библията ни казва, че косата не е само едно практично покривало, но също и символ на това да бъдеш под една власт.

1 Кор. 11:15 Но ако жената има дълга коса, това е слава за нея, защото косата ѝ е дадена вместо покривало.

1 Кор. 11:10 Затова жената е длъжна да има на главата си белег на власт заради ангелите.

Ако разгледаме внимателно свързаната с косата символика, забелязваме нещо интересно. Виждаме че мъжете от библейските времена са имали дълги косми, спускащи се по лицата им, а жените са имали дълги коси на главите си. Чрез символиката на косата, виждаме, че благословието протича от мъжа към жената.

Пс. 133:2 То е като скъпоценното масло на главата, слизащо по брадата, брадата на Аарон, слизащо по края на одеждите му.

В горния текст виждаме символа на стичащото се надолу по брадата масло като символ на Духа. Забележете също, че то се стича и надолу по полите му - символът на защитата. Дългата коса на една жена е символ на това да си в подчинение на канала на благословието и на това как тя получава Божия Дух. Дългата спускаща се коса на жената е символ на нейното подсилване от Духа чрез нейното покорство на съпруга ѝ.

В повечето случаи, ако мъжете имат дълга коса, това било срам за тях, защото в повечето случаи те представят „От Когото“ компонента на благославящата система.

1 Кор. 11:14 Не ви ли учи самото естество, че ако мъжът оставя косата си да расте, това е позор за него?

Но в определени случаи, някои мъже имали дълга коса, както при Назирейския обет, където мъжът не е стрижел косата си. В такива случаи, тези мъже били под специалното ръководство на Светия Дух и имали да вършат едно специално дело.

От значение е, че Исус е имал дълга коса, но също и брада. В Христос виждаме и двата аспекта на божественото благословение, както този върху главата Му от Неговия Баща, така и спускащият се под устата Му, както е показано чрез брадата.

Косата Му бе бяла и къдрава и лежеше на раменете Му.
Ранни писания, с. 16, Моето първо видение – Параграф 4

Тогавате взеха тръстиката от ръката Му и Го удряха с нея по главата, така че тръните проникваха в слепоочията Му, правейки кръвта да се стича по лицето и брадата Му.
Ранни писания, с. 170. Гл. 40 Разследването на Христос -
Параграф 3

Дългата коса на Христос бе символ на специалните отношения на покорство, които Той поддържаше с Отец и благословието на Светия Дух, което слизаше върху Него от Неговия Баща.

Мат. 3:16 И като се кръсти, Исус веднага излезе от водата; и ето, отвори се небесата и видя Божия Дух, че слизаше като гълъб и се спускаше на Него;

Подсилен и защитен от Духа на Отец, Исус говореше с власт.⁹

⁹ “Никога преди това ангелите не бяха чували такава молитва като тази, която Христос принесе при Своето кръщение, и те бяха изпълнени с желание да бъдат

Йоан 3:34-35 Защото Този, когото Бог е пратил, говори Божиите думи; защото Бог не дава Духа с мярка. 35 Отец люби Сина и е предал всичко в Неговата ръка.

Йоан 6:63 Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва. Думите, които ви говоря, са дух и живот.

С тези мисли в ума си, ние се обръщаме към историята за Самсон.¹⁰ Този човек също беше назирей и му беше казано да не стриже косата си.

Съдии 13:5 Защото, ето, ще забременееш и ще родиш син; и никакъв бръснач не бива да мине върху главата му, защото още от утробата момчето ще бъде назирей на Бога; и ще започне да избавя Израил от ръката на филистимците.

Дългата коса на Самсон символизираше Духа на Бога, който му беше даден, за да притежава свръхестествена сила.

носител на вестта от Отец към Неговия Син. Но, не! Директно от Отец излезе светлината на Неговата слава. Небесата се отвориха, и лъчи на слава слязоха върху Божия Син и възприеха формата на гълъб, наглед като излъскано злато. Гълъбовидната форма беше емблематична за кротостта и нежността на Христос. Докато хората стояха като омагьосани от удивление и очите им се взираха в Христос, от отворените небеса дойдоха следните думи: "Това е Моят възлюбен Син, в когото благоволя." Думите на утвърждение, че Христос е Божият Син, бяха дадени, за да вдъхновят вярата на онези, които бяха свидетели на сцената, и да поддържат Сина на Бога в Неговото мъчно дело. Въпреки че Божият Син бе облечен с човешко естество, Йехова, със собствения Си глас, Го увери в Неговата Синовност спрямо Вечния. В тази изява към Неговия Син, Бог приема човечеството като въздигнато чрез превъзходството на Неговия възлюбен Син." *Ривю енд Херълд*, 21-ви януари, 1873 г.

10 "Библията е акумулирала и свързало заедно своите съкровища за това последно поколение. Всички велики събития и тържествени транзакции на старозаветната история са се повтаряли и се повтарят с църквата в тези последни дни." *Издание на ръкописи* (MR) т. 7, с. 417

Намирайки пътя към Най-Святото Място в Небето, адвентизмът получил дара на Духа, който щял да го направи способен да спазва всички заповеди на Бога. Той трябвало да получи свръхестествена сила, за да проповядва Тройната ангелска вест, а след това да посрещне без посредник времето на Якововата скръб.

Там видях Исус великия Първосвещеник да стои пред Отец. По ръба на дрехата му имаше звънче и нар, звънче и нар. **Станалите заедно с Исус Го бяха проследили с вярата си в Светая Светих и се молеха:** “Отче, дай ни Твоя Дух.” Тогава Исус им вдъхна Светия Дух, **в който имаше светлина, сила и много любов, радост и мир.** *Ранни писания*, с. 55, Гл. 10
Краят на 2300 денонощия - Параграф 2

Проблемът при Самсон беше, че той обичаше филистимски жени.

Съдии 14:1-2 И Самсон слезе в Тамна и видя в Тамна една жена от дъщерите на филистимците. (2) И той се изкачи и разказа на баща си и майка си, и каза: Видях в Тамна една жена от дъщерите на филистимците; И сега, вземете ми я за жена!

Адвентизмът започнал да се смесва с другите протестанти след 1888 г. и всред нашите редици се издигнали хора, които искали да бъдат по-

тясно свързани с тях. Както Лирой Фрум¹¹ писал до тогавашния президент относно срещата с Мартин и Барнхаус¹²:

Не знам накъде ще се насочи всичко това, но знаем, че сме спечелили приятели от един мощен кръг – приятели, които вярват, че сме били третирани несправедливо. Лирой Фрум до Р. Р. Фигър, 26-ти април, 1955 г.

Точно както Лирой Фрум не знаел накъде ще отидат всички тези срещи с Барнхаус и Мартин, така и Самсон нямал представа до какво щели да доведат връзките му с Далила.

Тайната на Самсоновата сила била в косата му, а тайната на адвентната сила била в неговото познание за Данаил 8:14, което отворило една

11 Лирой Фрум (1890-1974) бил много влиятелен адвентен служител и теолог. Той играл централна роля в адвентните дискусии с представители от други протестантски деноминации. Неговата историческа творба наречена *Условната вяра на нашите бащи* разкрива посвещението му към Атанасий и Триединството: "АТАНАСИЙ (297-373), епископ на Александрия и най-изтъкнат теолог на четвъртото столетие, наричан често "защитник на ортодоксалността," **заради очевидното му първенство за вечната божественост на Христос** в битката за Божеството срещу продължителните атаки на арианството." *Условната вяра на нашите бащи, том 1, с. 1061*

12 Издаването на *Въпроси върху доктрината* дошло като поредица от конференции между няколко адвентни говорители и представители на протестантството от 1955 до 1956 г. Корените на тази конференция произхождали от една поредица диалози между президента на конференцията в Пенсилвания Т. Е. Унру и евангелския библейски учител и редактор на списание Доналд Грей Барнхаус. Унру бил особено обезпокоен заради язвителната рецензия написана от Барнхаус относно книгата на Елън Уайт, *Стъпки към Христос (Пътят към Христос)*. Унру му бил изпратил един екземпляр от книгата през 1949 г. През пролетта на 1955 г. Барнхаус поръчал на Уолтър Мартин да напише една книга за Адвентистите от Седмия Ден. Мартин помолил за среща с адвентните водачи, за да може да им задава въпроси относно техните вярвания. – Уикипедия, http://en.wikipedia.org/wiki/Questions_on_Doctrine

врата в Най-Святото Място и ни е позволило да приемем истинската сила на Светия Дух.

Както Самсон издал от глупост тайната си на наетата от филистимците Далила, така и адвентизмът предал силата си, променяйки много неща, които ни показват пътя към Най-Святото Място. Най-значителното от тези неща било промяната на Бога на който се покланяме. Забележете изповедта, която се намира във *Въпроси върху доктрината*, с. 21:

Заедно с консервативните християни и историческите протестантски вероучения, ние вярваме:

1. Че Бог е Суверен Създател, държател и управител на вселената, и че Той е вечен, всемогъщ, всезнаещ и всеприсъстващ.
2. Че Божеството, Триединството, обхваща Бог Отец, Христос Синът и Светия Дух.

Лирой Фрум играл ключова роля в подготовката на книгата *Въпроси върху доктрината*. Той със сигурност бил в съгласие с историческите протестантски вероучения. Забележете следните му изказвания:

“Мога ли тук да направя **едно честно лично признание?** Когато между 1926 и 1928 г., бях замолен от нашите ръководители да представя една поредица от **изследвания по темата за Святия Дух**, която да обхваща институтите на Северноамериканското пасторско съединение през 1928 г., открих, че като изключим безценните указания намиращи се в Духа на пророчеството, **на практика нямаше нищо в нашата литература**, което да представя едно здраво библейско тълкувание в това удивително изследователско поле. В нашата литература нямаше никакви предишни

книги, които да указват пътя по този въпрос.” Лирой Едуин Фрум, *“Движение на съдбата”*, с. 322 (1971 г.)

“Бях принуден да изследвам голям брой ценни книги написани от хора извън нашата вяра— . . . хора като Мъри, Симсън, Гордън, Холдън, Мейър, Макнейл, Муди, Уаф, Макконки, Скроджи, Хоудън, Смит, Маккензи, Макинтош, Брукс, Диксън, Кайл, Морган, Нийдъм, Пиърсън, Сайс, Томас, Уест и много други—за първоначални идеи и предложения, и да откряна приканващи гледки за едно интензивно лично изучаване. Разполагайки с тях, аз продължих от там. Но те ми бяха една начална помощ от решаващо значение. И много други, ако не и стотици, които можеха да потвърдят същото отрезвяващо убеждение, че някои от тези мъже често са имали по-дълбоко проникновение в духовните неща на Бога отколкото много от собствените ни мъже са имали по онова време по въпроса за Святия Дух и триумфиращия живот. Това все още беше една като цяло неясна тема.”
Лирой Фрум, *“Движение на съдбата”*, с. 324

Как така хора от църкви, които са отказали да влязат чрез вяра в Исус в Най-Свящото Място през 1844 г., биха могли да получат по-дълбоки духовни проникновения върху Божиите неща, отколкото онези, които бяха достигнали Най-Свящото Място? Пророкът не ни ли казва какъв дух идвал при онези, които отхвърляли делото на Исус в Най-Свящото Място?

Обърнах се да видя групата, все още преклонена пред трона. Хората тук не знаеха, че Исус е напуснал престола, т.е. че Исус ги е напуснал. Като че ли Сатана стоеше до престола, опитвайки се да води Божието дело. Видях ги

да гледат към престола и да се молят: “Отче, дай ни Твоя Дух.” **Тогава Сатана им вдъхна несвято влияние; в него имаше светлина и много сила, но нямаше сладка любов, радост и мир.** Целта на Сатана бе да ги излъже и отклони, да измами Божиите деца. *Ранни писания*, с. 56, Гл. 10 Краят на 2300 денонощия - Параграф 3

Изразявайки една вяра в Бога, която била обща с консервативните протестантски креда, адвентизмът променил цялото си разбиране за посредническото дело на Христос. Това първоначално не било разбрано тъй като тези промени били в основата, доста навътре и скрити от погледа, а не на повърхността. Едно от забелязаните неща било промяната на ударението върху умилостивението в Най-Святото Място. М. Л. Андреасен¹³ извикал силно чрез своите „писма до църквите.“ Предупреждението му било валидно, макар че и той като своите братя бил стъпил на движещите се пясъци по отношение на Триединството. И Фрум и Андреасен имали роля в отдръпването на много адвентисти от Най-Святото Място. Теологията на Андреасен за `последното поколение`, бивайки лишена от разбирането от 1888 г. за посредническото дело на Христос, довела до създаването на едно консервативно движение в адвентизма, което проповядвало високи стандарти, но без познанието за един посредник, който е наследил всички неща от Своя Баща.¹⁴ Духът на това движение е бил често

13 “М.[илиън] Л.[ауриц] Андреасен (1876–1962), теолог на Църквата на Адвентистите от Седмия Ден, пастор и автор. Той бил един от най-изтъкнатите и влиятелни теолози през 30-те и 40-те на 20-ти век. Андреасен лансирал учението, което било популярно като Теология на Последното Поколение, с противоречиви възгледи за изкуплението и спасението. Андреасен станал доста известен със своите протести срещу водачите на адвентната църква през последните години на живота си.” - Уикипедия

14 Виж моята презентация – “Сърцето на вестта от 1888 г.” - https://www.youtube.com/watch?v=ZoY_mAg4x6A&t=1s

агресивен, остър и почти като на боксов мач. Липсата на това познание осакатило разбирането за правдата чрез вяра и довело много адвентисти до отчаяние. След натиска на консерваторите, появата на едно контра балансиращо движение от няколко адвентни учени, въоръжени с ударението на Фрум за `пълното изкупление на кръста`, отворила вратата обратно към Свящото Място и почесало сърбящите уши на бедните адвентни светии, които били уморени от теорията на Андреасен за `последното поколение`. Тези учени говорили с устата на горителните змии, които ги били ухапали.

Книгата *Въпроси върху доктрината* е символична ножица в ръцете на Далила, която отнела силата на адвентизма¹⁵ и подготвила пътя за изваждането на очите му с Фундаменталната изповед от 1980 г. Точно по времето на тази изповед филистимците извикали от радост, понеже сега те управлявали адвентизма.

Цялото обучение на Самсон, стандартите и добрия живот, били погълнати от неговото желание за единение с жени чуждоземки. Така също и адвентното обучение и висок призив били пометени от неговото желание към дъщерите на Вавилон.

Изповедта на вярата, която твърдяла, че стоим на общи основания с Консервативните Протестантски вероучения, била едно твърдо заявление, че "Ние не искаме този човек да царува над нас" (Лука 19:14).¹⁶ С отпечатването и разпространяването на *Въпроси върху*

15 Ер. 7:28-29 И им кажи: Това е народът, който не слуша гласа на ГОСПОДА, своя Бог, и не приема поправка. Истината погина и се отсече от устата им. (29) Острижи косата си и я хвърли и надигни оплакване по голите височини, защото ГОСПОД отхвърли и остави поколението, на което се разгневи.

16 "Историята се повтаря. Днес се срещаме със същото фалшиво разсъждение всред управителите и пасторите, с които се срещнаха хората, когато Христос беше на земята. Трябва да помислим върху думите на Христос. "Внимавайте да не ви заблуди

доктрината на скъпия Син на Бога била показана вратата. С отхвърлянето на Христос, образователните ни институции били залети с горителни змии заразени с висша критика, съвременни методи за писане на история и научни методи, които са в последователност с еволюционната теория. Една статия от списанието Нюзуик от 1971 г. документира точно как адвентизмът е бил пометен от демоничните сили. Цитирам анализа на д-р Пипин на статията:

Стратегия за промяна на адвентизма. Но статията също продължава като споменава едно изненадващо развитие на църквата. Списанието подчертава усилията на "либералите в ЦАСД, които биха искали да възстановят ранната адвентна традиция на несъгласие." Според либералите **"ще откриете малцина професори в семинарията, които признават теорията за 6000 години, и много адвентисти вече не вярват, че всеки от дните на сътворението е бил с 24 часова продължителност."** Либералите също твърдят, че "Традиционно адвентистите са представяли прекалено буквална интерпретация на второто пришествие—като са си мислели, че то едва ли не е зад ъгъла – и не успявали да разпознаят силата на тази доктрина в мотивиране на християните да променят света около тях." И по времето когато от адвентистите се очаквало да покажат голям интерес към събития на

някай." Юдеите се заблуждаваха. Христос не бе приет, повярван и почетен като Месия не поради липса на светлина и доказателство; злобата, ревността и предрасъдъка държаха вързани толкова много хора с жестоката си сила. Умове които са замъглени от предрасъдък, обгърнати от завист и несвята страст, няма да дойдат при словото на Бога, когато вземат решение. Онези които седят на Мойсеевото седалище насадиха в умовете на хората техните фалшиви тълкувания на Писанието." Знамения на времето, 23-ти юли, 1896 г.

последното време (технически познати като апокалиптична есхатология), по мнение на либералните адвентни учени, църквата била "фатално поразена от есхатологична параноя."

От значение е, че статията в Нюзик говори също за **стратегията на либералния адвентизъм за повторно интерпретиране на историческите доктрини на църквата по въпросите за сътворението, второто пришествие и събитията на последните дни: "Като първа стъпка към възстановяване на духа на несъгласие от миналото, либералните адвентисти настояват, че църквата трябва да се отърве от нейната зависимост спрямо преувеличения библейски буквализъм."** Самуел Пипин, *Приемане на Словото*, с. 75. (наклоненият шрифт е в оригинала)

Най-голямата от всички змии, които ухапали адвентизма се разкрива в това желание да "се отърве от зависимостта от преувеличения библейски буквализъм." В отхвърлянето на един буквален Син на един буквален Баща, нашата църква първо се е обърнала към едни метафорични Баща и Син, което на свой ред отворило вече опиянената църква към една цяла система на интелектуална философия. Буквалното светилище било сринато, буквалният Човешки Син, който е взел нашето естество; буквалният мъж пастор; а за мнозина и буквалната шестдневна седмица; буквалната победа над греха; тези и много други учения били пометени в състоянието на опиянена слепота. Толкова верни са думите на Лирой Фрум, че не знаел накъде ще отиде всичко това!

Едно от доказателствата, че тази слепота е дошла върху нас е изповедта на тогавашния Президент на Генералната Конференция относно въвеждането на новите Фундаментални Вярвания:

“Затова е важно да разгледаме внимателно това твърдение и когато сме приключили с разглеждането му, **да знаем че не сме нарушили нищо, че не сме позволили нищо да ерозира или отслабне**, а по-скоро, че сме подсилили и подпомогнали и може би направили нещата по-изчистени и ясни.”

“Ние не предлагаме промяна на някое вярване или доктрина, които тази църква е поддържала. Нямаме интерес от разбиването на някоя от основите на историческия адвентизъм. Този документ не е замислен да извърши това, нито да отвори път за извършването му. Трябва да е ясно, че ние не добавяме нищо, нито премахваме нещо по отношение на историческата адвентна теология. Опитваме се да изразим нашите вярвания по начин, който ще бъде разбран днес.” Н. К. Уилсън, *Ривю енд Херълд*, 23-ти април, 1980 г.

Сигурен съм, че нашият президент по онова време е имал предвид напълно това което е казал. Не е вярвал, че църквата променя нещо. Но отхвърляйки защитата на истинския Син на Бога с издаването на изповедта *Въпроси върху доктрината*, която била в съгласие с консервативните протестантски учения, ние можем само да съжаляваме за всеки човек заслепен от метафоричната мъгла, който идва с едни такива тринитарни изповеди. В никакъв случай не осъждам нашия президент. Аз бях също толкова заслепен като него. Не бих дръзнал да хвърля камък срещу него, но това са фактите на

историята, а правилното лекарство може да дойде само от правилна диагноза.

Като свидетелство за тази слепота, която ни казва, че не сме били променяли нищо, ние чухме известните настоящи оценки 13 години по-късно в следните думи:

Повечето от основателите на Адвентизма от Седмия Ден не биха могли да се присъединят към църквата днес, ако трябваше да се подпишат под фундаменталните вярвания на деноминацията. По-специално, повечето не биха могли да се съгласят с вярване номер 2, което се отнася за доктрината за триединството. Джордж Нйт, *Министри*, октомври 1993 г., с. 10.

Ако не сме променяли нищо и не сме разбивали историческите основи на адвентизма, тогава как нашите пионери не биха могли повече да се присъединят към църквата? Много хора казват, че това просто е било лъжа, за да бъде скрит един по-дълбок план. Можете ли да обвините сляп и опиянен човек, че лъже? Една такава изповед трудно би устояла в съда.

И така, сега адвентизмът мели зърно за филистимците и храни по-скоро тяхното, а не небесното царство. Някои от нас са се опомнили след години на живот без сила, без очи и без коса!

Кое е малкото дете, което ще доведе адвентизма до тайната на Вавилонската сила; това дете от филистимците, което води адвентизма към стълбовете на Вавилон, за да ги строши? Това са неща за размисъл докато оплакваме слепотата на адвентизма. Кой е бил Илий на адвентизма, който останал сляп за делото което се случвало през 40-те и 50-те на 20-ти век и оставил синовете си Офний (боксьор) и Финес

(уста на змия) да изнесат ковчега от Най-Святото Място? Всичко това са неща за които можем да размишляваме и за които можем да се молим.

Освен стремежът да изложа пред вас мисловните линии, които дават контекст за нашата настояща ситуация, аз също апелирам към вас да бъдете любезни към ръководителите в адвентната църква, много от които са пияни от виното, ухапани от горителни змии, пълни с отрова, а също и страдащи от слепота и плешивост.

Нека също си спомним, че много групи, които са се издигнали в адвентизма, изповядващи, че вярват в родения Син, са произлезли от същата история и са станали слепи за божествения модел и в своята болка от ухапването на змиите, са отхвърлили верността си към Божията църква на остатъка. Нека се опитваме да бъдем търпеливи едни към други докато всички се стремим да се очистим от отровата на змията, която всички сме наследили.

Само милостите на нашия Бог са позволили на някои от нас да останат полу-сплотени. На някои от нас е било дадено да виждат хората ходещи като дървета. Нека да викаме към Сина на Давид да има милост над всички ни, за да ни върне зрението (видението), защото действително няма явно видение в земята. 1 Царе 3:1.

Нека си припомним историята на Исус в Матей 20-та глава. Имаше двама слепци:

Мат. 20:30 И ето, двама слепи, седящи край пътя, като чуха, че Исус минавал, извикаха, казвайки: Смили се над нас, Господи, Сине Давидов!

Единият от слепите е църквата, която отхвърли Божия Син и изостави нашия божествен „От Когото“ съпруг. Другият слепец представя онези, които са отхвърлили Неговата възлюбена църква; каналът „Чрез

Когото“ за който е сгоден Христос. И двете групи имаме нужда да замолим Спасителя:

Мат. 20:32-34 И така, Иисус се спря, повика ги и каза: Какво искате да ви сторя? (33) Казват Му: Господи, да се отворят очите ни! (34) А Иисус ги съжали, допря се до очите им и те веднага прогледнаха и Го последваха.

Дано Иисус се смили над всички ни заради нашата слепота; една слепота, която се е явила поради това, че отхвърлихме защитата и провизиите на нашия Сродник Изкупител. Отказахме полите Му да бъдат върху нас.

Нека молитвата ни бъде: “Господи, да се отворят очите ни.”

Част 4-та. Получаване на благословение чрез един развален канал

13. Чистият пример на Анна

В предвид на историята която обмислихме в предишната глава, разкриваща метафоричната мъгла, която е въвела църквата ни в отстъпничество, за мнозина е естествено да предположат, че няма благословение в гледането към ръководителите на адвентната църква. Но аз вярвам, че в историята за Анна, за нас има поуки, които са приложими в настоящата ни ситуация.

В първата глава на 1-во Царе имаме случая с Анна, която се борила с тежестта да е бездетна, а освен това тя трябвало да се изправи пред презрителните думи на друга жена, която можела да се хвали, че е родила деца, докато тя самата очевидно не би могла.

1 Царе 1:1, 2 Имаше един човек от Раматаим-Софим, от хълмистата земя на Ефрем, и името му беше Елкана, син на Ероам, син на Елиу, син на Тоу, син на Суф, ефратец. (2) И той имаше две жени; името на едната беше Анна, а името на другата — Фенина. Фенина имаше деца, а Анна нямаше деца.

1 Царе 1:4-7 И в деня, когато Елкана принасяше жертва, той даваше дялове на жена си Фенина и на всичките ѝ синове и дъщери; (5) а на Анна даваше двоен дял, защото обичаше Анна; но ГОСПОД беше затворил утробата ѝ. (6) А съперницата ѝ я дразнеше много, за да я наскърбява, защото ГОСПОД беше затворил утробата ѝ. (7) И всяка година, когато той правеше това, тя я дразнеше; всеки път, когато отиваше в ГОСПОДНИЯ дом. И тя плачеше и не ядеше.

Съпругът на Анна - Елкана, изглежда не разбирал свещеническата си роля да се моли за жена си, както направил Исаак за Ревека:

Бит. 25:21 И Исаак се молеше на ГОСПОДА за жена си, защото беше бездетна; и ГОСПОД го послуша, и жена му Ревека забременя.

Вместо това, той несъзнателно я наранявал още повече като се опитвал да я утешава с думите, “Не съм ли аз по-добър за теб от десет сина?”

Анна не отговорила на съпруга си, така както Рахил отговорила на Яков, когато била в подобна ситуация.

Бит. 30:1 А когато Рахил видя, че не раждаше деца на Яков, Рахил завидя на сестра си и каза на Яков: Дай ми деца, иначе аз ще умра!

Изпитанието което Анна изтърпявала заради съперничеството ѝ с друга жена и липсата на дете, направило живота ѝ почти нетърпим, но вместо да отприщи разочарованията си, тя ги занесла при Господ.¹⁷

1 Царе 1:10 И тя, с огорчена душа, се молеше на ГОСПОДА и плачеше много.

17 Съпругът ѝ напразно се опитваше да я утеши. “...защо плачеш? Защо не ядеш? И защо е нажалено сърцето ти? - питаше той. - Не съм ли ти аз по-желателен от десет сина?” Анна не произнасяше никакво обвинение. Тя възложи на Бога бремето, което не можеше да сподели с никой земен приятел. Сериозно се молеше Бог да отнеме злословието против нея и да ѝ даде скъпоценен дар - син, когото да отхрани и подготви за Него. И направи тържествен обет, че ако молбата ѝ бъде изпълнена, ще посвети детето си на Господа още от рождението му. Патриарси и пророци – с. 569, Гл. 55 Детето Самуил - Параграф 4

И ако това не било достатъчно, то, когато била в храма и се молела, тя била обвинена от Първосвещеника, че е пияница.

1 Царе 1:12-13 И докато тя продължаваше да се моли пред ГОСПОДА, Илий наблюдаваше устата ѝ. (13) А Анна говореше в сърцето си, само устните ѝ се движеха, а гласът ѝ не се чуваше. Затова Илий я помисли за пияна.

Нека обмислим внимателно тази идея от историята. Жребият на Анна бил направен много труден заради нейните обстоятелства; тя била презирана от една жена съперница и не била разбираана от съпруга си. Добавете към това и факта, че Илий не бил верен свещеник.

Илий бе свещеник и съдия в Израил. Заемаше най-висок и отговорен пост сред Божия народ. Като избран от Бога за святата длъжност на свещеник, Илий имаше най-висок съдебен авторитет в страната, на него гледаха като на пример и той упражняваше голямо влияние върху израилевите племена. Бе определен да управлява народа, но не управляваше собственото си домоладие. Бе прекалено отстъпчив баща. Обичаше мира и спокойствието и не използва авторитета си, за да поправи злите навици и страсти на своите деца. Вместо да им се съпротиви или да ги накаже, той се подчиняваше на волята им и ги оставяше да следват собствените си пътища. *Патриарси и пророци*, с. 575, Гл. 56 Илий и синовете му – Параграф 1

Знаем също, че, точно преди да умре, Илий бил с наднормено тегло. Това показва, че Илий също така е бил човек отдаден на апетита. Като не можел да контролира собствените си страсти, той не можел да контролира и тези на синовете си.

От времето когато Самуил започнал да служи в храма знаем, че:

1 Царе 2:12 А синовете на Илий бяха синове на Велиал и не познаваха ГОСПОДА.

Знаем също, че:

1 Царе 2:22 А Илий беше много стар; и чу всичко, което синовете му правеха на целия Израил, и как лежах с жените, които се събираха при входа на шатъра за срещане.

Нека имаме предвид това, когато Илий пристъпва към Анна, обвинявайки я, че е пияна в храма.

Каква би била нашата реакция спрямо това обвинение?

1. Знаейки че Илий е хлабав и не поправя синовете си.
2. Виждайки че самият той е роб на апетита.
3. Знаейки вероятно, че синовете на Илий вършат много зли неща в храма, които включвали обезобразяване на принесените жертви и това че спели с жени в храма.

Ако знаехме тези неща и бяхме пълни с болка от годините на дразнение от една жена съперница, не би ли било естествено да кажем на свещеника някои точни истини? Не би ли било разумно с някои думи, които не са неопределени, да кажем на свещеника, че той трябва да се занимава с гредата в неговото око преди да се опитва да извади съчицата от окоето на някой друг?

Но как отговаря Анна?

1 Царе 1:15 А Анна отговори и каза: Не, господарю мой, аз съм жена с наскърбен дух. Нито вино, нито спиртно питие съм пила, а излях душата си пред ГОСПОДА.

Тя отговаря със скръб, “Не, господаря мой.”

В критичния момент Анна поддържа божествения модел и откликва в Духа на Христос и разпознава определения от Бога посредник.

Как смятате, че е отговорило небето в този момент? Не мислите ли, че нашият небесен Баща се е усмихнал? Не мислите ли че Той може да е проронил сълзи от радост? Тази жена, която имаше всички причини на света да изригне болката си върху този дебел, разюздан и полусляп свещеник!

Забележете думите на благословение, които идват от небесния трон, чрез този негоден свещеник.

1 Царе 1:17 Тогава Илий отговори и каза: Иди си с мир; и нека Израилевият Бог изпълни молбата ти, която си отправила към Него.

Точно чрез благословието на Илий Бог дал мир¹⁸ на Анна и точно чрез един акт на покорство към едно покварено свещенство бил роден пророк Самуил.

И нещо повече, Анна пожелала да повери сина си на грижата на този свещеник, който я бил обвинил, че е пиана в предишната им среща.

Бихте ли предали първородния си син на един такъв човек, който ви е говорил по такъв начин?

Каква вяра! Какъв кураж! Каква удивителна жена!

18 Първосвещеникът се развълнува дълбоко, защото бе Божи човек и вместо упрек изговори благословение: “Иди с мир и израилевият Бог нека изпълни прошенията, които си отправила към Него.” Молитвата на Анна бе изпълнена. Тя получи дара, за който така сериозно се бе молила. Като видя детето, нарече го Самуил - “Изискан от Бога”. *Патриарси и пророци*, 570, Гл. 55 Детето Самуил - Параграф 7

Не са ли за нас днес тези уроци? Изправени ли сме пред едно покварено църковно ръководство, част от което се намесва в приносите за Господ и ги инвестира в съмнителни неща? Нямаме ли си работа с мъже, които са хлабави и не въздържат по-младите младежки пастори, за да не докарват разнородни мерзости в църквата ни? Как говорим на такива служители, когато те ни обвиняват, че сме пияни с вино, докато викаме в горчивината на душата си поради любовта ни към единородния Син, умолявайки този Син да бъде признат в Неговата църква?

Има ли урок за нас? Могат ли благословенията да дойдат при нас чрез един покварен канал? Не е ли това ключ за нас в нашата ситуация?

Възможно е, точно чрез същите ръководители, които вършат тези неща, да дойде благословието, което да възстанови пророческия глас, един глас, който би произнесъл присъда над самата структура, която е била използвана, за да го произведе?

Който има уши да слуша, нека чуе.

14. Сладкото ухане на Авигеиното подчинение

Една от най-добрите илюстрации за отклика на Христовия Дух спрямо дадена власт в отстъпление се съдържа в историята за Авигея.

В характера на Авигея, съпругата на Навал, имаме илюстрация на жена според Христовия ред. Издание на Ръкописи – т. 21 (MR) – с. 213.

Навал има всички духовни предимства като потомък на Халев, но бил всичко онова, което един ръководител не трябва да бъде. Библията описва Навал и Авигея като напълно противоположни.

Името на човека беше Навал, а името на жена му — Авигея. **И жената беше благоразумна и красива на вид, а мъжът беше жесток и зъл** в постъпките си; той беше от рода на Халев. 1 Царе 25:3

Думата преведена като жесток означава суров, коравосърдечен, упорит, груб, инат, ужасен и коравовратен. Думата зъл тук включва враждебност, мъка, пакост, нищожност и окаянство. Този човек е съпруг от пъкьла. Единственото добро нещо, споменато за него било наследството му от Халев, което може само да увеличи вината за нечестивостта на характера му. Можете ли да си представите какво ѝ е било на Авигея да живее с този човек? Какво по-лошо би могло да е от това да бъдеш съединен с един суров, груб и окаян съпруг? Но пред лицето на това поройно проклятие, което падало върху Авигея, четем с удивление и радост, че тя била благоразумна и красива жена. Еврейската дума благоразумна означава:

интелигентност; загатва за успех: - благоразумие, знание, съобразителност, разсъдливост, усет, разбиране, мъдрост, мъдър.

Как може едно такова ароматно растение да расте в канала на един такъв пресъхнал извор? Не е ли това Духът на Онзи, Който станал “корен от суха (запустяла/изсъхнала) земя?” И затова четем:

Духът на Бога пребъдваше в душата ѝ. *Патриарси и пророци*, с. 667, Гл. 65 Великодушието на Давид - Параграф 27

Библейската история разкрива, че Давид и неговите мъже осигурявали защитна ограда за Навал. Давид изпратил при Навал делегация от 10 мъже с благословение и молба. Обърнете внимание какво поръчал Давид на делегацията си да каже на Навал:

1 Царе 25:6-8 И кажете така: Да си жив! **Мир на теб, мир на дома ти и мир на всичко, което имаш!** (7) И сега, чух, че си имал стригачи; а твоите овчари бяха с нас и ние нито им навредихме, нито им се изгуби нещо през цялото време, докато бяха в Кармил. (8) Попитай момчетата си и те ще ти кажат. Затова нека момчетата намерят благоволение в очите ти, защото в добър ден сме дошли. Моля те, дай на слугите си и на сина си Давид каквото намери ръката ти.

Давид бил помазаният от небето за благославянето на Израил. Изпратеното от него благословение не било просто едно приятно поздравче. Онези думи носели едно истинско благословение за Навал и неговото домочадие. Приемането на това благословение изисквало от Навал само да следва принципа на благословието от Авраамовия завет за благославяне на онзи, който е бил благословен от Бога.

Бит. 12:2-3 Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. 3 Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена.

В думите на Давид се съдържало благословение за Авигея, но нейният съпруг се поставил в позиция, където щял да докара проклетие върху дома си, а по този начин и върху Авигея.

1 Царе 25:10-11 Но Навал отговори на слугите на Давид и каза: Кой е Давид и кой е Есеевият син? Много са днес слугите, които бягат всеки от господаря си. (11) Да взема ли сега хляба си и водата си, и месото си, което заклах за стригачите си, за да го дам на хора, които не знам откъде са?

Вижте какво предизвикателство отправя Навал; то звучи много подобно на отговора на фараона към Мойсей в Изход 5:2. Навал отива по-далече от генерализиращата препратка на фараона и се позовава по-директно на синовността на Давид. Навал отказва да признае Давидовата синовност към неговия баща. Точно по тази линия Яков бил показал, че скиптърта няма да липсва (Битие 49:10). Отричането на неговата идентичност било едно директно отхвърляне на правото му да управлява над Израил.

Милостиво, един от младите мъже разказва цялата история на Авигея, обяснявайки ѝ, че Есеевият син¹⁹ е бил защитна стена за стадата на нейния съпруг и не е направил нищо, за да им навреди. И сега на тази мъдра жена е зададен следния разследващ въпрос:

1 Царе 25:17 Затова сега знай това и виж какво ще направиш, защото злото е решено против господаря ни и против целия му дом! Понеже той е такъв негодник, че не може да му се говори.

В това изявление, слугата се моли за собствения си живот. Той знае, че Навал не би послушал, нито него, нито който и да е от слугите си. Но, ако не се направи нещо, съществувал много голям риск Давид да заличи от картата цялото домочадие.

Авигея взема решение без знанието на нейния съпруг. Знае че, ако му се помоли, ще получи същия отговор, който винаги е получавала.

Авигея видя, че трябва да се направи нещо, за да бъде предотвратен резултата от грешката на Навал, и, че **тя трябва да поеме отговорността да действа незабавно без**

19 Есей означава „Аз притежавам“, а Притчи 8:22 казва, че Господ ме притежава в началото на пътя Си.

да се съветва с нейния съпруг. Тя знаеше, че би било безполезно да говори с него, защото той би реагирал на нейното предложение само с ругаене и презрение. Той би й напомнил, че е господар на дома си, че тя му е съпруга и по тази причина му е подчинена и трябва да прави онова което той диктува. Тя знаеше, че трябва незабавно да се противодейства на лошата вест, и, без неговото съгласие, събра такива провизии, които счете за най-подходящи, за да успокои яростта на Давид, защото знаеше, че той е решил да си отмъсти за нанесената обида. Знаеше също, че Навал бе така убеден и непоклатим в пътя си, че никога не би се съгласил да приеме съвета ѝ, или да действа според плана ѝ. Тя самата донесе при Давид нещата, които Навал беше отказал да даде, и се обвърза с каузата на Давид за негово добро. Предприетия от Авигея курс по този въпрос беше нещо, което Бог одобри, и обстоятелствата разкриха в нея един благороден дух и характер. *Издание на ръкописи, т. 21, с. 213*

Нека спрем за момент и да помислим за живота на Авигея, която живеела под тиранията на Навал. Колко пъти ѝ се е подигравал той? Колко пъти той е злоупотребявал с нея и я е карал да се чувства като търговска стока? Колко пъти той ѝ е отказвал нещата, които една съпруга трябва да получи от съпруга си? Един мъж, напълно лишен от нежност, разум и загриженост за нейното благополучие. Чрез нейния подход към Давид тя успяла да си осигури собственото си бягство. Тя би могла да каже на Давид колко нечестив бе нейния съпруг и след това да отиде да му каже колко зле се е отнасял към нея. Но какво ни казва вдъхновението, че е направила тя?

Авигея посрещна Давид с уважение, показвайки му почит и уважение, като молеше за своята кауза красноречиво и

успешно. Въпреки че не извиняваше нахалството на своя съпруг, **тя все още пледираше за него.** *Издание на Ръкописи*, т. 21, с. 214

Не съм сигурен какви емоции минават през сърцата ви точно сега, но трябва да спра и да помисля сериозно за това. Бихте ли се молили за живота на човек, който не ви е причинявал нищо друго освен мизерия? Авигея била красива жена, както отвътре, така и отвън. Тя разбирала канала на благословието. Ако прокълне своя съпруг, тя знаела, че проклятието щяло да падне върху нея. Нещо повече, тя отправила следната молба към Давид:

1 Царе 25:28 Прости, моля те, прегрешението на слугинята си; защото ГОСПОД непременно ще направи за господаря ми траен дом, понеже господарят ми воюва в ГОСПОДНИТЕ битки, и зло няма да се намери в теб през всичките ти дни!

Авигея моли Давид да ѝ прости престъпление. МОЛЯ! Но Авигея не е направила нищо погрешно! Защо би направила това? Авигея разбирала канала на благословието и понеже била съпруга на Навал, тя притежавала греха на съпруга си, и трябвало да го изповяда. Без действително да обхване греха му, тя не би могла наистина да го изповяда.

Авигея показала една вяра, която прониквала дълбоко в характера на Бога и Неговото царство. С вяра, тя пледирала за живота на съпруга си, изповядала неговия грях, вярвайки и доверявайки се, че Бог ще чуе по-дълбокия вик на сърцето ѝ за свобода от тиранията и свобода за открито почитане на Есеевия Син.

И така, ние четем:

1 Царе 25:36-37 И когато Авигея дойде при Навал, ето, той имаше пир в дома си, като царски пир. И сърцето на Навал беше развеселено в него и той беше крайно пиян. И тя не му разказа нищо, нито малко, нито много, докато съмна. (37) Но на сутринта, когато Навал изтрезня, жена му му разказа тези неща и сърцето му примря в него, и той стана като камък.

Авигея пледирала за живота на своя съпруг, но той отказал да се покае и съпротивата му довела до смъртта му като по този начин Авигея била освободена от тиранията.

И така, виждаме как чрез един процес на пледиране за живота на фигурата с непосредствена власт над нея и поемане на неговия грях върху себе си и изповядването на този грях, Бог позволил на обстоятелствата да премахнат тази власт над нея и ѝ позволил директен достъп до Давид чрез брак.

1 Кор. 10:11 А всичко това им се случи за пример и беше записано за поука на нас, върху които са дошли последните времена.

Божият Син и Неговите ангели са били защитна стена около адвентната църква. Той изпратил една делегация при църквата с благословение за мир и молба за благодарствен принос. Но нашата църква издигнала гласа си с твърд и непреклонен тон и каза: “Кой е Синът на Давид? Ние не искаме този човек да царува над нас!”

В следствие на това, срещу адвентния дом било решено зло; при нас са дошли вести, които обясняват бедствието, което е на път да се стовари върху ни. Много от нас са били третирани строго от църквата и им е било забранено да принасят благодарности на Сина на Давид в адвентния дом. Тогава какво трябва да правим братя и сестри? Трябва

ли да кажем на Давидовия Син какъв нечестив мъж е ръководството на адвентизма? Трябва ли да използваме това като възможност да се освободим от неговата тирания и да заговорничим за неговото унищожение чрез едно обстоятелство на „провидението“? Не трябва ли по-скоро да изпуснем от аромата на Авигея в молбите си към Давидовия Син?

Тези думи можеха да излязат само от устата на жена, която имаше мъдрост отгоре. **Като аромат на цветя благочестието на Авигея се излъчваше съвсем непристорено от израза на лицето ѝ, от думите и постъпките ѝ.** Духът на Божия Син пребъдваше в душата ѝ. Нейните думи, подправени с благодат и изпълнени с любезност и мир, разпръсваха небесно влияние. *Патриарси и пророци* – с. 667, Гл. 65 Великодушието на Давид - Параграф 27

Няма ли да пледираме за живота на нашата църква и за нейните грехове? Няма ли истински да поемем греха на църквата, за да можем истински да го изповядаме пред Давидовия Син? Нямаме нужда от съгласието на църквата, за да отидем при Божия Син; можем да донесем своите дългове на хвала и да се молим за нашия случай. Със сигурност не се нуждаем от съгласието на онези гласове, които вече са се развели с невярното ръководство. Нека действаме бързо и да усмирим Давидовия Син с нашите молби и апели.

Не беше нужно Навал да умира. Получавайки новината от своята съпруга, той можеше да осъзнае нейната мъдрост в опита ѝ да го спаси, да изповяда греха си и да помоли да му прости, че е бил толкова жесток. Той може да поправи нечестивите си пътища, но поддържайки своето открито неподчинение и отказвайки благословието на Давид да мине чрез него към Авигея, Бог премахна препятствието в канала, за

да подсигури, че Авигея ще получи дара на мира, който ѝ беше предложен в началото.

Едно от нещата които пречеше на Навал да промени пътищата си беше неговото опиянено състояние и желанието му да действа като цар. Ако той беше по-малко опиянен, можеше да промени пътищата си. Така виното на Вавилон, което е обхванало мнозина в нашата църква, поставя мнозина в риск от инфаркт. Така виждаме, че най-мощният начин за премахване на дадено препятствие в канала е като вземем върху себе си греховете на това препятствие и се молим за живота на тези които възпрепятстват канала.

Няма ли да се молим за техния живот? Няма ли да се молим усърдно за тях? Тогава над нас ще се произнесат думите:

1 Царе 25:32-33 А Давид каза на Авигея: Благословен ГОСПОД, Израилевият Бог, който те изпрати днес да ме посрещнеш! (33) И благословен съветът ти и благословена си ти, че ме възпря днес да пролея кръв и да си помогна с ръката си!

Каня ви да прочетете внимателно историята за Авигея тъй като има още някои поучителни точки, които трябва да извлечем за наша поука. Ще спомена още няколко точки върху които може да размислите.

- Историята се случва след смъртта на Самуил, така че тя се прилага за един времеви период след смъртта на един пророк. 1 Царе 25:1
- Навал бил много богат човек. Той бил богат, забогатял и не чувствал нужда от нищо. 1 Царе 25:2
- Въпреки че Саул бил управител и изглеждало сякаш Давид можел да стане жертва на Сауловите планове, Авигея

- поддържала нейната вяра, че Есеевият син ще управлява трона на Израил. 1 Царе 25:30
- Авигея не уведомила своя съпруг заради опияненото му състояние. 1 Царе 25:36
 - Когато Давид повикал Авигея да стане негова съпруга, Авигея взела със себе си пет момичета или девизи на сватбата. Дали Духът на Авигея не ни дава идея за аромата на маслото притежавано от мъдрите девизи? 1 Царе 25:42

15. Човек по Божието сърце

Животът на Анна и Авигея стоят като светли лъчи за онези, които се борят под бремето на едно корумпирано лидерство. Духът на Христос в Анна приготвил пътя за един могъщ пророк, който да реформира израилевия народ. Ароматната красота на Авигея заздравила трона на бъдещия монарх чрез мъдър съвет, даден със смирени и покорни тонове. И двете жени извлекли благословение чрез един покварен канал, за да благословят не само себе си, но и цялото им общество.

В живота на Давид намираме разкрити още жизненоважни поуки за това как хората трябва да реагират спрямо едно пропаднало или покварено ръководство. Случаят на Давид вика към нас, с предупреждение към всички онези, които се чувстват призовани да вършат едно дело за Бога.

1 Царе 16:13 Тогава Самуил взе рога с масло и го помаза сред братята му; и ГОСПОДНИЯТ Дух дойде върху Давид от този ден и нататък. А Самуил стана и отиде в Рама.

Давид беше помазан от най-висшия духовен авторитет в Израил. Бог бил отхвърлил Саул и Давид трябвало да го замести. Това което

намираме за особено интересно е, че Давид не извършва никакви ходове по посока на това да си запази това което Бог му е обещал.

Голямата чест, поверена на Давид, не стана повод да се главозамае. Независимо от високия пост, който трябваше да заеме, той скромно продължи занятието си, изчакващ с признателност развитието на Господните планове в угодното на Него време и по угодния Нему начин. Смирено и скромно, както преди помазването си, пастирчето се върна на хълмовете и продължи грижовно да бди над стадата си. *Патриарси и пророци* – с. 641, Гл. 62
Помазването на Давид - Параграф 7

Виждаме как Бог отваря път на Давид да разбере делата в царския двор като го докарва да свири пред Саул, за да освежи душата на царя (1 Царе 16:20-23). След като Давид започнал да става известен в царството, неуравновесеният Саул започнал да гледа на него като на заплаха.

Точно в тази точка започваме да виждаме светли проблясъци в характера на Давид. До този момент Давид бил женен за една от царските дъщери; той също знаел, че царският син Йонатан го обича и че мнозина в обществото са го прославяли с песни. Не е ли било това времето в което да потвърди своето ръководство над нацията? Не е ли бил той помазан за бъдещия цар? Не би ли могъл да спечели Самуил за своята кауза, да застане в народната столица и да се самопровъзгласи за цар? Защо е всичкото това бягане от царя, когато е било в негова власт да обърне хората към своята кауза? Нека обобщим ситуацията на Давид:

1. Той бил определен за цар от най-високата духовна власт и бивш съдия на Израил.
2. Той станал национален герой след като убил Голиат.

3. Бил женен за царска дъщеря.
4. Бил възлюбен от Йонатан - следващият в линията до трона.
5. Давид бил опитен генерал, който сега ръководел една група смъртоносни бойци, съвсем наскоро унищожила множество филистимци.

Защо бяга от Саул? Той бил убил Голиат с една ръка. Нямаше ли Бог да предаде Саул в ръката му, за да вземе трона? И какво откриваме, че се случва в Писанието?

1 Царе 24:2-4 И когато Саул се върна от преследването на филистимците, му съобщиха и казаха: Ето, Давид е в пустинята Енгади. (3) Тогава Саул взе три хиляди избрани мъже от целия Израил и отиде да търси Давид и мъжете му по Скалите на дивите кози. (4) Така той дойде при кошарите на овцете край пътя, където имаше пещера. И Саул влезе вътре по нужда. А Давид и мъжете му седяха по-навътре в пещерата.

Ако вие бяхте в тази пещера и се вглеждате в тъмнината, виждайки същия човек, който ви е искал мъртъв, да лежи здраво заспал след като е дошъл в същата пещера, в която се криете вие, със сигурност, бихте погледнали на това като на божествено провидение. Със сигурност бихте сметнали, че след като вие сте Господният помазаник и бъдещ монарх, трябва да спрете страданието на Израил и да минете през вратата, която Бог явно е осигурил за вас, нали?

1 Царе 24:6-7 А след това сърцето на Давид се разтрепери, понеже беше отрязал края на дрехата на Саул. (7) Затова той каза на мъжете си: Да не ми даде ГОСПОД да сторя такова нещо на господаря си, ГОСПОДНИЯ помазаник, да простра ръката си против него! Защото той е ГОСПОДНИЯТ помазаник!

МОЛЯ! Този обладан от демони луд, който хаби скъпоценни ресурси, опитвайки се да убие точно човекът, който Бог е призовал да бъде цар! Как го нарича Давид? “Господният помазаник!”

Като един от Давидовите мъже, не бихте ли се опитали да го убеждавате? Може би той е млад и неопитен? Може би той не успява да различи Божията воля и има нужда от малко помощ в Юдов стил, за да спечели трона, който провидението му осигурява по един толкова очевиден начин!

Тази история не е смайваща само поради изреченото от Давид, но и поради това че мъжете, които били с него не му отговорили нищо, а приели съвета му.

О, Татко, как се нуждаем сега от мъже изпълнени с този Дух. Моля те изпрати ни този Дух, за да ни помогне да виждаме правилния път, когато подходяме към едно паднало ръководство. Моля за това в името на Твоя Син Исус.

За всеки случай, ако сме пропуснали идеята, Давид ни води през целия този ред на добрите мерки в 1 Царе 26-та гл. Каня ви внимателно да прочетете главата, но ето отново как е изразен този принцип:

1 Царе 26:9-11 Но Давид каза на Ависей: Не го погубвай, защото кой ще простре ръката си срещу ГОСПОДНИЯ помазаник и ще бъде невинен? (10) И Давид каза: Жив е ГОСПОД — ГОСПОД ще го порази; или денят му ще дойде и ще умре, или ще излезе на бой и ще загине. (11) Да не даде ГОСПОД да простра ръката си против ГОСПОДНИЯ помазаник! Но сега, моля те, вземи копие, което е при главата му, и стомната с вода, и да си вървим.

Тези думи къртят като мощна гръмотевица от Синай.

... кой ще простре ръката си срещу ГОСПОДНИЯ помазаник и ще бъде невинен?

Приятели, не са ли писани тези истории за наша поука? Не различаваме ли в това един урок за това как трябва да реагираме спрямо едно паднало ръководство? Ако човек като Давид е действал по този начин спрямо такъв беден, заблуден, слаб и неуравновесен човек като Саул, какво е нашето извинение?

За да не пропуснем нещо по-важно в 1 Царе 24-та и 26-та гл., забележете благословенията, които идват от Саул към Давид:

1 Царе 24:17-20 И когато Давид свърши да говори тези думи на Саул, Саул каза: Това твоят глас ли е, сине мой, Давиде? И Саул издигна гласа си, и плака. (18) И каза на Давид: Ти си по-праведен от мен, защото ти ми отплати с добро, а аз ти отплатих със зло. (19) И ти показа днес, че се отнесе добре с мен, защото ГОСПОД ме предаде в ръката ти и ти не ме уби. (20) Понеже, ако човек намери врага си, би ли го оставил да си отиде невредим по пътя? Затова нека ГОСПОД ти отплати с добро за това, което ми направи днес! (21) **И сега, ето, зная, че ти със сигурност ще станеш цар и че израилевото царство ще се утвърди в ръката ти.**

От словото на отстъпилия цар дошла декларацията за царственост на Давид; от устата на един извратен човек излезе благословение за Давид и Израил. Подобно на Валаам, Саул искаше да прокълне Израил като унищожи Давид, но в ръцете на Всемогъщия, той не можа да направи нищо друго освен да го благослови! Алелуя, слава на нашия Баща.

Лука 18:27 А Той каза: Невъзможното за хората е възможно за Бога.

Но нашият Баща не почерпи само веднъж от този покварен кладенец, Той се наведе отново, за да ни покаже, че не е за подиграване и че върховенството Му не може да бъде съборено от който и да е човек.

1 Царе 26:25 Тогава Саул каза на Давид: Благословен да си, сине мой, Давиде! Ти ще извършиш велики дела и непременно ще преуспееш. И Давид си отиде по пътя, а Саул се върна на мястото си.

Всички тези неща, които Саул произнесъл над Давид са се случили. Давид преуспял и вършил велики неща и бил направен цар според словото на царя.

Колко съм благодарен за тези библейски примери, които показват какво трябва да е отношението към едно паднало ръководство. Синовете на Велиал ще крещят по всякакъв начин, за да ни убедят, че това не се прилага за нас, но аз съм убеден, че тези истории са написани специално за нас в това време. Нека не вдигаме ръка и да не отваряме устата си срещу Господния помазаник и нека чакаме Бог да установи пътя на праведния.

Част 5-та. Осветени чрез Божествения модел

16. Демаскиране на Мерзостния Запустител

Целта на тази книга е да се опита да извлече някои практични изводи във връзка с това какво извършва нашето разбиране за отношението на Отец и Сина с нашите семейства, църкви и общества във връзка с благословието или проклятието. Опитвам се да покажа, че има огромна разлика между “Синът” в Троиединството и Синът на живия Бог, така както е разкрит в Писанието. Надявам се, че до този момент сте добили усещането, че всеки аспект от преживяването на живота ни е докосван и повлияван по някакъв начин.

В тази глава искам да проуча събитието, което е описано в Данаил 7-ма и 8-ма глава. Това събитие, за идването на Човешкия Син при Древния по дни, е централният стълб и основата на адвентизма. Това е източникът на нашата сила, за да знаем какво означава да се влезе в Най-Святото място. Следователно начинът по който възприемаме централните участници в това събитие ще се отрази на всички останали доктрини, които поддържа; и то разбира се е в случай, че това е и наш централен стълб.

Библейският текст, който е основата и главният стълб на адвентната вяра, гласи: “До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти”. *Великата борба*, с. 409, Гл. 23 Тайната на светилището – разкрита, Параграф 1

Колкото по-реално разбираме този разказ, толкова по-реално става цялото преживяване на Изследователния съд. Искам да ви кажа, че само божественият модел, както е разкрит в 1 Кор. 8:6, може да даде

реално значение на случващото се между Древния по дни и Човешкия Син.

Нека помислим внимателно върху някои части от този разказ.

Дан. 7:9, 10, 13, 14 Гледах, докато се положиха престоли и Старият по дни седна. Облеклото Му беше бяло като сняг и косата на главата Му — като чиста вълна, престолът Му — огнени пламъци и колелата Му — горящ огън. (10) Огнена река изтичаше и излизаше отпред Него, хиляди по хиляди Му служеха и десетки хиляди по десетки хиляди стояха пред Него. Съдът седна и се отвориха книги... (13) **Гледах в нощните видения, и ето, с небесните облаци идваше един като Човешки Син и стигна до Стария по дни; и Го доведоха пред Него. (14) И на Него се даде владичество и слава, и царство, за да Му служат всички народи, племена и езици. Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се разруши.**

Как възприемаме реалността на тази история? Има ли реална личност, която е Древен по дни? Той седнал ли е? Дрехите Му бели ли са като сняг? Косата на главата Му бяла ли е като чиста вълна? Има ли действителни книги, които се отварят? Дали Човешкият Син действително е доведен пред Него?

Искам да ви задам и един друг въпрос, но преди да ви го задам, искам да ви покажа една разлика между разбирането на нашите пионери и това на настоящата школа.

Искам да прочетем как е разбирал това Урия Смит. Това е от *Помагало на библейския ученик*, с. 45-46 – Урия Смит, 1858 г. (Шрифтът с главните букви е в оригинала):

БОГ Е ЛИЧНОСТНО СЪЩЕСТВО

ДОКАЗАТЕЛСТВО. "Самият Отец, който ме изпрати свидетелства за мен. Нито някога сте чули ГЛАСА му, нито сте видели ФОРМАТА МУ." Йоан 5:37.

"Бог, който . . . говори в миналото на бащите чрез пророците, в тези последни дни ни говори чрез своя Син, . . . който бивайки сияние на неговата слава и изразен ОБРАЗ на неговата ЛИЧНОСТ," и т. н. Евр. 1:1-4.

"Гледах докато. . . Древният по дни седна, чиято дреха беше като сняг, а КОСАТА на ГЛАВАТА му като чиста вълна." Дан. 7:9.

"И (Мойсей) казал, моля Те, покажи ми славата Си. . . . И той казал: Не можеш да видиш ЛИЦЕТО ми; защото няма човек, който да ме види и да живее. И Господ казал: Ето има едно място до мен, и ще застанеш на една скала: и ще стане така, че докато минава славата ми, Аз ще те поставя в пукнатината на скалата, и ще те покрия с РЪКАТА си докато минавам. И ще махна ръката си, и ще видиш ГЪРБА МИ, но ЛИЦЕТО ми няма да се види." Изх. 33:18-23. [46] "И чуха гласа на Господ, когато ХОДЕШЕ в градината в хладината на деня." Бит. 3:8. "И видяха Бога на Израил, и под НОЗЕТЕ му имаше нещо като настилка от камък сапфир." Изх. 24:10.

"След като Господ им говори, беше приет в небето, и СЕДНА от ДЯСНАТА РЪКА НА БОГА." Марко 16:19. "Имаш ли РЪКА =като Бога? И можеш ли да гърмиш с ГЛАС като НЕГО?" Йов 40:9. "Из устата на Всевишния не излизат ли и злото и доброто." Пл. Ер. 3:38.

А сега чуйте Джеймс Уайт:

Джеймс Уайт – *Ривю енд Херълд*, 19-ти август, 1858 г.

Какво е Бог? Той е материално, организирано интелигентно същество, което притежава и тяло, и крайници. Той има образ на човек. Какво е Исус Христос? Той е Синът на Бога и е като своя Баща, бивайки "сияние на славата на своя Баща и изразен/точен образ на неговата личност." Той е едно материално интелигентно същество, с тяло, крайници и чувства; притежаващо безсмъртна плът и безсмъртни кости.

А сега вижте това в контраст със следното:

Отговори на библейски въпроси от ДОН Ф. НЮФЕЛД – *Ривю енд Херълд*, 6-ти октомври, 1977 г.

Достоен за отбелязване е фактът, че това твърдение не коментира дали членовете на Божеството имат физически или материални тела. Адвентистите са се въздържали да спекулират относно този аспект на Божието естество. Говорейки за Него, те наблягат на такива Негови атрибути като например: персоналност, самосъществуване, трансцендентност, непроменимост, всезнание, всеприсъствие, всемогъщество, святост и любов. **Вярно е че в Библията, Бог е представен сякаш има уши (Пс. 17:6), ноздри (2 Царе 22:9), уста (Вт. 8:3), ръка (Зах. 2:9), нозе (Пс. 18:9). Но обикновено това се смятат за антропоморфизми, тоест, изрази, които приписват на Бога човешки характеристики. Твърди се, че това са опити да се помогне на човешките същества да разберат Бога, който е много над тях?**

Виждате ли разликата? Нека се върнем на пионерите и нека им позволим да обяснят своята позиция по-подробно. Нека Джеймс Уайт очертае контекста за нас:

Нашето становище е, че в позицията и делото на нашия буквален Първосвещеник, в буквалното Светилище, в небето, се е случила една промяна, която трябва да бъде сравнена с идването на младоженеца на сватбата. **Този възглед представлява една съвършена защита срещу спиритуализма.** [спиритуализъм означава метод за изучаване на Библията]. **Ние не само вярваме в един буквален Исус, който е „Служител на Светилището,“ но вярваме също, че и Светилището е буквално.** - И нещо повече, когато Йоан казва, че е видял "един като Човешкия син" "всред седемте светилника," тоест, в Свящото място, не знаем как можем да направим светилникът духовен, а Човешкия син буквален. Затова вярваме, че и единият и другият са буквални, и че Йоан е видял Исус докато е „Служител“ в Свящото място. Йоан имал също видение и за друга част на Светилището, което видение се прилага за времето, когато тръби седмият ангел.

...Най-Свящото Място, което съдържа Ковчег с десетте заповеди, тогава се е отворило, за да влезе нашият велик Първосвещеник и да направи умилостивение за очистването на Светилището. **Ако си позволим волността да кажем, че няма буквален Ковчег, съдържащ десетте заповеди в небето, можем да направим само една стъпка напред и да отречем буквалния Град, и буквалния Син на Бога. Със сигурност адвентистите не трябва да избират духовния възглед, а по-скоро този, който представихме. Не виждаме средна позиция за заемане.** *Притчата*, с. 16.

Джеймс Уайт разбирал съществените проблеми. Той знаел, че ако сцените на съда от Даниил 7-ма и 8-ма глава не са се случили буквално, тогава цялата доктрина щяла да се разпадне от самосебе си. Забележете как Джоузеф Бейтс отговаря на следващия въпрос, който бих желал да задам и аз, и той е:

Дали Древният по дни всъщност дава господство и царство на Човешкия Син?

А пророк Данаил, учи на същата доктрина. "Гледах в нощните видения: и ето, един като Човешкия Син дойде с небесните облаци, и дойде при Древния по дни, (описан в девети стих) и доведоха го пред него; и му беше дадено господство и слава и царство, които никога няма да бъдат разрушени." Дан. 7:13, 14. Ние всички признаваме, че този персонаж е Исус Христос; защото, освен него, никое друго същество на земята, или на небето, никога не е имало обещанието за вечно царство. **А то не му ли е дадено от Древния по дни? Не би ли било абсурдно да се каже, че той го е дал на себе си? Тогава как може да се каже (или докаже), както се прави от някои, че Синът е Древният по дни; - този пасаж, както и онзи от Откровение 5-та глава, доказва ясно, че Бог и Неговият Син са две личности в небето. Исус казва: "Аз произлязох и дойдох от Бога: не дойдох от себе си, но той ме изпрати." Йоан 8:42. "Излязох от Отец и дойдох на света; отново напускам света и отивам при Отец." Джоузеф Бейтс, 1846 г., *Отваряне на небесата*. с. 18.**

Можете ли да видите как пионерите отговарят на този въпрос? Можете ли да видите как тяхното отхвърляне на Триединството ги е накарало да виждат, че Древният по дни е точно това, което означава титлата—

Древен по дни? Следователно Той има абсолютната власт да дарява царство на Своя Син.

Моля не пропускайте тази идея тъй като тя разкрива тайната на дългата спускаща се коса на адвентизма и представлява тайната на неговата сила. Реалността на небесното светилище, реалността на посредническото дело на Исус и реалността на приеманото от Него царство, всичко това зависи от едно ясно разбиране на открояващите се персоналности на Отец и Сина. Всеки преход към метафорично разбиране, заради тринитарното схващане, води до разрушаване на цялата тази система. Изглежда като мираж върху прашните стени в умовете на учените, който служи само като една илюстрация, но не е реален.

Всъщност, за един тринитарен ум е невъзможно да повярва, че Отец дава буквално царство на Своя Син. Това може да бъде само един символичен жест за целите на спасителния план и това е запустяващият гений на Триединството. Той принуждава ума да превключи на един метафоричен режим, а след това го ограбва от реализма на Светилището, Човешкия Син и Древния по дни. Тези реалности са заменени с метафорични наименования, които са точно като окачени на стена за да им се възхищаваме, така сякаш се намираме в художествена галерия.

Когато вярваме, че Исус е „Чрез Когото“ посредникът на Отец, целият разказ за светилището оживява и започва да привлича душата, бивайки едно реално събитие. Ето защо пионерите ни толкова често са говорили за открояващите се персоналности на Отец и Сина. Забележете:

Онези които се опитват да премахнат старите гранични камъни, не държат здраво; те не помнят как са приели и чули. Онези които се опитват да внесат теории, които биха

премахнали **стълбовете на нашата вяра относно светилището, или относно персоналността на Бога или на Христос**, действат като слепци. Те се опитват да докарат несигурности и да оставят Божия народ без котва, носейки се по течението. *Издание на ръкописи 760, с. 9.*

Сега трябва да бъдем на стража и да не отвличаме вниманието си от толкова важната вест дадена от Бога за това време. **Сатана не е в неведение относно резултата на опита Бог и Исус Христос да бъдат дефинирани по един спиритуалистичен²⁰ начин, който представя Бог и Христос като едно нищо.** Моментите прекарани в един такъв вид наука са на мястото на подготовката на пътя на Господ, проправяйки път за Сатана, да влиза и да обърква умовете с измислени от него мистицизми. Макар че са облечени с ангелски дрехи, те са направили нашия Бог и нашия Христос на едно нищо. Защо?--защото Сатана вижда, че умовете са напълно подготвени за неговото действие. Хората са загубили следата на Христос и Господ Бог, и са добивали една опитност, която е Омега на една от най-коварните заблуди, които някога ще запленят умовете на хората. Забранено ни е да . . . поставяме въображението в една поредица на предположението. *Издание на ръкописи 11, с. 211.*

Можете ли да видите защо Елън Уайт свързва доктрината за Светилището с персоналностите на Отец и Сина? Когато четете

20 [ИЗПОЛЗВАНО ТУК ВЪВ ВРЪЗКА С ЕДНА СИСТЕМА ЗА ТЪЛКУВАНИЕ, А НЕ СПИРИТИЗМЪТ, КОЙТО ПОПУЛЯРНО Е НАРИЧАН СПИРИТУАЛИЗЪМ.] Този коментар с главните букви е внесен тук от Попечителството на Уайт.

фундаменталното твърдение на адвентистите относно Триединството, виждате ли едно ясно разграничение между Отец и Сина?

2. Триединството:

Има един Бог: Отец, Син и Свети Дух, единство от три съвечни Личности. Бог е безсмъртен, всемогъщ, всезнаещ, над всичко, и вездесъщ. **Той** е безкраен и извън човешкото разбиране и въпреки това познат чрез **Неговото** себеразкриване. **Той** е завинаги достоен за поклонение, преклонение и служене от страна на цялото създание. (Вт. 6:4; Мат. 28:19; 2 Кор. 13:14; Еф. 4:4-6; 1 Петр. 1:2; 1 Тим. 1:17; Откр. 14:7.)

В това твърдение, единият Бог е три личности, които впоследствие са наречени „Той“ и „Неговият.“ Когато четете за „Той“ и „Неговия“, за кого си мислите? Намирам това твърдение за объркващо. В английския език²¹ „Той“ се отнася за едно единствено същество.

Вижте как някои от нашите адвентни учени описват този бог:

Бихме казали, че Бог в **Неговото тринитарно себеразкриване**, заявява, че **Той** ни е сътворил, за да отразяваме любовта, която по един свръхестествен начин пребивава в **Неговото** собствено същество като един вечно любящ **Бог, който е едно в три.** Нещо повече, **триединната любов, която се намира в Бога** не е ориентирана към себе си, и така, по един силен начин се загатва, че ние откриваме своята най-голяма радост и задоволство, когато живеем за другите и им служим. Уидън, Муун и Рийв, *Триединството*, с. 247.

21 Както и в българският език (бел. прев.)

Вижте как се използват думите „Той“ и „Неговият“, а след това се комбинират с термина „тринитарно себеразкриване.“ Забележете отново как, в следното твърдение, думата „Той“ означава също и „Те“:

“В доктрината за Триединството, ние не намираме три различни божествени роли, които са изявени от една личност (това е модализъм). Нито пък имаме група от три бога (което е тритеизъм или политеизъм). **Единият Бог (“Той”) е също така и “Те,” и “Те” са винаги заедно,** винаги в едно тясно сътрудничество. Святият Дух изпълнява волята, както на Отец, така и на Сина, която е също и Неговата воля. Това е истината, която Бог разкрива за Себе Си в цялата Библия.” *Зървания на нашия Бог, Съботно училищен урок за възрастни, Урок 1, 1-во тримесечие, 2012 г., Главен Приносител: Джо Ан Дейвидсън.*

Това не превръща ли в неразличими персоналностите на Отец и Сина? Моля обърнете внимание на това откровено признание на адвентните теолози относно трудността да се поддържа едно ясно разграничаване между личностите на Триединството:

Трудността е достатъчно очевидна. **Една доктрина, която твърди, че Бог е един, но и че все пак има три личности в Бога, със сигурност често обърква ума в опита му да намери адекватна и разбираема рамка, в която да може това привидно противоречие да бъде изразено и в същото време да бъдат посрещнати религиозните нужди на средно статистическата личност.** Не е чудно, че позоваването на един неразбираем Отец, неразбираем Син, и неразбираем Свети Дух, е насърчило сардонични забележки дотам, че да се каже, че цялата доктрина е

неразбираема. Раул Дедерен. 'Размисли върху доктрината за Триединството,' 1970 г. Университет Ендрюс

Ето тайната на сатанинското запустяване на небесното Светилище. Осъществява се, чрез сливане на Сина и Отец, причинено от една тринитарна формула за три личности в един бог. Веднага щом се въведе тази формула, разказът в Даниил 7-ма и 8-ма глава запустява.

Само разбирането за „От Когото“ и „Чрез Когото“ относно Отец и Сина, ни позволява да ги имаме откروени в умовете си и ни дава реалния смисъл на историята в Данаил 7-ма глава.

17. Крайъгълният камък

В тази книга наблюдавахме божествения модел на Отец и Сина, така както е отразен в много аспекти на нашите семейства, общества и църкви. Просто чрез наблюдаване на този божествен модел, във вяра, чрез Христос, ние ще бъдем преобразени по тяхно подобие, както казва Библията:

2 Кор. 3:18 А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух.

Макар че на някои членове от обществото са дадени позиции, които копират някои аспекти от „От Когото“ ролята на Отец, всички трябва да гледаме на Божия Син като на главния „Чрез Когото“ образец, който всички трябва да имитираме, за да получим благословието и живота на Отец. Затова Синът на Бога е главният крайъгълен камък, първородният на цялото творение, за да може да бъдем оформяни по Него. Ето защо управлението е било поставено на раменете Му, така че

Христос да може да бъде вечният Баща на всички, които се покоряват на единия истинен Бог – Древният по дни.

Ето защо:

Фил. 2:9-11 Затова и Бог Го възвиси най-високо и Му даде Името, което е над всяко друго име; (10) така че в Името на Исус да се поклони всяко коляно от небесните и земните, и подземните същества (11) и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бог Отец.

Щом като Исус е крайъгълният камък на цялото творение, изкуството усилие на Сатана е насочено към промяна на начина по който възприемаме този Крайъгълен камък; за да ни накара да се оформяме според една евтина и безполезна имитация, която в много аспекти изглежда подобна на оригиналния Камък, но в действителност е напълно различна.

В първата глава забелязахме, че:

Бунтът на Сатана внесъл концепции, които рушат този божествен модел. Според небесния ред, в самото начало Луцифер бил под властта на Христос, който пък бил под властта на Своя Баща.

Сатана, главният от падналите ангели, някога имаше възвишена позиция в небето. Той беше следващият по почит след Христос. *Ривю енд Херълд*, 24-ти февруари, 1874 г.

Писанието ни казва как Сатана е пожелал да промени божествения модел:

Ис. 14:12-14 Как си паднал от небето, ти, сияйна звезда, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който тъпчеше народите! (13) А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на събранието в крайния север, (14) ще се изкача над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния!

В тези текстове виждаме едно същество, което не се стреми да бъде под защитата и грижата на божествения модел, а по-скоро се стреми да бъде като, т. е. да отразява, Всевишния... Посредством един коварен процес, Сатана заблудил християнския свят да направи Христос точно същия като Отец. Докато християнският свят се покланя на Бога чрез неговите различни вероизповедания, фигурата възприемана като втората личност на Божеството е всъщност една формулировка на Сатана. Представяйки Христос във всяко отношение абсолютно точно като Отец, Сатана обърква човешкия ум чрез закона на неотличимостта; т. е., че щом две неща притежават абсолютно същите качества и не могат вече да бъдат ясно разграничени поотделно, те се превръщат в едно мистериозно единство чрез загубата на тяхната индивидуалност.

Сатана е изменил Крайъгълния камък на християнството от един Син, който е наследил всичко от Своя Баща, като отделно и различно същество, към едно същество, което притежава всичко от самосебеси, или по силата на факта, че е част от един триличностен и все пак от едно същество бог. Разликата между тези двете се обобщава с едно

същество, което идва в собственото си име, вместо в името на Своя Баща.

Йоан 5:43 Аз дойдох в Името на Своя Отец и не Ме приемате; но ако дойде друг в свое име, него ще приемете.

Библейският крайъгълен Камък поглежда към абсолютната власт на Своя баща, за да получи насочване, съвет и благословение. Той не разчита да бъде ръководен от притежаваните от Него вродени сили, но на този, който му е подарил наследството. Използва силите Си, така както е направляван от Неговия Баща. Фалшивият крайъгълен Камък стои рамо до рамо с останалите божествени личности, осланяйки се на собствените си божествени качества, предлагайки мъдрост, съвет и ръководство в степенята в която ги получава. Работи по един демократичен начин на съравното сътрудничество.

Библейският крайъгълен Камък намира равенство чрез Словото на Неговия Баща, и само по този начин. Той не счита равенството с Бога за ограбване, защото Бог е заповядал Той да бъде равен на Отец. Фалшивият крайъгълен камък намира равенство чрез неговата възраст, неговото всемогъщество, неговата сила, неговото познание и неговата мощ. Той не се нуждае от словото на други божествени личности, защото той вече е равен на основата на собствените си ресурси.

По кой крайъгълен камък, много от нас, моделират живота си? Дали съпругите намират равенството с техните съпрузи чрез Словото на Отец, моделирайки себе си по Христос и служещи като Него, доброволно, на определената им позиция? Мъже, вярно ли служите на вашето общество и вашата църква, знаейки, че като братя, вие сте равни на другите мъже, но служите в определения „Чрез Когото“ канал моделирайки себе си по Христос?

Върху какъв крайъгълен камък градите? Върху какво почива домът ви?

1 Петр. 2:6-7 Защото е писано в Писанието: „Ето, полагам в Сион крайъгълен камък, избран, скъпоценен; и който вярва в Него, няма да се посрами.“ (7) За вас обаче, които вярвате, Той е скъпоценност, а за тези, които не вярват: „Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла.“

Нашият Баща е положил един главен крайъгълен Камък и ние трябва да бъдем моделирани по този Камък. Както казва Писанието:

1 Кор. 3:11 Защото никой не може да положи друга основа освен тази, която е положена, която е Исус Христос.

Библията дебело подчертава, че Исус не е някой друг, а Божественият Син на Бога по наследство.

Мат. 16:15-18 А Той им каза: А вие какво казвате, кой съм аз? (16) Симон Петър в отговор каза: Ти си Христос, Синът на живия Бог. (17) Исус в отговор му каза: Блажен си, Симоне, сине Йонов, защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, който е на небесата. (18) А и аз ти казвам, че ти си Петър и на тази канара ще съградя Своята църква; и портите на ада няма да ѝ надделеят.

Евр. 1:3-4 който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговата личност и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините (4) и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното.

Йоан 8:42 Иисус им каза: Ако Бог беше вашият Отец, вие щяхте да Ме любите, защото Аз съм излязъл²² и дошъл от Бога; понеже Аз не съм дошъл от Себе Си, а Той Ме изпрати.

Забележете как Исус говори за учениците, които са Го следвали; вижте какъв крайъгълен Камък са избрали те:

Йоан 17:8 Защото думите, които Ми даде Ти, Аз ги предадох на тях и те ги приеха и **наистина познаха, че излязох от Теб**²³, и повярваха, че Ти си Ме пратил.

Но за мнозина този крайъгълен Камък е съблазняваща скала. Те не желаят да строят къщата си на скала, която гледа към друго същество по отношение на абсолютната власт над нея. Те по-скоро биха искали да строят върху едно същество, което е равно чрез силата си, таланта си, дарбите си и способностите си. Забележете думите на един адвентен учен точно по този въпрос:

Накратко ние трябва да видим, че монархичната концепция за Триединството е отразена специално в йерархичната структура на католическата църква, където

22 Речник на Стронг: екзеркомаи, от Гр.1537 и Гр. 2064; да извира/да изтича от (буквално или фигуративно): - да дойде (от), да напусне (извън нещо), да избяга, да излезе, да отиде (в друга страна, далече, напред, извън, оттам), да (про) излезе, да се разпространи.

23 екзеркомаи. Дума подобна на използваната в Йоан 8:42 - "произлязъл." Употребата на тази дума не може да означава просто "да напуснеш присъствието на" тъй като за това се говори в останалата част от стиха "и повярваха, че Ти си Ме пратил." Екзеркомаи винаги означава „да излезе от.“ Това разкрива позоваването на Христос към Неговото раждане или произлизане от Отец.

папата действа като официален Божий представител на земята, облечен със специалните пълномощия за ръководене на църквата. Резултатът от тази монархична практика е пасивното подчинение на вярващите, които не успяват да упражняват техните собствени духовни дарби в тялото на Христос. **В контраст с това, библейският възглед за Триединството като едно съвършено общение на Тримата, стимулира възхода на едно общество от вярващи с разнородни дарби, които са ценени и упражнявани като изразяващи общението на самото Триединство.** Самуел Бакиоки – *Ежеседмичен бюлетин с новини свързан с въпросите на последното време* № 147 – “Важността на доктрината за Триединството.”

Виждате ли как писателят е представил идеята за йерархичната структура като католическа, а идеята за едно същество, което е облечено с власт просто като папска? После това е поставено в контраст с неговото разбиране за Бога, който е/са едно съвършено общение на трима, които се оценяват едни други поради тяхното разнообразие от дарби. Концепцията за правилния крайъгълен Камък за инвестираната власт е слята с папската система като средство за отхвърляне на крайъгълния Камък в полза на фалшификат, който намира своята стойност в разнообразието от дарби притежавани от индивидуалните членове.

Това е новият крайъгълен камък на адвентизма. Когато църквата се опитва да моделира себе си според това ново съвършено общение на тримата с една размита структура на отношенията, виждаме как членове изоставят принципа на покорството и се опитват да споделят своите дарби в църквата, за да бъдат уважавани и ценени.

Ако вие сте просто един работещ човек и имате само една дяконска позиция в църквата, тогава ще бъдете ценени далеч по-малко от един старейшина, който проповядва и дава библейски часове. А този човек ще бъде по-малко оценяван от някой, който има международно служение и проповядва евангелието на целия свят. Разбира се ние не можем да говорим открито за тези неща! “Възприемаме тези роли само заради любовта към истината,” и затова всички срещи на нашия съвет са сладки и изпълнени с духа на покорство и благодат, и никога не съществува борба за власт – нали?

Новият крайъгълен камък на адвентизма кара хората да се оформят по един начин, който им създава усещането за спешна нужда от това да бъдат включени в някакъв вид служение. Светът се нуждае от това да бъде благословен чрез техните дарби, защото това е начинът по който този фалшив Исус е оценяван от „Отец“ и „Духа,“ – поради неговото разнообразие от дарби.

Библейският крайъгълен Камък е една Скала за съблазън за духа на този свят. Библейският крайъгълен Камък не намира стойност в Неговото разнообразие от дарби, но единствено в Словото на Неговия Баща. Затова Исус е:

1 Петр. 2:8 ... „Камък на препъване и канара на съблазън“, защото се препъват, бивайки непокорни, за което бяха и определени.

Като народ, ние сме били определени да вярваме в Исус като Син на Бога, но църквата ни се е препънала в Словото и е станала непослушна. Исус заявява:

Лука 20:17-18 А Той ги погледна и каза: Тогава какво значи това, което е написано: „Камъкът, който отхвърлиха зидарите, той стана глава на ъгъла“? (18) Всеки, който

падне върху този камък, ще се разбие, а върху когото падне, ще го смаже.

Твърдите сърца на онези които гледат към родения Син и падат върху тази скала са сломени, смекчавани, променяни и оформяни по образа на божествения Син. Отказващите този крайъгълен Камък ще преживеят Неговото падане върху тях и Неговата смазваща сила.

Така че, пред себе си имаме един истински крайъгълен Камък, който идва в името на Своя Баща и е напълно под властта на Своя Баща; и имаме един друг, който нарича себе си “Синът на Бащата”²⁴ (Варава), но идва в своето собствено име като крадец и разбойник.²⁵ Кого ще изберете, Христос или Варава?

Нека строим върху крайъгълния Камък, който е наследил всички неща от Своя Баща, и да се научим, като Исус, да си почиваме в благословените власт, защита и грижа на Отец.

18. Съботното запечатване

Като Божий народ, ние знаем, че вярното съблюдаване на съботата разкрива собственическите права на Бога над личността. Знаем също,

24 Варава = “син на баща или господар” - Тайър

25 “Варава претендирал, че е Христос и бил извършил голяма нечестивост. . . . Един особено поразителен контраст бил представен между двамата. Варава бил всеизвестен и бил извършил чудни неща чрез сатанинските посредници. Твърдял че има религиозна сила и право да установи различен ред на нещата. Този фалшив Христос настоявал за това което настоявал и Сатана в небето—право на всички неща. В Своето унижение Христос бе притежател на всички неща. В Него нямаше никаква тъмнина. . . .” *Ръкопис 112, 1897 г.*

че, Божият народ ще бъде запечатан чрез осветяващата сила на съботата.

Ез. 20:12 Също и съботите Си им дадох да бъдат знак между Мен и тях, за да познаят, че Аз, ГОСПОД, ги осветявам.

Във 2-ра глава проучвахме изворната структура на закона, който отразява божествения модел в своя център. Точно чрез този божествен модел Божият Дух протича към нас, осветява ни и ни дава побеждаваща сила. Няма нищо по-чудно от едно общество, основаващо се на семейни ценности и покланящо се заедно в събота. Това напълно отваря за нас фонтана на закона. Забележете какво казва Елън Уайт:

Истинското осветение е хармония с Бога, единство с Него в характер. То се приема чрез послушание на принципите, които са копието на Неговия характер. **А съботата е знакът на послушание. Този който е послушен на четвъртата заповед от сърце, ще бъде послушен на целия закон. Той е осветяван чрез послушание...** На нас, както и на Израил, съботата е дадена "за вечен завет." За онези, които почитат Неговия свят ден, съботата е знак, че Бог ги разпознава. *Свидетелства към църквата*, Том 6, с. 350, Гл. 44
Съблюдаването на съботата - Параграф 4

Съботата докарва на Божия народ едно сладко изливане на Божия Дух. Колкото повече желаем това съботно благословение и се подготвяме за него, толкова повече ще имаме да ядем от Живия Хляб. Ако искате да проучите това в подробности и в по-голяма дълбочина, можете да го откриете в моята презентация *Законът на Мъдрия*.

Щом като в съботата има чудно благословение, ние знаем, че Сатана ще оспорва всеки сантиметър от тази земя, за да ни попречи да получим това благословение.

Ето къде божественият модел става важен. Съботният принцип е принцип на почивка от трудовете ни. Само онези, които са способни да си почиват в канала на благословието, могат истински да си починат от своите трудове.

В предишната глава проучвахме истинския крайъгълен Камък и неговия фалшификат. Исках да представя тези мисли като основа за по-доброто разбиране на съботното запечатване.

Този който моделира себе си според един крайъгълен камък, който намира стойност в споделянето на дарбите си със своето семейство, общество и църква, ще открие, че е много трудно да се подготвя за съботата и истински да си почива в този ден. Фалшивият крайъгълен камък ще създаде напрежение в петък следобед. Желанието да се продължи работата върху неща, които разкриват таланта и способностите се изправя срещу необходимостта да се прекрати работата. Това не е просто едно прекратяване на физическата дейност, но и всяка психическа дейност, която е свързана с нашата работа. Има много хора, които престават да вършат тяхната физическа работа в петък следобед, но по време на съботните часове планират, мислят и разсъждават върху това което ще вършат след като приключи съботата.

Ако строим върху истинския крайъгълен Камък, тогава нуждата от изпълнения и постижения започва да се редуцира; подготовката за съботата става по-лесна и съботата става по-сладка.

Мога да свидетелствам, че преди да започна да следвам модела на истинския крайъгълен Камък, петък следобед винаги беше трескав. Често извършвахме дейности в последната минута докато слънцето

залазва. За известно време решихме да бъдем “законнически точни” в нещата, но за съжаление нарушавахме краищата на съботата.

Когато се обърнах към истинския крайъгълен Камък, започнах все повече да добивам убеждение за съботата. Получих дълбокото убеждение, че трябва да сме способни да бъдем в едно напълно размислящо състояние на ума най-малко половин час преди да залезе слънцето, и къпането, и подготовките да са завършили доста преди залеза. Убедих се, че това трябва да се направи в един мирен дух на щастие, вместо с едно втурващо се разочарование. Рядко в целия ми адвентен живот съм бил способен да посрещам съботата, със сърце и ум, които си почиват напълно, очаквайки с нетърпение започването на съботата.

Мога да кажа с радост, че всичко това се промени. Формираните с десетилетия навици изискват време, за да се променят. Първоначално трябваше да отделяме целия петък за почистване на къщата и подготовка. Дори тогава откривахме, че понякога сме приключили в последния момент. Душите ни все още се безпокояха поради стреса, който чувствахме по време на подготовката. Но колкото повече наблюдавахме божествения модел, толкова по-лесна ставаше подготовката за съботата.

В каква наслада се превърна съботата! Каква радост е да седнеш преди започването на съботата и да размишляваш върху Божието Слово, прославяйки Го преди залез.

Какво е състоянието на онези, които пазят Божиите заповеди и имат вярата на Исус? Ако в семействата има такива, които отказват [плюс игнорират/не успяват] послушание на Господ в съблюдаването на съботата, тогава печатът не може да бъде поставен върху тях. Печатът е едно посвещение от страна на Бога за свършена

сигурност на Неговите избрани (Изход 31:13-17). Запечатването показва, че сте Божии избрани. Той ви е присвоил за Себе си. Като Божии запечатани ние сме изкупено Христово притежание, и никой не може да ни отнеме от ръката Му. Положеният на челото печат е Бог, нов Ерусалим. "Ще напиша на него името на Моя Бог, и името на града на Моя Бог" (Откровение 3:12). 15-то *Издание на ръкописи*, с. 225.

Онези които сме изучавали внимателно тази тема знаем, че Божия печат се намира в съботата. Неговото Име, Титла и териториално Господство се намират единствено в тази заповед. Интересно е също да забележим, че:

Откр. 14:1 И видях, и ето: Агнето стоеше на хълма Сион и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които носеха Името на Неговия Отец написано на челата им.

Духът на пророчеството заявява:

Йоан видя едно Агне на хълма Сион, и с него 144 000, които имат името на неговия Баща написано на челата им. Те носили печата на небето. Отразявали образа на Бога. Били пълни със светлината и славата на Святия. Ако искаме да имаме образа и надписа на Бога върху себе си, трябва да се отделим от всяко нечестие. Трябва да оставим всеки лош път, и тогава да поверим своя случай в ръцете на Христос. Докато изработваме своето спасение със страх и трепет, Бог ще действа в нас да желаем и да извършваме онова, което е според неговото благоволение. Макар че трябва да извършите своята част, все пак Бог е този, който трябва да ви дава, да ви помага, и да ви освещава. Христос ни показва, че сме виновни, за да може да ни прости. Ние

имаме идеята, че трябва да извършим някаква част от делото сами. Смятали сме, че има две или три стъпки, които трябва да направим без никаква помощ и подкрепа. Но това не е така. Духът на Бога постоянно увещава и привлича душата към правилните цели и в хармония с Божия закон. На безпомощните е дадена поканата: "Нека всеки който е жаден, дойде при водите, и който няма пари; нека дойде, да купи и да яде; да, елате, купете вино и мляко, без пари и без цена." Веднага щом се отделим от злото и изберем да служим на Бога, ние ще откликнем на тази покана. *Ривю енд Херълд*, 19-ти март, 1889 г.

Изписването на името на Отец на челото е изписване точно на това, което означава това име – Баща. Признанието ни, че Бог е Бащата на нашия Господ Исус Христос установява божествения модел на „От Когото“ и „Чрез Когото.“ Когато виждаме Отец като великия източник на всичко, това ни кара да виждаме Сина като един, който е наследил всичко и си почива в Словото на Отец. Когато виждаме Христос в този капацитет на крайъгълен Камък, ние сме направени способни да се променяме в Неговия образ и така се учим да почиваме в съботата. Чрез този процес, ние сме запечатвани и подготвяни за последната криза.

Открих, както в Божието Слово, така и от личния ми опит, че, фалшивият крайъгълен камък ме кара да гледам лековато на съботата и да изтеглям своите проекти точно до краищата на съботата, а често и в самите съботни часове. Чрез фалшивия Христос, който ми беше представян в Триединството, не можех да получа запечатващо преживяване в съботата.

Онези които не приемат Исус като Син на Отец, всъщност не вярват, че Бог е Бащата на нашия Господ Исус Христос. Но точно това име – “Отец” – ще бъде запечатано на челата на верните деца.

Съвременните преводи променят този стих и показват, че името е името на Отец и на Агнето:

Откр. 14:1 (Американска Стандартна Версия) И видях и ето, Агнето стоеше на хълма Сион, и с него сто четиридесет и четири хиляди, които имаха неговото име и името на неговия Отец, написано на челата им.

Но ние знаем, че Агнето има името на Своя Отец.

Изд. 23:20-21 Ето, изпращам Ангел пред теб да те пази по пътя и да те заведе на мястото, което съм приготвил. (21) Имай страхопочитание пред него и слушай гласа му, не го гневи; защото той няма да прости престъпленията ви, **понеже Моето Име е в него.**

Щом като Агнето има името на Отец в Себе Си, то когато ние се моделираме според Него, ние ставаме като Него и също имаме името на Отец, както го има Христос. Както ни казва Исус:

Йоан 20:17 ... Възносям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог.

Братя, апелирам към вас, да наредите домовете си по един спокоен, мирен и радостен начин; да бъдете готови за съботата, ако това все още не се случва. Нищо не трябва да ни пречи да бъдем готови преди да залезе слънцето и сърцата ни да бъдат изпълнени с прослава и благодарност към Бог и към Агнето. Когато наблюдаваме божествения модел, тази подготовка става все по-лесна, тъй като се учим да си

почиваме в любовта на Отец, също както нашият Господ Исус си почива в Словото на Неговия Баща.

19. Един могъщ Ангел

Откр. 18:1-2 След това видях друг ангел, който слизаше от небето и имаше голяма власт²⁶; и земята се осветли от неговата слава. (2) Той извика със силен глас и каза: Падна, падна Вавилон, великата блудница, и стана жилище на демони, затвор на всякакъв нечист дух и затвор на всякаква нечиста и омразна птица;

Това което се опитваме да представим в тази книга е просто следното:

Тази вест трябваше да изяви по-ясно пред света въздигнатия Спасител, жертвата за греховете на целия свят. Тя представяше оправдание чрез вяра в Гаранта; поканваше народа да приеме праведността на Христос, която се изявява в послушание на всички заповеди на Бога. **Мнозина бяха изгубили Исус от погледа си.** Те имаха нужда очите им да се насочат към божествената Му личност, заслугите Му, и неизменната Му любов към човешкото семейство. **Цялата власт е дадена [от Отец - „От Когото“] в ръцете Му, за да може да разпръсква [“Чрез Когото“] богати дарове на хората, предоставяйки на безпомощния човешки инструмент безценния дар на собствената Си правда.** Това е вестта, която Бог е заповядал да бъде дадена на света. Това е третата ангелска вест,

26 Речник на Стронг: ...власт, юрисдикция, свобода, сила, право, мощ.

която трябва да бъде прогласена с висок вик и придружена от изливането на Неговия Дух в голяма мярка.
Свидетелства към проповедниците – с. 91 в оригинал

Когато виждаме Божия Агнец като великия божествен „Чрез Когото“ канал за благословието на Отец, когато строим върху божествения крайъгълен Камък, който е наследил всичко от Отец, когато нашите семейства, общества и църкви прозрат красотата на Христос като единороден на Отец и започнат да моделират себе си според Отец и Сина, тогава земята ще бъде просветена със славата на Христос.

Не е ли откровението за Христос като крайъгълния Камък на всеки аспект от нашето общество, ключът към пробуждане и реформация, формиращ по този начин едно радостно, организирано и съсредоточено тяло, което копнее да сподели това което му е донесло толкова много радост?

Относно изливането на Духа на Петдесетница ни е казано:

Деяния 2:1 И когато настана денят на Петдесетницата, те всички бяха в един акорд на едно място. (KJV)

Как хората стават един акорд без един божествен модел, който ни показва как да се отнасяме един към друг? Онези които си представят, че Светия Дух просто ще ни накара да бъдем в хармония един с друг без едно разбиране за небесния божествен ред, така както е разкрит в Отец и Неговия Син, напразно ще чакат единството. Не е ли логично, че Духът на Бога ще дойде с голяма сила, когато всяка част от канала на благословието се моделира според великите оригинали „От Когото“ и „Чрез Когото“?

Забележете как този ангел от Откр. 18:1 слиза с голяма сила и власт. Знаем че цялата власт идва от Бога и затова тази вест ще дойде със сила върху онези, които се учат да признават властовата структура на Бога. Знаем че цялата власт вече е дадена на Христос.

Мат. 28:18 Тогава Иисус се приближи към тях и им говори, като каза: Даде Ми се всяка власт на небето и на земята.

Дали способността на Христос да разпръсква богати дарове и да делегира властта Си, зависи от приемането от страна на Божия народ на Божието свидетелство относно Сина Му, т. е. от това, че те вярват, че Иисус е Негов Син? Тогава когато напълно стъпим в модела „От Когото“ и „Чрез Когото“, ние сме напълно готови да приемем силата, която е била дадена на Христос от Неговия Баща. В състояние ли сме да видим, че в почитането на Божия Син и в идването под Неговата сянка, ние започваме да виждаме великата власт, която има Той, и можем да бъдем благословени и защитени чрез нея?

Приятели, представям ви главния крайъгълен Камък на нашата вяра – Господ Иисус Христос, Синът на Отец в истина и любов - 2 Йоан 1:3.

Това откровение на Христос, както се отнася до Неговия Баща, изобличава делото на Вавилон и неговите усилия да замести крайъгълния Камък. Представих ви как виждам, че адвентизмът е повторил делото на Самсон и синовете на Илий, завеждайки ни по този начин в плен. Но избавлението наближава.

Нека се захванем с делото на покаяние, молитва и пледиране за нашите ръководители на каквато и позиция да са те. Нека апелираме към нашите църковни ръководители и да им се подчиняваме, за да може Христос да бъде представен пред тях в дух на кротост и страх.

Вярвам че скоро нашият Баща действително ще отговори на молитвата на Неговия Син:

Йоан 17:1-3 Това каза Иисус, и като вдигна очите Си към небето, каза: Отче, настана часът: прослави Сина Си, за да Те прослави и Синът Ти, (2) както си Му дал власт над всяко създание да даде вечен живот на всички, които си Му дал. (3) А това е вечен живот – да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Иисус Христос, когото си изпратил.

Приложение А

Изявление за съответните Фундаментални принципи в Годишника на ЦАСД от 1914 г.

Адвентистите от Седмия Ден нямат друго кредо освен Библията; но поддържат определени добре дефинирани точки на вярата, за които се чувстват подготвени да посочат причина "на всеки, който ги пита". **Следните твърдения могат да бъдат взети като едно обобщение на принципните черти на тяхната религиозна вяра, върху която, доколкото ни е известно, съществува пълно единодушие в цялото тяло.** Те вярват: —

1. Че има един Бог, едно личностно, духовно същество, Създателят на всичко, всемогъщ, всезнаещ и вечен; безкраен в мъдрост, святост, справедливост, доброта, истина и милост; непроменим, и присъстващ навсякъде чрез своя представител Светия Дух. Пс. 139: 7.

2. Че има един Господ Исус Христос, Синът на Вечния Баща, онзи, чрез когото той е създал всичко, и чрез когото всичко се сплотява; че той взе върху себе си естеството на Авраамовото семе за изкуплението на нашата паднала раса; че живя между хората, пълен с благодат и истина, живя като наш пример, умря като наша жертва, беше възкресен за нашето оправдание, възлезе на високо, за да бъде наш единствен посредник в небесното светилище, където чрез заслугите на своята пролята кръв, той осигурява прошка и опрощаване на греховете на всички, които постоянно идват при него; и като заключителна част от делото му като свещеник, преди да заеме своя царски трон, той ще извърши великото умилостивение за греховете на всички тези, и тогава греховете им ще бъдат заличени (Деян 3:19) и изнесени от светилището, както е показано в службата на Левитското свещенство, което беше сянка и символ на службата на нашия Господ в небето. Виж Левит 16; Евр. 8:4, 5; 9: 6, 7.

3. Че Святите Писания на Стария и Новия завет, които са били дадени чрез вдъхновение от Бога, съдържат едно пълно откровение на

неговата воля към човека, и са единственото непогрешимо правило на вярата и практиката.

Приложение Б

Съответен кръщен обет из Църковния наръчник на ЦАСД от 1986 г.

Кръщен обет. —В присъствието на църквата, или в присъствието на подходящо определено тяло (виж с. 43), трябва да бъдат зададени на кандидатите за кръщение и онези, които се приемат за изповед на вярата, и да получат положителен отговор, следните въпроси.

1. Вярваш ли в Бог Отец, в Неговия Син Исус Христос, и в Светия Дух?

Съответен кръщен обет из Църковния наръчник на ЦАСД от 1990 г.

Кръщен обет.—Кандидатите за кръщение, или онези които се приемат в дружбата чрез изповед на вярата, трябва да потвърдят своето приемане на следните доктринални вярвания на Църквата на Адвентистите от Седмия Ден, в присъствието на църквата или друго подходящо назначено тяло (виж с. 43). Пасторът или старейшината трябва да адресира въпросите към кандидата (ите), чийто отговор може да бъде одобрен вербално или чрез вдигане на ръка.

Посвещение

1. Вярваш ли, че има един Бог: Отец, Син и Свети Дух, едно единство на три съвечни Личности?

Кръщелният обет от 1986 г. казва, че Бог е Баща и Той има Син. Употребата на думата „Неговия“ е притежателна. Той изисква също една вяра в Светия Дух, което е правилно.

Твърдението от 1990 г. говори за един Бог в три личности, без притежателното „Неговия“ между Отец и Син. Разбирането за съвечност е три самовъзникнали сили, без Синът да идва или да е роден от Отец. Кандидатите за кръщение правят обет да служат на един много различен бог. Терминът „Син“ е една титла на Неговото дело или служба, вместо да изразява кой е Той всъщност.

Ако сте били кръстени преди 1990 г. вие все още сте верни на вашия кръщелен обет, отхвърляйки единият триличностен Бог, Триединство.

Благодаря ви...

Специална благодарност на всички от онлайн обществото Медия Мараната, които по един или друг начин, допринесоха за съставянето на тази книга. Бих желал да благодаря на многото хора, заради които нашият Баща е поставил желание в сърцето ми да благославям.

На Рейчъл и Кърли. Толкова съм ви благодарен за това че отделихте време да участвате в този проект и да го подкрепите. Нека нашият Баща изобилно благослови семейството ви.

На Марк, Бони и онлайн форумът *В небесата*. Благодаря за любезната ви и щедра обратна връзка. Нека сладостта на Исус бъде винаги с вас.

Благодаря, Жоан и Сюзън, за това че многократно проверявахте нещата. И двете бяхте „майки в Израил“ през тези тъжни времена. Нека нашият Баща ви благослови с мир и ви даде желанието на сърцата ви.

На Христина и Джени. Благодаря ви, че помнехте нашия син Даниел. Вие ни благословихте с добротата си. Нека нашият Баща ви награди с вечен мир и радост.

На Греъм и Хармина. Вашите молитви и подкрепа бяха едно благословение от небето. Нека нашият Баща ви благослови с радост в Неговия Син.

На моя брат Майкъл. Страстта ти към тази вест наистина ме благослови. Нека твоята копнеж протича към много други.

На моят брат Франк. Твоите предложения и предоставената от теб обратна връзка наистина помогнаха за разширяването и редактирането на тази творба. Нека нашият Баща да благослови теб и всички в твоята сфера на влияние.

На моя брат Кори. Благодаря, че така вярно демонстрира принципите на тази книга. Нека твоите хора благоуспяват.

На Гари и Каролин. Лорел и аз не можем да изразим какво благословение бяхте за нас.

На майка ми и баща ми, които стояха до мен през всички тези трудни времена. Любовта и подкрепата ви бяха източник на сила и много необходимо насърчение.

На любимата ми Лорел, която стоя до мен и ходеше с мен по този тесен път. Никога не бих могъл да произведа тази творба без теб. Нека всички Сионови дъщери станат и те нарекат благословена.

Уебсайт на книгата:

www.divine-pattern.com

имейл: adrian@maranathamedia.com

Божественият модел

Божественият модел докосва всеки аспект на живота ни и съдържа ключа към радостта, мира и хармонията в нашите бракове, общества, църкви и всички социални структури в нашия свят.

В отношението между Бог и Неговия Син виждаме ключа към този божествен модел. Колкото повече гледаме към тях, обичаме ги, и моделираме живота си според тях, толкова по-готови ставаме да приемем техния канал на благословение в живота си.

Преди началото на този свят, сатана и ангелите му започнали да хвърлят мъгла върху божествения модел и да го заместват с един фалшификат, който щял да разбие цикъла на божията безгранична любов и да докара неизразима мизерия в света.

Разкрийте този измамлив фалшификат и вижте, във великия оригинален божествен модел, ключа за завръщането на църквата ни към поклонението на Бог и Неговия Син.